

Daniel Silva

A bosszú

Copyright © 2005 by Daniel Silva

Fordította Reiclienberger Andrea

Szerkesztette Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva! ©2006, Jokerex Kiadó

Minden jog fenntartva!/All rights reserved!

Főszerkesztő Laux József

ISBN 963 9368 49 0

Belív nyomdai előkészítése: Szinesztézia Bt., Budapest

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában Felelős vezető: Bördös János

Daniel Silva

A bosszú

Neil Nyrennek, megbízható kormányosomnak, Patrick Matthiesennek, aki megajándékozott Isherwooddal, és mint mindig, feleségemnek, Jamienek, valamint gyerekeimnek, Lilynek és Nicholasnak.

Ha a bosszú éltet, kétszemélyes sírgödröt áss!

zsidó közmondás

ELSŐ RÉSZ

A DOSSZIÉ

1 RÓMA, MÁRCIUS 4.

Mindig voltak figyelmeztető jelek - sábesz idején a Buenos Aires-i zsidó közösség elleni, nyolcvanhét halálos áldozatot követelő bombamerénylet, valamint az isztambuli zsinagóga elleni bombamerénylet, amiben további huszonnyolc ember vesztette életét -, ám a férfi számára Róma jelentette az igazi kihívást.

Lev Ahroni, az izraeli hírszerzés örökösen óvatoskodó igazgatója szerint a merényletet nem sokkal az után tervelték ki, hogy az izraeli hadsereg lerombolta Arafat ramallahi főhadiszállását és ellopta a titkos aktáit Ari Shamron, a legendás híró izraeli mesterkém megvetően legyintett volna erre az elméletre, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy Shamron már csak sportból sem értett egyet Levvel. Csakhogy Shamron, aki a Palmach katonájaként végigharcolta a függetlenségi háborút, ösztönösen tudta, hogy a római mészárlást kiváltó okok több mint fél évszázaddal ezelőtt megtörtént eseményekben keresendők. Végül bebizonyosodott, hogy Levnek és Shamronnak egyaránt igaza volt.

Minden azon a napon kezdődött, amikor a Bracciano-tó partján egy bizonyos monsieur Jean-Luc bekvártélyozta magát egy csinos, tizenennyolcadik századi villába.

Az érkezése idejét pontosan meg lehetett határozni. A villa tulajdonosa, egy kétes híró belga arisztokrata, monsieur Laval elmondta, hogy a lakója március utolsó péntekén, délután fél háromkor érkezett. Amikor az udvarias, de határozott izraeli rákérdezett, hogy hogyan emlékszik ennyire pontosan a dátumra, a belga elővett egy pazar bőrkötésű határidőnaplót, és rámutatott a kérdéses napra, ahol ceruzával a következő bejegyzés volt olvasható: Találkozó M. Jean-Luc-vel a Bracciano-villában.

- Bracciano-villát írt szándékosan? - kérdezte az izraeli, és a tolla egy pillanatra megállt a jegyzetkönyv lapja felett.

- Csak azért, hogy meg tudjam különböztetni a St. Tropez-i villánktól, a portugál villánktól, meg a svájci alpokbeli chalet-nktől.

- Értem - mondta az izraeli, bár a belga kissé hiányolta a hangjából a gazdag embereknek kijáró alázatot.

Monsieur Laval emlékezete szerint a villa bérlője pontos, intelligens és rendkívül jó modorú férfi volt. Továbbá döbbenetesen jóképű, a parfümjé figyelemreméltó, ám cseppet sem tolakodó, a ruházata drága, de visszafogott ízlésről árulkodott. Mercedesszel utazott, és két hatalmas, aranycsatokkal ékesített, márkás bőrönddel rendelkezett. Az egyhavi bért készpénzben egyenlítette ki, ami monsieur Laval szerint egyáltalán nem szokatlan Olaszországnak azon a vidékén. Figyelmes hallgatóság lévén semmit sem kellett kétszer elmondani neki.

Párizsi kiejtése a legjobb neveltetésről árulkodott, ugyanakkor lerítt róla, hogy ha úgy adódik, nem marad alul a verekezésben, és jól bánik a nőkkel. - Nemesi vér - összegezte Laval megfellebbezhetetlen hangon. - Jó családból származik. Írja csak be a kis könyvébe.

Lassan más részletek is kiderültek a Jean-Luc nevű férfiről. Nem igényelt bejárónőt, és ragaszkodott hozzá, hogy a kertész pontosan kilenctől tízig foglalkozzon a kerttel. A bevásárlást a közeli piactereken végezte, és a középkori tóparti faluban, Anguillarában részt vett az istentiszteleten. Bebarangolta a laziói római romokat, és különös érdeklődést mutatott a Cerveteribeli ókori temető iránt.

Valamikor március közepén - a pontos napot senki sem tudta megmondani - egyszer csak köddé vált. Távozása időpontját még monsieur Laval sem tudta megmondani, mivel erről csak utólag értesítette egy párizsi hölgy, aki a vendége személyi asszisztenseként mutatkozott be. Amikor monsieur Laval ellátogatott a villába, csodálkozva olvasta az ebédlő tálalóján lévő kristálytálba helyezett rövid, gépírásos köszönőlevelet, melyhez a törött borospoharak fejében száz eurót is mellékeltek. Monsieur Laval sebtében számba vette a villa pohárkészletét, és álmélkodva tapasztalta, hogy egyetlen darab sem hiányzik, minekutána megpróbálta felhívni Jean-Luc párizsi barátnőjét, de a telefonszám már nem élt.

A Borghese-kerteket elegáns sugárutak és csendes, fákkal szegélyezett mellékutcák veszik körül, ami éles ellentétet képez a belváros koszos, turistáktól hemzseggő utcaival. Volt itt egy lejtős zsákutca, melyet árnyékba borítottak a hatalmas fenyő- és eukaliptuszfák, a keskeny járdán helyenként utat törtek maguknak a fák gyökerei, és a járókelők

talpa alatt megzörrentek a lehullott falevelek. Az utca végében egy erős biztonsági őrizet alatt álló diplomáciai létesítmény kapott otthont.

A túlélők és a tanúk tökéletesen emlékeznek arra a télvégi reggelre: a levegő tiszta és ragyogó volt, árnyékban még borzongatóan hűvös, ugyanakkor a napsütés egyre több embert csábított ki ebédelni a szabadba. Péntek lévén még lazább volt a hangulat. Róma diplomatanegyedében az emberek ilyenkor egy cappucino és egy cornetto mellett elmélkedtek élet és halál felett.

A Borghese-kertek közelében található zsákutcában semmi sem utalt a közelgő katasztrófára. Az olasz rendőrök és biztonsági ügynökök lustán cseverésztek a szikrázó napsütésben. A legtöbb olaszországi diplomáciai misszióhoz hasonlóan ez a nagykövetség is két részből állt - az egyik az olasz kormánnyal, a másik meg a Vatikánnal tartotta fenn a diplomáciai kapcsolatot. Mindkét követség megnyitotta a kapuit az üggyintézés számára, és mindkét nagykövet a hivatalában tartózkodott.

Negyed tizenegykor egy bőrtáskát cipelő, köpcös jezsuita haladt lefelé a dombon. Táskájában egy diplomáciai küldemény lapult, melyben a vatikáni államtitkár elítélte az izraeli hadsereg legújabb betlehemi portyázását. A futár leadta a küldeményt a követség alkalmazottjánál, majd ismét felkapaszkodott a dombra. A küldönc tökéletesen időzített. Ha öt perccel később érkezik, a küldemény eredeti szövegével együtt ő is porrá válik.

Az olasz tévéstáb tagjai, akik a közel-keleti ügyekről szándékoztak interjút készíteni a nagykövettel, már nem voltak ennyire szerencsések. Akárcsak a helyi zsidók, akik csatlakoztak ahhoz a népes csoporthoz, akik elítélték a nagykövetet, amiért a következő héten részt akart venni a veronai neonáci konferencián. Az az olasz házaspár sem járt szerencsével, akiknek miután elégük lett az európai antiszemitizmus újjáéledéséből, az izraeli kivándorlás ügyében jöttek érdeklődni. A tizennégy személyből álló csoport az ügyfélbejáratnál várakozott, hogy megmotozzák őket a követség biztonsági őrői, amikor a fehér teherautó bekanyarodott a zsákutcába és belerohant a csoportba.

A legtöbben a teherautó dízelmotorjának bögésére figyeltek fel. A tömzsi jezsuita, aki az utca másik végében, a buszmegállóban várakozott, felpillantott a L'Osservatore Romanóból, a zaj forrását keresve.

Az enyhe lejtő miatt a teherautó döbbenetes sebességre tett szert. A kanyarban a súlyos teher két kerékre kényszerítette a járművet, ami kis

híján felborult. Aztán egy pillanat múlva visszanyerte az egyensúlyát, és egyenesen beleszáguldott a várakozó emberekbe.

Egy pillanatra látni lehetett a sofőr arcát. Fiatal férfi volt, arca simára borotvált. Szemét tágra nyitotta, száját eltátotta. Mintha ráállt volna a gázpedálra, és ordítva buzdította volna magát.

Az olasz biztonságiak azonnal reagáltak. Néhányan a megerősített betonkorlátok mögé ugrottak, mások az acél-üveg őrbódékban kerestek menedéket. Két tiszt tüzet nyitott a teherautóra. A rácsról röpködtek a szikrák, a szélvédő berobbant, de a teherautó megállíthatatlanul robogott az épület felé. Az izraeli kormány később tisztelettel adózott az olasz biztonságiak hősiességének, és megjegyezték, hogy egyikük sem menekült el a posztjáról.

A robbanást a Szent Péter tértől a Piazza di Spagnán át a Janiculum-dombig mindenütt lehetett hallani. Az épületek felső emeletein tartózkodók láthatták a Villa Borghese északi végében felemelkedő hatalmas, vöröses-narancssárgás tűzgolyót, melyet egy szénfekete füstgomolyag követett. A robbanás egymérföldes körzetben betörte az ablakokat, többek között egy közeli templom acélüveg ablakait is. A levelek egyik pillanatról a másikra leolvadtak a fákról. A földrengésjelző monitorokat figyelő geológusok meg voltak győződve róla, hogy reng a föld Rómában.

Az olasz biztonságiak, a tizennégy látogató, valamint a robbanás közelében lévő irodákban dolgozó alkalmazottak egytől egyig az életüket veszítették.

Egy második jármű az előzőnél is több életet követelt. A vatikáni küldönc, akit leterített a robbanás ereje, észrevette a zsákutcába beszáguldó Lancia szedánt, amit rendőrautónak hitt. A pap felkecmergett és a sűrű, fekete füstben a robbanás helyszínére sietett, remélve, hogy segíthet, de egy rémálomba illő jelenet tárult a szeme elé. A Lancia ajtói kipattantak, és a négy feltételezett rendőr belelőtt a tömegbe. Könyörtelenül lemészárolták a túlélőket, majd beszálltak a Lanciába.

Ahogy elhajtottak, az egyik terrorista célba vette a jezsuitát. A pap keresztet vetett és felkészült a halálra. A terrorista elmosolyodott, és beleveszett a füstbe.

2 TIBÉRIÁS, IZRAEL

Tizenöt perccel az után, hogy Rómában eldőrdült az utolsó lövés, a Galileai-tengerre néző, mézszínű villában megszólalt a telefon. Ari Shamron, az izraeli titkosszolgálat egykori igazgatója, aki most biztonsági és hírszerzési ügyekben különleges tanácsadóként szerepelt a miniszterelnökök mellett, a dolgozószobájában fogadta a hívást. Egy ideig meg sem szólalt, a szemét dühösen összeszorította. - Azonnal indulok - mondta, és letette a telefont.

Amikor megfordult, látta, hogy Gilah az ajtóban áll, kezében az ő bomberdzsekijét tartja, a szeme csupa könny.

- Most láttam a tévében. Mennyire súlyos?

- Nagyon súlyos. A miniszterelnök kérte, hogy segítsék megírni egy nyilatkozatot.

- Akkor ne várasd meg a miniszterelnököt - mondta, és felsegítette a dzsekit a férjére, majd megpuszilta az arcát. Hányszor búcsúztak már el így; egy-egy bombamerénylet hírére? Shamron már nem is számolta, de úgy érezte, ennek sohasem lesz vége. - Ugye nem fogsz sokat dohányozni?

- Persze hogy nem.

- Hívj fel, ha tudsz.

- Amint lehet, felhívlak.

Azzal kilépett az ajtón. Odakinn hűvös, esős, szeles idő várta, éjszaka végigsöpört a vihar a Golánon és egész Felső-Galileán. Álmában Shamron felriadt a dörgésre, amit fegyverropogásnak vélt, és utána már képtelen volt visszaaludni. Egyébként is rossz alvó volt, és ha már felébredt, már nem jött álom a szemére. Ilyenkor rendszerint az emlékezete titkos tárházaiban kutatott, régi ügyeket elevenített fel, bebarangolta a régi csatatereteket, vagy meglátogatta a rég eltűnt ellenségeit. Az elmúlt éjszaka más volt. Megérezte a szerencsétlenséget; olyan világosan érezte, hogy betelefonált a régi munkahelyére, és megkérte őket, hogy azonnal értesítsék, ha történik valami.

- Menjen vissza aludni, Főnök - mondta a fiatal ügyeletes tiszt. - Minden rendben van.

Shamron páncélozott, golyóálló, fekete Peugeot-ja a felhajtón, a nyitott hátsó ajtónál Rami, a fekete hajú biztonsági főnök várakozott. Az évek során Shamron számtalan ellenséget szerzett magának, és Izrael kusza demográfiai viszonyainak köszönhetően sokan kényelmetlenül közel éltek Tibériáshoz. Rami, a csendes, de annál veszélyesebb magányos farkas ritkán hagyta magára a gazdáját.

Shamron megállt egy pillanatra, hogy rágyújtson egy cigarettára - egy erős, török márkát szívott, amire még a mandátum idején szokott rá -, majd lelépett a verandáról. Alacsony termetű férfi volt, bár a korát meghazudtoló erővel bírt. Cserzett, májfoltos keze akkora volt, hogy egy nála kétszer nagyobb férfi sem vallott volna szégyent vele. Barázdákkal teli arca a Negev-sivatag légi felvételének is beillett volna. Acélszürke haját - már ami megmaradt belőle - milliméteresre nyíratta. Híres volt arról, hogy rövid idő alatt tönkretette a szemüvegeit, így végül egy csúnya keretű, gyakorlatilag törhetetlen lencsés szemüvegnél kötött ki. A vastag lencsék hatalmasra nagyították megkopott fényű kék tekintetét. Shamron úgy lépkedett, mintha folyton támadástól tartana: fejét lehajtotta, két könyökét védekezően kifelé fordította. A Saul király sugárúti folyosókon „Shamron-féle csoszogásnak” nevezték ezt a járást, de ő cseppet sem bánta ezt a jelzőt.

Beszállt a Peugeot hátsó ülésére, és a nehéz jármű elindult a tópart felé vezető meredek lejtőn. Aztán jobbra kanyarodott, és áthajtottak Tibériáson, majd nyugat felé fordultak, áthaladtak Galileán, a parti síkság irányába, Shamron egész úton a karórája megviselt számlapját bámulta. Az idő most az ellensége volt. Az elkövetők minden egyes perccel távolabb kerülnek a bűncselekmény helyszínétől. Ha Jeruzsálemben vagy Tel Avivban követtek el hasonló merényletet, azonnal fennakadtak volna valamelyik ellenőrző ponton vagy egy útelzárásnál. Csakhogy mindez Olaszországban esett meg, nem Izraelben, és Shamron ki volt szolgáltatva az olasz rendőrségnek. Az olaszok már régóta nem kerültek szembe nagyobb terrorcselekménnyel, sőt Izrael kapcsolata az olasz kormányval vagy a követségükkel is romokban hevert. Shamron azt is gyanította, hogy az izraeli titkosszolgálat Rómában építette ki a dél-európai regionális főhadiszállását, melyet egy Simon Pazner nevű kaca vezetett. Paznert annak idején személyesen Shamron szervezte be és képezte ki. Lehetséges, hogy az Iroda éppen most veszítette el egyik legtehetségesebb és legtapasztaltabb tisztjét.

Mintha egy végtelenségig utaztak volna. Meghallgatták az Izraeli Rádió híreit, és a helyzet minden egyes híradással rosszabbodott. Shamron háromszor is felkapta a mobiltelefonját, majd visszahelyezte a tartójára

anélkül, hogy tárcsázott volna. Bíz rájuk a dolgot, gondolta. Tudják, mit csinálnak. Te képezted ki őket. Ráadásul a miniszterelnök különleges biztonsági és terrorellenes tanácsadójának nem volt ideje a javaslatai mérlegelésére.

Különleges tanácsadó... Mennyire gyűlölte ezt a titulust. Csupa kétértelműség. Annak idején a memuneh, azaz vezető volt. Mennyi megpróbáltatást és dicsőséget élt már meg a szolgálata és az országa... Lev és az ifjú technokratákból álló bandája különként tekintett rá, és nyugdíjas éveire a júdeai vadonba száműzték. Egész életére ott maradt volna, ha a miniszterelnök nem dobott volna utána egy mentőövet.

Ahogy beértek Jeruzsálembe, eszébe jutottak a régi csaták, és felrémlt előtte a látomása. Vajon előző éjszaka Rómát látta, vagy valami mást? Valami nagyobb, mint ami Rómában történt? Biztos volt benne, hogy egy régi ellenségéről van szó. Egy halott emberről, aki a múltjából kelt életre.

AZ IZRAELI MINISZTERELNÖK hivatala a Káplán utca 3. szám alatt található, Nyugat-Jeruzsálem Kirjat Ben- Gurion kerületében. Shamron a föld alatti parkológarázson keresztül lépett be az épületbe, majd felment az irodájába. A kicsiny helyiség stratégiaileg tökéletesen helyezkedett el a miniszterelnök irodájához vezető folyosón, és jól láthatta, ha Lev, vagy bármely más hírszerzési vagy biztonsági főnök belép a belső szentélybe. Nem volt személyi titkára, csak egy Tamara nevű lány, akin a biztonsági személyzet három másik tagjával „osztott”. A lány hozott neki kávé, és bekapcsolta a tévét.

- A Varas ötkor tart értekezletet a miniszterelnök irodájában.

A Varas egy héber mozaikszó, ami a titkosszolgálat vezetőiből álló bizottságot jelentette. Ide tartozott a Sabak, vagyis a belbiztonsági szolgálat igazgatója; az Aman - a katonai hírszerzés - vezetője; és természetesen Izrael legfőbb titkosszolgálat, amit egyszerűen csak „az Irodának” neveztek. Shamronnak állandó helye volt az asztalnál.

- Addig is - mondta Tamara - húsz percen belül szeretne egy tájékoztatót.

- Mondja meg neki, hogy fél órát kérek.

- Ha félórát akar, mondja meg neki maga.

Shamron fogta a távirányítót, és a következő öt percben ide-oda kapcsolgatott a nagy hírcsatornák híradóira, hogy minél több részlet szűrjön ki a merényletről. Aztán felkapta a telefont, és elintézett három hívást: először az olasz követségnél dolgozó régi kapcsolatával, Tommaso Naldival beszélt, majd felhívta a közeli Jichak Rabin sugárúton található izraeli külügyminisztériumot, végül tárcsázta a Saul király sugárúti irodát.

- Most nem tud beszélni magával - mondta Lev titkárnője. Shamront nem érte váratlanul ez a mondat. Egy katonai ellenőrzőponton is könnyebb volt átjutni, mint meggyőzni Lev titkárnőjét.

- Kapcsolja azonnal - dörrent rá Shamron vagy a következő hívás magától a miniszterelnöktől fog érkezni.

Lev öt percig váratta Shamront.

- Mit tudott meg? - kérdezte Shamron.

- Az igazat? Semmit.

- Még megvan a római állomáshelyünk?

- Nem mondhatnám - felelte Lev -, de van egy római kocsánk. Pazner üzleti ügyben volt Nápolyban. Most jelentkezett be, és azt mondta, úton van Róma felé.

Hál' istennek, gondolta Shamron. - És a többiek?

- Nehéz megmondani. Képzelterhet, mekkora káosz van.

- Lev mindig is imádott titkolózni. - Két hivatalnok eltűnt, és a kommunikációs tisztnek is nyoma veszett.

- Van valami kompromittáló vagy kínos az akták között?

- Csak remélni tudom, hogy füstté váltak.

- Ugyan már, olyan szekrényekben őrzik őket, amik egy rakétatámadást is kibírnak. Nem lenne szerencsés, ha az olaszok előttünk tennék rá a kezüket.

Tamara benézett az irodába.

- Kéreti magát. Most.

- Ötkor találkozunk - mondta Shamron Levnek, és letette a telefont.

Összeszedte a papírjait, és elindult Tamara után a miniszterelnök irodája felé. Az ajtó előtt a Sabak két biztonsági embere - rövidre nyírt hajú, nagydarab fiúk, az ingük kilógott a nadrágjukból - figyelte, ahogy közeledik, majd az egyikük félreállt és kinyitotta előtte az ajtót. Shamron belépett az irodába.

A sötétítőket behúzták, a félhomályos helyiségben kellemesen hűvös volt a levegő. A miniszterelnök a hatalmas íróasztal mögött ült, mögötte Theodor Herzl, a cionista vezető hatalmas portréja lógott a falon. Shamron már sokszor járt ebben az irodában, mégis minden alkalommal felgyorsult a szívverése, amikor belépett. Számára ez a szoba egy fantasztikus utazás végét jelentette, mely a zsidó függetlenséghez vezetett Izrael földjén. A miniszterelnökhöz hasonlóan Shamron is fontos szerepet játszott benne, és magánemberként a saját államuknak, a féltve őrzött gyermeküknek tekintették, melyet óvni kellett mindazoktól az araboktól, zsidóktól és más nemzetektől, akik el akarták pusztítani.

A miniszterelnök szótlánul biccentett Shamronnak, hogy foglaljon helyet. A kis fejű, vastag derekú férfi egy vulkáni sziklához volt hasonlatos.

- Mennyire súlyos, Ari?

- A nap végére már tisztábban fogunk látni - mondta Shamron. - Még semmi sem biztos, de tény, hogy eddig még sohasem követtek el ehhez hasonló terrorcselekményt az Állam ellen.

- Hány halott?

- Még nem tudjuk.

- A nagykövetek?

- Hivatalosan eltűntnek nyilvánítva.

- És nem hivatalosan?

- Valószínűleg halottak.

- Mindketten?

Shamron bólintott. - A helyetteseik is.

- Hány halottról tudunk biztosan?

- Az olaszok tizenkét halott rendőrrel és biztonságról számoltak be. A külügyminisztérium jelenleg huszonkét halott alkalmazottról tud, és van még tizenhárom halott családtag, akik a rezidenciában tartózkodtak. Tizennyolc személyről semmit sem lehet tudni.

- Ötvenkét halott?

- Legalább. A bejáratnál többen is várakoztak.

- És mi van az Iroda állomáshelyével?

Shamron elismételte a Levől hallottakat. Pazner életben van. Az Iroda három alkalmazottja meghalt.

- Ki tette?

- Lev még nem...

- Nem Levet kérdeztem.

- A lehetséges gyanúsítottak listája sajnos nagyon hosszú. Egyelőre eszik, találgatni tudok, de ez most nem lenne szerencsés.

- Miért Róma?

- Nem tudom. Talán véletlenszerűen csaptak le. Ki tudja, talán észrevették azt a bizonyos repedést, és kihasználták az alkalmat.

- De nincs meggyőződve róla?

- Nem, miniszterelnök úr.

- Lehet, hogy köze van ahhoz a néhány évvel ezelőtti vatikáni üggyhöz, amit Allon hajtott végre?

- Kétlem. A bizonyítékok öngyilkos arab terroristákra utalnak.

- A Varas találkozója után szeretnék közzétenni egy nyilatkozatot.

- Bölcs döntés.

- És szeretném, ha megírná nekem.

- Ha óhajtja.

- Maga ismeri a veszteség érzését, Ari. Mindketten ismerjük. Csapolja meg azt a hatalmas lengyel szívét, épp elég fájdalom van benne. Ma este hadd sírjon az ország, szükségük van rá. De ne hagyjunk kétséget afelől, hogy a tettesek nem ússzák meg szárazon.

- Ebben biztos lehet, miniszterelnök úr - mondta Shamron, és felállt.

- Ki tette ezt, Ari?

- Nemsokára megtudjuk.

- A fejét akarom - mondta a miniszterelnök vérszomjasan. - Karóba húzva akarom látni a fejét.

- Ígérem, megkapja.

NEGYSZÁZHATVANY ÖT ÓRÁNAK KELLETT eltelnie, míg megtörtént az első áttörés az ügyben, és ez is az északi iparvárosban, Milánóban történt. A Polizia di Stato és a Carabinieri egységei egy tunéziai bevándorló információi alapján behatoltak egy pensionéba, a városközponttól északra fekvő egyik munkásnegyedben. Állítólag a négy túlélő merényletéből ketten itt rejtőzködtek. A rendőrök sajnos elkéstek, de a szoba állapotából ítélve a terroristák sietősen távoztak. A házkutatás során előkerült két bőrönd, bennük hamis útlevelek és lopott hitelkártyák. A legkülönösebb azonban egy CD volt, amit egy táskába varrva rejtettek el. Az olasz nyomozók és a római országos bűnügyi laboratórium megállapította róla, hogy adatokat tartalmaz, de képtelenek voltak feltörni a bonyolult biztonsági tűzfalat. Végül hosszas tanakodás után arra jutottak, hogy az izraeliektől kérnek segítséget.

Így került a képbe Simon Pazner, akit behívtak a Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica, az olasz Hírszerzési és Demokratikus Titkosszolgálati Központba. Este tíz után néhány perccel érkezett, és nyomban az igazgatóhelyettes, Martino Bellano irodájába kísérték. Össze nem illő párost alkottak: a magas és vékony Bellano úgy nézett ki, mintha egy olasz divatlapból lépett volna ki, míg az alacsony és izmos, dróthajú Pazner egy gyűrött sportdzsekiben feszengett. A találkozó után Bellano fanyalogva emlegette Pazner ruházatát, és amikor kiderült, hogy Pazner kissé megkerülte az egyenes utat, Bellano rendszerint úgy hivatkozott az izraelire, mint „az a kóser Shylock, a kölcsönzakójában”.

Az első találkozó alkalmával Bellano kivételesen figyelmesen bánt a látogatójával. Pazner a természetéből adódóan nem váltott ki rokonszenvet a környezetéből, de amikor bevezették Bellano irodájába, a szeme kimerültségről árulkodott, és sugárzott belőle a túlélők bűntudata. Bellano „mélységes gyászának” adott hangot, majd rátért a meghívás valódi okára, a számítógépes lemezre. Szertartásosan az asztalra helyezte, majd manikűrözött mutatóujjával Pazner felé csúsztatta. Az izraeli nyugodt arccal elvette, bár később bevallotta Shamronnak, hogy a szíve majd' kiugrott a helyéből izgalmában.

- Képtelenek vagyunk feltörni a kódot - mondta Bellano. - Talán maguk több szerencsével járnak.

- Megtesszük, amit lehet - szerénykedett Pazner.

- Természetesen velünk is megosztják mindazt, amit találnak rajta.

- Természetesen - mondta Pazner, és a zsebébe csúsztatta a lemezt.

Tíz perc múlva Bellano véget vetett a beszélgetésnek. Pazner sztoikusán ülve maradt, és olyan erővel szorongatta a szék karfáját, mint a csillapíthatatlan nikotinéhséggel küszködő dohányosok.

Több órával a támadás után egy csapat tapasztalt izraeli bombaszakértő érkezett Rómába, hogy kiderítsék a robbanóanyag összetételét és eredetét. A katonai repülőgép, ami elhozta őket Tel-Avivból, még mindig Fiumicinóban várakozott, így Pazner - Shamron jóváhagyásával - megkérte a parancsnokot, hogy vigye vissza Tel Avivba. Napkelte után néhány perccel érkezett, és azonnal belebotlott az Iroda fogadóbizottságába. A repülőtérről a Saul király sugárútra hajtottak. Reggel nyolckor a szolgálat technikai osztályának legragyogóbb elméi vették vizsgálat alá a lemezt, és kilenc órára már sikeresen feltörték a tűzfalat. A lemez dekódolása egy újabb órát vett igénybe, és délelőtt tízkor a nyomtatott anyag már Lev makulátlan íróasztalán feküdt, ahonnan Lev nyomban egy biztonságos aktatáskába helyezte, és elindult a Káplán utcába, hogy tájékoztassa a miniszterelnököt a fejleményekről. Shamron természetesen a főnöke mellett várakozott.

- Valakinek ide kell hoznia a pasast - mondta Lev lelkesen. Shamron megérezte rajta, hogy vetélytársnak tekinti a másik férfit, és Lev az igazi és potenciális vetélytársakat is kizárólag száműzetésben látta szívesen. Pazner ma este visszamegy Olaszországba. Magával vihet egy csapatot.

Shamron megrázta a fejét.

- Ő az enyém. Én fogom hazahozni. - Egy pillanatra elhallgatott -
Mellesleg Paznernek fontosabb dolga is van.

- Mi lenne az?

- Be kell adnia az olaszoknak, hogy nem tudtuk feltörni a kódot

Lev sohasem szeretett elsőnek távozni, de most feszengve
feltápáskodott és elindult az ajtó felé. Shamron felpillantott, és látta,
hogy a miniszterelnök őt fürkészi.

- Itt kell maradnia, míg elül a vihar - mondta a miniszterelnök.

- Igenis - vágta rá Shamron.

- Majd keresünk neki valami elfoglaltságot, hogy könnyebben teljen az
idő.

Shamron bólintott.

3 LONDON

GABRIELT MAJDNEM UGYANOLYAN ERŐKKEL keresték, mint a római mészárlás elkövetőit. Gabrielnek nem volt szokása közölni, merre jár, és mivel már nem tartozott az Iroda alkalmazottai közé, senki sem lepődött meg rajta, hogy szó nélkül távozott Velencéből. Végül kiderült, hogy Angliába ment, hogy meglátogassa a feleségét, Leát, aki egy magánkézben lévő pszichiátriai klinikán él, Surrey egyik eldugott részén. Előtte azonban benézett a New Bond Streetre, ahol Julian Isherwood műkereskedő kérésére beleegyezett, hogy részt vesz a Bonham aukciós ház árverésén, ahol régi mesterek képeit bocsátották kalapács alá.

Isherwood érkezett elsőként. Egyik kezében egy aktatáskát szorongatott, a másikkal a Burbeny esőkabátjának gallérját fogta össze. A hallban már kezdtek gyülekezni a műkereskedők. Isherwood eldűnnyögött egy-két - cseppet sem őszinte - üdvözlést, majd besurrant a mosdóba. Egy perc múlva, miután megszabadult az átázott kabáttól, elfoglalta őrhelyét az ablak mellett. A magas és bizonytalan léptű férfi a szokásos aukciós öltözkét - egy szürke, krétacsíkos öltönyt, valamint az elmaradhatatlan, vörös színű szerencsenyakkendőjét viselte. Szélfutta tincseit úgy igazította, hogy elfedjék kopaszságát, majd vetett egy pillantást az ablakból visszatükröződő képmására. Aki nem ismerte, másnaposnak, talán enyhén spiccesnek hitte volna, de Isherwood nem is lehetett volna józanabb. Kinyújtotta a karját és megigazította a kezelőgombját, majd vetett egy pillantást a karórájára Késik. Gabrieltől eltérően ő mindig pontos volt, akár a kilenc órás hírek. Még sohasem várakoztatta meg az ügyfeleit. Ha restaurálásról volt szó, kizárólag rendkívüli esetekben lépte túl a határidőt.

Isherwood megigazította a nyakkendőjét, majd enyhén megrogyasztotta a vállát, a felső tízezerhez tartozó angolok kecses és laza tartását utánózva. Az ő köreikben mozgott, rendelkezett a gyűjteményeik felett, és egyre-másra vásárolta nekik az újabb darabokat, mégsem sikerült teljesen beilleszkednie a világukba. Hogyan is tehetne volna! Az angol név és neveltetés mögött egy német születésű, francia neveltetésű, zsidó vallású ember rejtőzött. Mindössze egy maroknyi bizalmas barátja tudott arról, hogy Isherwood 1942-ben, még gyerekként menekült Londonba, miután két baszk pásztor átcsempészte a hófödte Pireneusokon keresztül. Az sem tartozott a nyilvánosságra, hogy az apja, a neves berlini műkereskedő, Samuel Isakowitz egy lengyel erdő szélén, Sobiborban lelte halálát.

Julian Isherwood mást is eltitkolt a londoni művészvilág, sőt mások elől is. Az évek során időnként tett egy-két szívességet egy bizonyos

Shamron nevezetű, Tel Avivi férfinak. Shamron zsargonjában Isherwood száján, azaz fizetés nélküli, önkéntes segítő volt, bár mondhatni, az összes eddigi találkozásuk inkább a zsaroláshoz állt közelebb, mint az önkéntességhez.

Ekkor a New Bond Streetet ellepő esőkabátok ellenére Isherwood előtt megvillant az ismerős bőrkabát és farmernadrág. Az alak egy pillanatra eltűnt a szeme elől, aztán hirtelen ismét megjelent, mintha a függöny mögül lépett volna ki a megvilágított színpadra. Isherwood most is megdöbbsent a férfi jelentéktelen külsején - talán százhetvenöt centi magas lehetett, és felöltözve sem nyomott többet hetvenöt kilónál. Rezét hosszú, fekete bőrdzsekijének zsebébe süllyesztette, a vállát kissé előretolta. Léptei ruganyosak és könnyedek voltak, akár a futóké vagy focistáké. Bőrtalpú szarvasbőr bakancsot viselt, és az eső ellenére nem volt nála esernyő. A férfi arca hosszúkas volt, magas homlokkal, az álla keskeny. Orrát mintha szobrász véste volna remekbe, a pofacsontok szélesek és erősek, és a nyugtalan, zöld szemek az orosz sztyeppéket idézték. A halántékánál őszülő fekete haját rövidre nyíratta. Arcvonásai alapján nem lehetett kitalálni, mely nemzet szülötte, és nyelvtelhetsége folytán Gabriel ki is használta ezt az adottságát. Isherwood sohasem tudhatta, mire számíton, amikor belépett az ajtaján. Neve: senki; lakcíme nincs. Mintha az örökösen vándorló zsidót testesítette volna meg.

Aztán Gabriel hirtelen Isherwood mellett termett. Nem üdvözölte, keze a kabátzsebében maradt. Shamron titkos világában nincs idő az udvariaskodásra. Mintha csak szerepjátszás közben költözött volna belé az élet, egyébként csendes, komor, már-már betegesen félénk ember benyomását keltette. Jelenlétében az emberek kényelmetlenül érezték magukat - ez is az adottságai közé tartozott.

Áthaladtak a halion, és a regisztrációs pulthoz léptek.

- Ma kik vagyunk? - érdeklődött Isherwood fojtott hangon, mire Gabriel előrehajolt és valami olvashatatlan macskakaparást írt bele a naplóba. Isherwood már el is felejtette, hogy balkezes. Balkézrel írt alá, jobb kézzel festett, a kést-villát mindkét kézzel egyformán ügyesen kezelte. És a Berettáját? Isherwood szerencsére nem tudott válaszolni erre a kérdésre.

Gabriel nesztelen léptekkel követte Isherwoodot felfelé a lépcsőn. Akár egy testőr. A bőrkabátja és a farmerja nem susogott, a bakancsa mintha lebegett volna a szőnyeg felett. Mintha ott se lett volna. A lépcső tetején egy biztonsági őr megkérte Gabrielt, hogy nyissa ki a válltáskáját. A férfi kinyitotta a cipzárt és megmutatta az őrnök a táska tartalmát: egy

Binomag ellenző, ultraibolya lámpa, egy infraszkóp és egy erős halogén zseblámpa. Az ör elégedetten intett, hogy mehetnek.

Beléptek az árverési terembe. Száz kép lógott a falakon és a filccel bevont állványokon, mindegyik gondosan beállított fényben fürdött. A kereskedők - Isherwood szerint sakálok - fel-alá járkáltak a műremekek között Egyesek közéről, mások kissé távolabbról vették szemügyre a festményeket. Véleményt alkottak róluk. A pénz az asztalon volt - már kiszámolták a várható nyereséget. Isherwood elemében érezte magát a műkereskedelem világában, és számára természetes volt a zsibvásárhoz hasonló káosz. Gabrielt nem is kellett figyelmeztetni a visszafogott viselkedésre.

Jeremy Crabbe, a Bonham Régi Mesterek Osztályának a vezetője a francia iskola egyik tájképe mellett várakozott, sárga fogaival egy kihűlt pipa szárát rágcsálta. Borús arccal kezet rázott Isherwooddal, majd a bőrkabátos fiatalemberre nézett.

- Mario Delvecchio - szólalt meg Gabriel, és Isherwood most is megdöbbsent a tökéletes velencei akcentuson.

- Ahhh - sóhajtott Crabbe. - A titokzatos signore Delvecchio. Természetesen hírből már ismerem, de még nem volt szerencsém személyesen is találkozni magával.

- Crabbe összeesküvő pillantást vetett Isherwoodra. Mi van a tarsolyában, Julian? Csak nem titkol valamit előlem?

- Csak megtisztít valamit nekem, Jeremy. Nekem megéri, ha vet rá egy pillantást, mielőtt fejest ugrom valamibe.

- Erre tessék - mondta Crabbe szkeptikusan, és a fő kiállító terem szomszédságában lévő kicsiny, ablaktalan helyiségbe kísérte őket.

A művelet igényessége folytán Isherwood kénytelen volt mérsékelt érdeklődést tanúsítani más munkák iránt. A legtöbb darab közepes volt - egy unalmas Madonna a kisdeddal, Andrea del Sartótól; egy csendélet Carlo Maginitól; Vulkanusz kovácműhelye Paolo Paganitól - ám a terem egyik távoli sarkában, a falnak támasztva egy nagyméretű, keret nélküli vászon hevert. Isherwood figyelmét nem kerülte el, hogy Gabriel tekintete is azonnal a képre vándorolt, de rögtön el is kapta róla a pillantását. Előbb a többi képpel kezdte, és mindegyik vászonra pontosan két percet szánt. Az arca akár egy maszk: sem lelkesedést,

sem csalódottságot nem árult el. Crabbe némán rágcsálta a pipája szárát, már meg sem próbálta kitalálni a szándékait.

Végül Gabriel a 43. számú tételhez fordult. Dániel az oroszlánbarlangban, festette Erasmus Quellinus, 86x 128 hüvelyk nagyságú, rendkívül szennyezett, olaj-vászon. Tulajdonképpen annyira piszkos volt, hogy a festmény szélén lévő macskákat szinte alig lehetett kivenni. Gabriel lehajolt, és a lámpafénynél is megvizsgálta a képet. Aztán megnyalta három ujját és megdörzsölte Dániel alakját, amitől Crabbe felnyögött, és égnek emelte vérekes szemeit, de Gabriel nem törődött vele. Hátralépett, és úgy vizsgálgatta Dániel összefogott kezeit és keresztbe vetett lábait.

- Honnan származik?

Crabbe kivette a pipát a szájából és a pipa fejét bámulta

- Egy grúztól, Cotswoldsból.

- Mikor tisztították utoljára?

- Nem tudjuk biztosan, de ha jól sejtem, még Disraeli miniszterelnöksége ideje alatt lehetett.

Gabriel felnézett Isherwoodra, aki Crabbéra bámult.

- Kérem, hagyjon magunkra, Jeremy - mondta, mire Crabbe kiment a helyiségből.

Gabriel kinyitotta a táskáját, és elővette az ultraibolya lámpát. Isherwood lekapcsolta a villanyt, amitől koromsötétség borult a helyiségre. Gabriel felkattintotta a lámpáját, és a fénypásmát a festményre irányította.

- Szóval? - kérdezte Isherwood.

- Az utolsó restaurálás annyira régen volt, hogy még az ultraibolya sem mutatja ki.

Gabriel elővette az infraszkópot, ami kísértetiesen emlékeztetett egy pisztolyra. Isherwood hátán végigfutott a hideg, amikor Gabriel felkapcsolta a ragyogó zöld fényt. A vásznon sötét foltok váltak láthatóvá; az utolsó restaurálás nyomai. A festmény a sok piszok ellenére csupán mérsékelt károsodást szenvedett.

Gabriel kikapcsolta az infraszkópot, majd feltette a nagyítólencsével felszerelt ellenőzőjét, és a halogén elemlámpa fényénél tanulmányozta Dániel alakját.

- Mit gondol? - kérdezte Isherwood hunyorogva.

- Pazar - jelentette ki Gabriel visszafogott hangon. De nem Erasmus Quiellinus festette.

- Biztos benne?

- Elég biztos, hogy fogadjak kétszázezer fontba, a maga pénzéből.

- Megnyugtat.

Gabriel a mutatóujjával végigsimogatta az izmos, kecses alakot.

- Itt volt, Julian - mondta. - Érzem.

ELSÉTÁLTAK A ST. JAMES NEGYEDBELI Duke Streetre, hogy a kereskedők és gyűjtők törzshelyén egy ebéddel ünnepeljenek. A hely alig néhány lépésre volt Isherwood galériájától. A sarokasztalon már várta őket egy üveg behűtött burgundi. Isherwood teletöltötte a két poharat, és az egyik asztalkendőjét átadta Gabrielnek.

- Mazel tov, Julian.

- Biztos benne?

- Csak akkor hitelesíthetem, ha a felszín alatt infravörös reflektográfiával is megvizsgáltam. De a kompozíció Rubensre vall, és az ecsetkezelés kétségkívül az ő keze munkája.

- Biztos vagyok benne, hogy nagyon fogja élvezni a restaurálást.

- Ki mondta, hogy én fogom restaurálni?

- Maga

- Azt mondtam, hogy hitelesítem, de a restaurálást egyetlen szóval sem említettem. Legalább hathónapnyi munkáról van szó. Éppen dolgozom valamin.

- Egyetlen ember van, akire rábíznám azt a festményt

- mondta Isherwood. - És az maga.

Gabriel egy finom biccentéssel tudomásul vette a dicséretet, aztán az étlapra fordította a figyelmét. Isherwood komolyan beszélt. Ha Gabriel Allon más csillagzat alatt születik erre a világra, a generációja egyik legjobb művésze vált volna belőle. Isherwoodnak eszébe jutott az első találkozásuk - egy ragyogó szeptemberi délutánon, még 1978-ban, a Hyde Park egyik paciján. Gabriel akkor még szinte kisfiú volt, bár a halántéka már akkor is őszült. Egy kisfiú, aki férfimunkát végez, mondta akkor Isherwood.

- Hetvenkettőben végzett a Bezazel Művészeti Akadémián. Hetvenötben Velencébe ment, ahol a nagy Umberto Conti mellett tanulta ki a restaurálás művészetét.

- Umberto a legjobb.

- Én is úgy tudom. Úgy tűnik, Gabriel mély benyomást keltett signore Contiban. Azt mondja, még sose látott ilyen tehetséges kezeket. Kénytelen vagyok egyetérteni vele.

Isherwood elkövette azt a hibát, hogy megkérdezte Gabrielt, pontosan mivel is foglalkozott 1972 és 1975 között, mire Gabriel megfordult, és a tóparton sétáló szerelmespárra nézett. Shamron szórakozottan piszkálta a padot.

"Úgy gondoljon rá, mint egy ellopott festményre, ami szép csendben visszakerült a jogos tulajdonosához, aki nem kérdezősködik, csak örül, hogy ismét a falon van a képe. " Aztán Shamron kért tőle egy „szívességet”.

„Egy bizonyos palesztin úriember Oslóban telepedett le. Félek, hogy nem egészen tisztességesek a szándékai. Szeretném, ha Gabriel szemmel tartaná, és hálás lennék, ha maga keresne neki valami tisztességes munkát. Egy egyszerű restaurálást, talán - valamit, ami két hétig tartana. Megtenné nekem, Julian?”

A pincér megjelenése visszazökkentette Isherwoodot a jelenbe. Rákrém levest és főtt homárt rendelt; Gábriel zöldsalátát és grillezett nyelvhalat kért rizzsel. Az elmúlt harminc évet javarészt Európában élte le, ennek ellenére még mindig az Izrael-völgyi szabrák egyszerű

ízlésével rendelkezett. Cseppet sem érdekelték az ételek és borok, a finom ruhák, a gyors autók.

- Meglep, hogy sikerült időt szakítania ma - mondta Isherwood.

- Hogyhogy?

- Róma.

Gabriel továbbra is az étlapot bámulta.

- Nem az én dolgom, Julian. Mellesleg visszavonultam. Maga is tudja.

- Kérem - motyogta Isherwood bizalmas hangon.

- Akkor mivel foglalkozik mostanság?

- Nemsokára befejezem a San Giovanni Crisostomo oltárképet.

- Még egy Bellini? Szép hírnév vár magára.

- A hírnevet már megszereztem.

Gabriel utolsó restaurálása, Bellini San Zaccaria oltárképe hatalmas szenzációt keltett a képzőművészet világában, és minden majdani Bellini restaurálásnak ez lett a mércéje.

- Ha jól tudom, Tiepolo keményen kézben tartja a Crisostomo projektet.

Gabriel bólintott.

- Most már többé-kevésbé kizárólag Francescónak dolgozom.

- Nem bírja megfizetni.

- Szeretek Velencében dolgozni, Julian. Eleget fizet, hogy megégek belőle. Ne aggodon, már másképp élek, mint annak idején, amikor Umbertónál inaskodtam.

- Úgy hallom, nagyon elfoglalt mostanában. Ha hihetek a pletykáknak, nem sok hiányzott, hogy kivegyék a kezéből a San Zaccaria oltárképet, mert személyes ügyek miatt eltűnt Velencéből.

- Nem higgyen a pletykáknak, Julian.

- Ó, valóban? Azt is hallottam, hogy egy Chiara nevű bájos, fiatal hölgygel él egy canareggiói palazzóban.

A borospohár pereme felett rálövellt éles pillantás láttán Isherwood rájött, hogy a Gabriel romantikus viszonyáról szóló pletykák nem alaptalanok.

- Vezetékneve is van a kislánynak?

- A családneve Zoli, és már nem kislány.

- Igaz, hogy az apja Velence főrabija?

- Ő az egyetlen rabbi Velencében. Nem valami virágzó közösség. A háború megtette a magáét.

- A lány tud a másik munkájáról?

- Az Irodának dolgozik, Julian.

- Csak ígérje meg, hogy ennek a lánynak nem töri össze a szívét, mint a többiekét - mondta Isherwood. Istenem, hány asszony csúszott ki a keze közül. A mai napig emlékszem Jacqueline Delacroix-ra.

Gabriel előrehajolt az asztal fölött, az arca hirtelen elkomolyodott.

- Feleségül veszem, Julian.

- És Lea? - kérdezte Isherwood szelíden. - Mit fog tenni Leával?

- El kell mondanom neki. Holnap reggel találkozom vele.

- Meg fogja érteni?

- Őszintén szólva nem vagyok benne biztos, de tartozom neki ennyivel.

- Isten bocsássa meg nekem, de ezzel önmagának tartozik. Ideje, hogy rendezze az életét. Nem kell emlékeztetnem arra, hogy már nem huszonegy éves.

- Nem magának kell a szemébe néznie és elmondania neki, hogy egy másik nőt szeret.

- Elnézést a tapintatlanságért. A burgundi beszéd belőlem - és a Rubens. Akarja, hogy elkísérjem? Elviszem autóval.

- Nem - mondta Gabriel. - Egyedül kell mennem. Kihozták az első fogást. Isherwood belemerült a rákkrém levesébe, Gabriel egy salátalevelet majszolgatott.

- Mennyit szánna a Rubens megtisztítására?

- Úgy százezer fontot.

- Rossz válasz - mondta Gabriel. - Kétszázezerért esetleg megfontolnám a dolgot.

- Rendben van, kétszázezer, maga gazember.

- Jövő héten felhívom, és tájékoztatom.

- Mi akadályozza meg abban, hogy most azonnal elkötelezze magát? A Bellini?

Nem, gondolta Gabriel. Nem a Bellini, hanem Róma.

A STRATFORD KLINIKA, EURÓPA egyik leghíresebb és legcsendesebb pszichiátriai intézménye, egy órányi autóútra található Londontól, egy kesze-kuszan épült, régi, Viktória-kori birtokon, Surrey dombjain. A betegek között van a királyi család egyik távoli rokona, valamint a jelenlegi miniszterelnök másod-unokatestvére is, így a személyzet hozzászokott a látogatók különleges kéréseihez. Gabriel belépett a biztonsági kapun, ahol Mr. Browne-ként igazolta magát.

A régi, vöröstéglás kastély előtt kialakított parkolóban állította le bérelt Opeljét. Leonard Avery, Lea pszichiátora a bejáratnál várta. A szélfúttá alak Barbour-kabátot és gumicsizmát viselt.

- Hetente egyszer, a páciensek egy válogatott csoportjával kimegyünk sétálni a természetbe - magyarázkodott az orvos. - Rendkívül jó terápia.

- A kesztyűjét le sem húzva kezét rázott Gabriellel, és megkérdezte tőle, milyen útja volt Londonból, bár a válasz nyilvánvalóan nem érdekelte. - A melegházban várja magát. Nagyon szeret ott lenni.

Végigmentek a halvány linóleummal fedett folyosón. A kórházban valószínűleg Avery volt az egyetlen, aki tudta az igazat - vagy legalábbis az igazság egy részét - a Lea Martinson nevű betegről. Tudta, hogy az igazi neve Allon, és hogy a borzalmas égésnyomok és a katatóniához közeli állapot nem egy motorbaleset - ahogyan Lea kórlapján szerepel -,

hanem egy bécsi autórobbantás eredménye. Azt is tudta, hogy a robbanásban a kislánya is életét veszítette. Tudomása szerint Gabriel izraeli diplomata volt, és emiatt nem kedvelte őt.

Menet közben tájékoztatta Gabrielt Lea állapotáról, amiben nem történt számottevő változás, de Avery szemmel láthatóan nem is aggódott emiatt. Sose táplált hamis reményeket Lea gyógyulásával kapcsolatban, és igaza volt. A merénylet óta eltelt tizenhárom év alatt Lea egyetlen szót sem szólt Gabrielhez.

A folyosó végén egy dupla ajtót látott, melynek kicsiny ablaka teljesen bepárasodott. Avery kinyitotta az ajtót, és bekísérte Gabrielt a melegházba. A levegő annyira párás volt, hogy azonnal levette a kabátját. Egy kertész a cserepes narancsfákat öntözte, közben egy ápolónővel beszélgetett. Gabriel még sose látta ezt a vonzó, sötét hajú nőt.

- Elmehe, Amira - mondta Dr. Avery.

Az ápolónő kiment, a kertész a nyomában.

- Ő kicsoda? - kérdezte Gabriel.

- A King's College ápolónőképzőben végzett, a szellemileg súlyosan fogyatékosok ápolására szakosodott. A felesége nagyon kedveli.

Avery atyáskodva megveregette Gabriel vállát, majd ő is távozott. Gabriel megfordult Lea egy egyenes hátú, kovácsoltvas székben ült, tekintetét a melegház párás ablakaira függesztette. Fehér színű, laza, kórházi pamutnadrág és magas nyakú pulóver volt rajta, ami segített elrejtetni összeroncsolt testét. Sebhelyekkel teli kezében egy bimbókkal teli ágat szorongatott. Egykor hosszú, hollófekete haja mára már majdnem teljesen megőszült. Gabriel lehajolt és megcsókolta a nyakát. Ajkaival érezte a hűvös, kemény sebhelyet. Lea mintha észre sem vette volna az érintését.

Gabriel leült és megfogta Lea elnyomorodott, élettelen bal kezét. Az asszony lassan megfordította a fejét, míg találkozott a tekintetük. Gabriel a felismerés nyomait kutatta, de hasztalan. Lea emlékei örökre elvesztek. Kizárólag a robbanás maradt meg benne, ami szüntelen lepergett lelki szemei előtt. Minden más kitörlődött az emlékezetéből, vagy az agya egyik eldugott sarkába került. Számára Gabriel sem jelentett többet, mint az ápolónő, aki kihozta a kertbe, vagy a kertész, aki a növényeket gondozta. Lea bűnhődött meg Gabriel vétkeiért, amiért

belemerült a gyilkosokkal és terroristákkal teli csatornába. Egy olyan ember számára, aki szép dolgok helyrehozatalával foglalkozott, nem is lehetett fájdalmasabb látvány, mint Lea. Legszívesebben letörölte volna róla a sebhelyeket, hogy a régi fényében ragyogjon. Ám Leán nem segíthetett, hiszen álig maradt valami belőle.

Elkezdett beszélni hozzá. Emlékeztette arra, hogy most már Velencében él, és templomok restaurálásával foglalkozik. Nem mondta el, hogy alkalmanként még most is dolgozik Ari Shamronnak, vagy hogy két hónappal korábban megszervezte egy osztrák háborús bűnös, Erich Radek elfogását, akit Izraelben állítottak bíróság elé. Amikor végre összeszedte magát, képtelen volt elmondani neki, hogy egy másik asszonyba szerelmes, és el akar válni, hogy feleségül vehesse. Akár egy sírkővel is beszélhetett volna. Nem volt semmi értelme.

Félóra múlva otthagya Leát, és kinézett a folyosóra. Az ápolónő a falnak támaszkodva várakozott.

- Vége? - kérdezte.

Gabriel bólintott. Az ápolónő szó nélkül bement a melegházba.

KÉSŐ DÉLUTÁNRA JÁRT AZ IDŐ, amikor a heathrow-i járat leszállt Velencében. Gabriel fogott egy vízitaxit, és azzal ment be a városba. Bement a kabinba, a sofőr mellé, és a hátát az ajtónak támasztva figyelte a lagúnából kiemelkedő jelzőpóznákat, melyek úgy álltak, akár a frontról hazatérő vesztes katonák. Hamarosan meglátta Cannaregiót, és ettől egész testét elárasztotta a nyugalom. A roskadozó, süllyedő, szétázott Velence mindig ilyen hatással volt rá. Az egész városra ráférne egy restaurálás, mondta egyszer Umberto Conti. Használd ki! Gyógyítsd meg Velencét, és ő is meggyógyít téged.

A taxi kitette a Palazzo Lezzénél, és Gabriel elindult nyugati irányba, átszelte a Cannaregiót, és végighaladt a Rio della Misericordia nevű széles csatorna mellett. Egy vashídhoz ért, az egyetlen vashídhoz egész Velencében. A középkorban a híd közepén egy kapu állt, és éjszaka idején egy keresztény kapuőr őrködött, nehogy megszökjenek a másik oldalról a rabok. Gabriel átment a hídon, és keresztülsietett egy föld alatti sottoportegón. Az átjáró másik oldala egy tágas térre, a Campo de Ghetto Nuovóra, Velence régi gettójának a központjára nyílt. Annak idején több mint ötezer zsidó zsúfolódott itt össze. Manapság a város kétszáz zsidója közül mindössze húszan élnek a régi gettóban, és

közülük is sokan annyira idősek, hogy kénytelenek voltak beköltözni a Casa Israelitica di Riposóba.

Gabriel a tér másik oldalán látható modem üvegajtó felé indult, és belépett rajta. Jobbra egy, a zsidó történelemre és a velencei zsidóságra szakosodott kis könyvesbolt állt. Odabenn meleg volt és világos volt, a hatalmas ablakokból látni lehetett a gettót körülvevő csatornát. A pult mögött, a halogénlámpa fénysugarában egy rövid, szőke hajú lány ült. Gabrielre mosolygott, és a „munkanevén” köszöntötte.

- Egy órával ezelőtt ment el - mondta.

- Valóban? Hol van?

A lány vállat vont - Nem mondta.

Gabriel megnézte az óráját. Negyed öt. Elhatározta, hogy vacsora előtt még dolgozik néhány órát a Bellinin.

- Ha látod, mondd meg neki, hogy a templomban vagyok.

- Rendben. Ciao, Mario.

Kisétált a Rialto hídhöz. A csatornától egy utcányira balra fordult, és elindult a kicsiny, terrakotta templom irányába. Megállt. A templom bejáratánál, a lunetta árnyékában meghúzódva Gabriel felismerte Ramit, az Iroda egyik biztonsági emberét. A férfi jelenléte csupán egyetlen dolgot jelenthetett. Elkapta Gabriel pillantását, és az ajtóra nézett. Gabriel elhaladt mellette, és belépett az épületbe.

A templom restaurálása az utolsó stádiumban volt. A Görögkereszt nevű templomhajóból a padokat ideiglenesen a keleti falnak tölték. Sebastiano del Piombo fő oltárképét már megtisztították, de a késő délutáni fényben szinte semmi sem látszott belőle. A Bellini a St. Jerone-kápolnában lógott. A vízhatlan ponyvával eltakart állvány mögé kellett volna rejteni, de az állványzatot félretolták, és a kép valósággal lángolt a fluoreszkáló fényekben. Chiara megfordult, és Gabrielre nézett. Shamron egy kapucni mögé rejtőzve, továbbra is a képre függesztette a tekintetét.

- Te tudsz valamit, Gabriel. Még én is kénytelen vagyok elismerni, hogy gyönyörű.

Az idős férfi hangjában neheztelés bujkált. Shamron, a primitív izraeli, haszontalan mulatságnak tekintette a művészetet és a szórakozás

minden formáját. Az ő szemében a szépség kizárólag az ellenség megsemmisítésére irányuló tökéletes akcióban rejtőzhetett. Ám Gabriel másra is felfigyelt: Shamron héberül szólt hozzá, és elkövette azt a megbocsáthatatlan bűnt, hogy egy biztonságosnak nem nevezhető helyszínen ejtette ki a száján az igazi nevét.

- Gyönyörű - ismételte meg Shamron, majd Gabrielhez fordult és szomorúan rámosolygott. - Kár, hogy sohasem lesz alkalmad befejezni.

4 VELENCE

SHAMRON BELEERESZKEDETT AZ EGYIK templomi padba, és májfoltos kezével intett Gabrielnek, hogy irányítsa másfelé a fluoreszkáló lámpákat. Egy fémtáskából elővett egy manilaborítékot, amiből kivett három fényképet. Az elsőt szó nélkül Gabriel kinyújtott tenyerébe helyezte. Gabriel lenézett és meglátta önmagát, ahogy Chiarával az oldalán a Campo di Ghetto Nuovón sétálnak. Nyugodtan elemezte a képet, mintha egy restaurálásra váró festmény lett volna, és megpróbálta meghatározni, hogy mikor készülhetett. A ruházatuk, az éles, délutáni fénykontrasztok, valamint a járdakövekre hullott falevelek alapján késő ősz lehetett. Shamron felmutatta a második fotót: ezen is Gabriel és Chiara volt látható, ez alkalommal a házukhoz közeli étteremben, Cannaregióban. A harmadik fénykép Gabrielt ábrázolta, amint elhagyja a San Giovanni Crisostomo-templomot, és ettől végigfutott a hátán a hideg. Hányszor? - kérdezte magában. Vajon hányszor várt rá a bérnyilkos a campóban, amikor este abbahagyta a munkát?

- Nem tarthatott örökké - mondta Shamron. - Végül itt is megtaláltak. Túl sok ellenséget szereztél magadnak az évek során. Mindketten sok ellenséget szereztünk magunknak.

Gabriel visszaadta a képeket Shamronnak. Chiara leült melléje. Ebben a környezetben és világításban Raphael Alba Madonnájára emlékeztette Gabrielt Sötét, göndör haját mely az alkony fényében gesztenyeszínű és aranybarna árnyalatokat öltött, a tarkóján összefogta, a sűrű tincsek a vállára omlottak. Bőre olajbarnán fénylett, mélybarna szemeiben arany színű lángok villantak. A szeme színe a hangulata szerint változott, és a tekintetéből ítélve Gabriel most úgy érezte, az igazán rossz hírek még csak most következnek.

Shamron ismét belenyúlt az aktatáskájába.

- Ez az akta a karrieredről szól. Az információk kínosan pontosak. - Egy pillanatra elhallgatott - Nehéz lehet valaki életét mások halála által megítélni. Biztos vagy benne, hogy el akarod olvasni?

Gabriel kinyújtotta a kezét. Shamron nem vesztegette az időt arra, hogy az arab nyelvű aktát lefordíttassa héberre. Izrael völgyében számos arab város és falu volt, és Gabriel arab tudása, bár nem volt tökéletes, elég volt arra, hogy el tudja olvasni a szakmai teljesítményéről szóló beszámolót Shamronnak igaza volt - az ellenségeinek valahogyan sikerült összegyűjteniük a pályafutására vonatkozó részleteket Az aktában az igazi neve szerepelt. A beszerzés ideje is pontosan fel volt

tüntetve, akárcsak az oka, bár a Fekete Szeptember nyolc tagjának a megölését is a számlájára írták, holott valójában csak hatukkal végzett. Több oldalt szenteltek Khalil el-Wazir, a PFSZ második emberének, ismertebb nevén Abu Dzsihad meggyilkolásának. Gabriel 1988-ban, a tuniszi tengerparti villája előtt ölte meg. Az akció részletei Abu Dzsihad feleségétől, Umm Dzsihádtól származtak, aki tanúja volt az eseményeknek. A bécsi robbantásról szóló beszámoló tömör volt, bár egy ténybeli hibát tartalmazott: a feleségét és a fiát egy autóbomba ölte meg Bécsben, 1991 januárjában. A megtorlást Abu Amar rendelte el. Abu Amar nem más, mint Jasszer Arafat. Gabriel mindig is gyanította, hogy Arafat keze is benne volt a dologban, de eddig még sohasem látta bizonyítékát.

Felemelte a lapot.

- Ezt hol találtad?

- Milánóban - mondta Shamron. Aztán mesélt neki a pensionében tartott házkutatásról, és a gyanúsítottak táskájában talált lemezeiről. - Amikor az olaszok nem tudták feltörni a biztonsági kódot, hozzánk fordultak segítségért. Azt hiszem, szerencsésnek mondhatjuk magunkat. Ha sikerül, percekben belül megoldanak egy harminc évvel ezelőtt elkövetett római gyilkosságot.

Az is benne volt az aktában, hogy 1972-ben, a római lakásában megölte Wadal Abdel Zwaitert, a Fekete Szeptember emberét. Ez volt az első alkalom, hogy Gabriel embert ölt, és utána gyakorlatilag egyetlen éjszaka alatt megőszült a halántéka. Visszaadta az aktát Shamronnak.

- Mit tudunk azokról az emberekről, akik a pensionében rejtőzködtek?

- Az egyiküket sikerült azonosítani az anyagokon és a szobában talált ujjnyomok, valamint a hamis útlevelekben lévő fényképek alapján. A neve Daud Hadavi, palesztin származású, a jenini menekülttáborban született. Az első intifáda idején vezető szerepet játszott, és sokat volt börtönben. Tizenhét évesen belépett a Fatahba, és amikor Arafat Oslo után Gázába ment, Hadavi az Al-Amn Al-Raiszánál, az Elnöki Biztonsági Szolgálatnál kezdett dolgozni. Tudod, az a szervezet, amelyik Oslo előtt a 17-es Különítmény néven, Arafat pretoriánus testőreiként volt ismert, ők voltak Arafat kedvenc gyilkosai.

- Még mit tudunk Hadaviról?

Shamron a kabátzsebébe nyúlt, hogy kivegyen egy cigarettát, de Gabriel megállította a mozdulatot, és elmagyarázta neki, hogy a füst ártalmas a festményeknek. Shamron sóhajtva folytatta a beszámolót.

- Meg voltunk győződve, hogy benne volt a második intifáda idején elkövetett terrorcselekményekben. Felkerült a körözött gyanúsítottak listájára, de a palesztin hatóságok nem voltak hajlandóak kiadni nekünk. Feltételeztük, hogy meghúzta magát a Mukatán belül, Arafattal és a többi vezetővel együtt. - A Mukata Arafat fallal körülkerített, katonai bázisa volt, Ramallahban. - De amikor a Védelmi Hadművelet égisze alatt behatoltunk a Mukatába, Hadavit nem találtuk ott.

- Hol volt?

- A Sabak és az Aman szerint Jordániába vagy Libanonba szökött, és az aktiját átadták az Irodának. Sajnos Lev nem tartotta annyira fontosnak, hogy megkeressék Hadavit, aminek drágán megfizettük az árát.

- Hadavi még mindig tagja a 17-es Különítménynek?

- Nem tudjuk.

- Most is kapcsolatban áll Arafattal?

- Ezt sem tudjuk.

- A Sabak szerint Hadavi képes volt elvégezni egy ilyen munkát?

- Nem igazán. Egyszerű katona volt, nem egy lángelme. A római merényletet mesteri módon tervezték meg és hajtották végre. Egy nagyon okos elme műve. Olyasvalakié, aki képes volt kitervelni egy döbbenetes terrorcselekményt, ami az egész világon visszhangot keltett. Olyan emberé, aki nem először csinált ilyesmit.

- Mint például?

- Ezt kellene kiderítened.

- Nekem?

- Azt akarjuk, hogy találd meg azokat az állatokat, akik felelősek ezért a mészárlásért, és végezz velük. Pontosan úgy, mint hetvenkettőben, azzal a különbséggel, hogy ezúttal te leszel a parancsnok, nem én. Gabriel lassan megrázta a fejét.

- Nem vagyok nyomozó. Én csak a végrehajtó voltam. Ráadásul ez már nem az én háborúm. Ez a Sabak és a Sarajet háborúja.

- Visszatértek Európába - mondta Shamron. - Európa az Iroda területe, tehát a mi háborúnk.

- Miért nem te vezeted a csapatot?

- Mert csak egy hatáskör nélküli tanácsadó vagyok felelte Shamron. A hangja gúnyosan csengett. Élvezte, amikor az elnyomott köztisztviselő szerepében tetszeleggetett, akitől idő előtt megszabadultak. A valóságban teljesen más volt a helyzet. - Mellesleg Lev hallani sem akar róla.

- És megengedné, hogy én vezessem a csapatot?

- Nincs más választása. A miniszterelnök már beszélt vele az ügyben. Persze, én is belesusogtam a fülébe. Elhallgatott - Levnek azonban volt egy kikötése, és sajnos nem voltam abban a helyzetben, hogy szembeszálljak vele.

- Éspedig?

- Ragaszkodik hozzá, hogy gyere vissza az állományba. Gabriel a bécsi merénylet után hagyta ott az Irodát.

Azóta teljes mértékben szabadúszóként vett részt a Shamron által megszervezett akciókban.

- Így az ellenőrzése alatt tarthat.

- Meglehetősen átlátszóak az indokai. Ahhoz képest, hogy a titkok világában mozog, Lev igen rosszul takarítja el a nyomait. De ne vedd személyeskedésnek. Lev engem gyűlöl, nem téged. Miattam bűnhődsz.

Az utcáról gyerekzsivaj, kiabálás és futkosás hangja hallatszott. Shamron megvárta, míg elült a zaj, és amikor ismét megszólalt, a hangja az addiginál is komorabb volt.

- Nemcsak a te aktád volt a lemezen - mondta. - Számos más lehetséges európai célpontról is találtunk megfigyelési fotókat és részletes biztonsági elemzéseket.

- Miféle célpontokról?

- Követségek, konzulátusok, El Al irodák, nagyobb zsinagógák, zsidó közösségi központok, iskolák - mondta Shamron, és a szavai visszhangzottak a templomban. - Le fognak csapni, Gabriel. Segíthetnél megállítani őket. Ugyanolyan jól ismered őket, mint bárki más a Saul király sugárútról. - Az oltárképre nézett. - Ugyanolyan jól ismered őket, mint annak a Bellimnek az ecsetvonásait.

Shamron Gabrielre nézett.

- A velencei tartózkodásod véget ért. Egy repülő a lagúna másik végén vár, te pedig fel fogsz szállni rá, akár tetszik, akár nem. Hogy utána mihez kezdesz, a te dolgod. Meghúzhatod magad a bűvőhelyen, elmélkedhetsz az életeden, vagy segíthetsz nekünk megkeresni ezeket a gyilkosokat, mielőtt ismét lecsapnak.

Gabriel nem vitatkozott. Shamronnak igaza volt: nem volt választása. Ugyanakkor volt valami Shamron önelégült hangjában, ami bosszantotta. Már évek óta könyörgött neki, hogy hagyja ott Európát, és térjen vissza Izraelbe. Talán azért volt szüksége rá, hogy általa szemmel tartsa az Irodát, vagy legalábbis a műveleti osztályt.

Felállt, és az oltárképhez lépett. Bármennyire is sietne vele, képtelen lenne befejezni. Szent Kristóf alakja, nyakában a gyermek Krisztussal, még sok festést igényel. Aztán az egész művet be kell vonni egy réteg lakkal. Legalább négyheti munka, talán hat. Tiepolo valószínűleg kiadja valaki másnak, és ettől a gondolattól elszorult, a torka. De volt még valami: Izraelre nem jellemző, hogy elárasztanak a régi olasz mesterek képei. Jó esélye van rá, hogy soha életében nem érinthet meg egy Bellinit.

- A munkám ideköt - mondta, bár a hangján érezni lehetett, hogy megadta magát.

- Ez már a múlté. Hazajössz. - Shamron habozott. - A Saul király sugárútra. Erec Jisraelbe.

- És ott van még Lea - mondta Gabriel. - Időbe telik, míg megszervezem a szállítását. Addig állandó őrizetet akarok a kórházban. Nem érdekel, hogy az akta szerint halott.

- A londoni irodából már kiküldtem egy biztonsági ügynököt.

Gabriel Chiarára nézett.

- Ő is jön - mondta Shamron, mintha olvasott volna a gondolataiban. - A velencei csoportunk vigyáz a családjára és a közösségre.

- Meg kell mondanom Tiepolónak, hogy elmegyek.

- Minél kevesebben tudják, annál jobb.

- Nem érdekel. Tartozom neki ennyivel.

- Tedd, amit tenned kell. Csak gyorsan.

- És mi lesz a házzal? A holmim...

- A takarítók majd gondoskodnak róla. Mire végeznek, egyetlen nyom se marad utánad. - Shamron a tiltás ellenére rágyújtott egy cigarettára. A gyufát egy pillanatig színpadiasan égve hagyta, aztán elfújta. - Olyan lesz, mintha nem is léteztél volna

SHAMRON EGY ÓRÁT engedélyezett neki. Gabriel zsebre tette Chiara Berettáját, és kisurrant a templom hátsó kapuján, majd elindult a Castello felé. Inasévei alatt ott lakott, így jól ismerte a sestiére zegzugos utcáit. Olyan környékre ért, ahová a turisták sose teszik be a lábukat, és a házak nagy része lakatlan. Szándékosan bonyolult útvonalat választott, ami számos föld alatti sötöportegón keresztül vezetett, ahol lehetetlen lett volna észrevétlenül követni. Egyszer szándékosan áthaladt egy zárt cortén, melynek csak egyetlen be- és kijárata volt. Húsz perc múlva már biztos volt benne, hogy senki sem követi.

Francesco Tiepolo irodája a San Marcón volt, a Viale 22 Marzón. Gabriel a nagy, tölgyfa asztalánál találta, amit íróasztalként használt, hatalmas testével egy halom iratot tanulmányozott. A laptóptól és a villanyfénytől eltekintve olyan volt, mintha egy reneszánsz festményből lépett volna ki. Felnézett, és fekete, torzonborz szakállán keresztül Gabrielre mosolygott. Velence utcáin a turisták gyakran összetévesztették Luciano Pavarottival. Megesett, hogy hagyta magát lefényképezni, és hamis hangján elénekelt néhány sort a Non ti scordar di me-ből.

Egykor nagyszerű restaurátorként tartották számon; de ma már kizárólag az üzlettel foglalkozott, és a „Tiepolo” egész Veneto legsikeresebb restaurátorcégeként működött. A napja nagy részét különféle projektek árajánlatainak a kidolgozásával töltötte, vagy politikai csatározásokba bonyolódott a város művészeti és építészeti kincsei felett örökdő

velencei hivatalnokokkal. Naponta egyszer benézett a San Crisostomo-templomba, hogy gyorsabb munkára sarkallja tehetséges főrestaurátorát, az önfejű és magányos Mario Delvecchiót. A művészetek világában Julian Isherwoodon kívül Tiepolo volt az egyetlen ember, aki tudta, ki rejtőzik a tehetséges signore Delvecchio álarca mögött.

Tiepolo azt javasolta, menjenek le a sarokra egy pohár proseccóra, de Gabriel vonakodása láttán behozott egy üveg ripassót a másik szobából. Gabriel addig a velencei íróasztalra helyezett bekeretezett fényképeket nézegette. Észrevett egy új fotót, ami Tiepolót és jó barátját, Őszentsége VII. Pál pápát ábrázolta. Pietro Lucchesi Velence pátriárkája volt, mielőtt beköltözött volna a Vatikánba, hogy a világ egymilliárd római katolikusának a vezetője legyen. A képen Tiepolo és a pápa Tiepolo gyönyörűen helyrehozott, a Nagy Csatornára néző palazzójának az ebédlőjében üldögél. A fényképen ugyan nem volt látható, de Gabriel a pápa bal oldalán ült. Két évvel korábban, Tiepolo segítségével megmentette a pápa életét, és hatalmas veszélytől óvta meg a pápaságát. Bízott benne, hogy Chiara és a takarítócsapat megtalálja az a kártyát, amit decemberben kapott Őszentségétől hanukára.

Tiepolo kitöltött két pohár vérvörös ripassót, majd az egyik poharat Gabriel felé csúsztatta. Ő maga egyetlen kortyintásra lenyelte a bora felét. Tiepolo csak a munkájában volt pedáns. A többi - ételt, italt és a számtalan nőt - illetően az extravagancia és a túlzások jellemezték. Gabriel előre hajolt, és halkán beszámolt neki a hírekről: elmondta neki, hogy az ellenségei megtalálták Velencében, és nincs más választása, azonnal el kell hagynia a várost, mielőtt még befejezné a Bellinit. Tiepolo szomorúan mosolygott, és becsukta a szemét.

- Nincs más megoldás?

Gabriel megrázta a fejét.

- Tudják, hol lakom. Azt is tudják, hol dolgozom.

- És Chiara?

Gabriel az igazságnak megfelelően válaszolt. Tiepolo uomo di fiducia, azaz megbízható ember volt;

- Sajnálom a Bellinit - mondta Gabriel. - Már hónapokkal ezelőtt be kellett volna fejeznem. - Be is tudta volna fejezni, ha nem szól közbe a Radek-ügy.

- A pokolba a Bellinivel! Most miattad aggódom. Tiepolo a poharába bámult. - Hiányozni fog Mario Delvecchio, de Gabriel Allon sokkal jobban fog hiányozni. Gabriel a barátjára emelte poharát.

- Tudom, hogy nem vagyok abban a helyzetben, hogy szívességet kérjek... - A hangja elhalt.

Tiepolo a Szentatya fényképére nézett, és azt mondta;

- Megmentetted a barátom életét. Mit akarsz?

- Fejezd be helyettem a Bellinit.

- Helyetted?

- Ugyanaz volt a mesterünk, Francesco. Umberto Conti jó tanár volt.

- Igen, de van fogalmad, mennyi ideje nem volt ecset a kezemben?

- Nagyon tehetséges vagy. Bízz önmagadban.

- Nem hangzik rosszul egy Mario Delvecchio szájából.

- Mario halott, Francesco. Mario nem is létezett.

GABRIEL VISSZATÉRT A CANNAREGIÓBA. Tett egy kis kerülőt, hogy még egyszer, utoljára bejárhassa a régi gettót. A téren elnézegette, ahogy két, feketébe öltözött, szakállas fiú a jesivába igyekszik. Megnézte az óráját. Egy óra is eltelt azóta, hogy otthagyt a Shamront és Chiarát a templomban. Megfordult és elindult a ház felé, amiben hamarosan nyoma sem marad annak, hogy valaha ott lakott.

Menet közben két kérdés zakatolt a fejében. Ki talált rá Velencében? És miért hagyták életben?

5 TEL AVIV, MÁRCIUS 10.

GABRIEL MÁSNAP REGGEL NYOLC órakor érkezett meg a Saul király sugárúti irodába. A személyzeti osztály két tisztje már várta. Egyforma pamutinget viseltek, a mosolyuk is egyforma volt - az olyan emberek merev, szigorú mosolya, akiknek hatalmában áll feltenni a kínos kérdéseket. A személyzetisek szeméből kiolvashatta, hogy éppen ideje volt visszatérni a fegyelmezett életmódhoz. Gabriel olyan volt, akár a nemes bor: lassan, élvezettel kellett kortyolgatni, felesleges kommentárok nélkül. A szökevények búskomorságával követte őket az emeletre.

Alá kellett írnia a nyilatkozatokat, le kellett tennie az esküket, majd válaszolt a bankszámlájával kapcsolatos kérdésekre. Miután lefényképezték, megkapta az igazolványát, ami szárnya szegett vihardárárként lógott a nyakában. Mivel sehol sem találták az 1972-ben elkészített ujjlenyomatait, ismét el kellett készíteni őket. Megvizsgálta egy orvos, aki a testét borító rengeteg sebhely láttán meglepődött, hogy egyáltalán életben van. Még hátravolt egy fárasztó ülés az Iroda pszichológusával, aki befirkantott néhány szót Gabriel aktájába, majd kisietett a helyiségből. A garázsból ideiglenes használatra kapott egy Skoda szedánt, a lakásosztály pedig biztosított egy alapvető bútorokkal ellátott ablaktalan cellát az alagsorban, míg megfelelő lakást talál magának. Gabriel minél távolabb akarta tudni magát a Saul király sugárúttól, így egy használaton kívüli lakást választott a jeruzsálemi Narkiss utcában, nem messze a Bezazel Művészeti Akadémia régi kampuszától.

Napnyugtakor behívták az igazgatóságra, ahol még hátra volt a visszatérés utolsó rituáléja. Lev ajtaja fölött zölden világított a lámpa. A titkárnője, egy vonzó, napbarnított lábú, barna hajú lány, megnyomott egy láthatatlan gombot, és az ajtó hangtalanul kinyílt. Mintha egy bank páncélszekrényébe nyert volna belépést.

Odabenn Gabriel megállt egy pillanatra. Olyan érzése volt, mintha visszatért volna a gyerekszobájába, amit azóta az apja vett birtokba, és dolgozószobává alakította volna át. Egykor Shamroné volt ez az iroda, de mára már eltüntették belőle az összekarcolt íróasztalt, az acél iratszekrényeket és a német gyártmányú rövidhullámú rádiót, amin Shamron az ellenségei hangját szokta hallgatni. A helyiséget most modem és egyhangú szürke bútorok uralták. A régi linóleumpadlót felszedték, és a padlót drága plüss padlószőnyegek borították. A pazar, keleti szőnyegek csak tovább emelték az iroda fényét. A mennyezetről egy tompa fényű halogénlámpa megvilágította a modem, fekete

bőrbútort, amitől Gabriel egy első osztályú repülőtéri váróban érezte magát. Az ülőalkalmatosságok melletti falat egy hatalmas plazma videolejátszó uralta, amin nyomon lehetett követni a világ médiaeseményeit. Az első ránézésre igen bonyolultnak tűnő, imakönyv nagyságú távirányító a kávézóasztal üveglapján nyugodott.

Míg Shamron barikádszerűen az ajtó mellé helyezte el az íróasztalát, Lev az ablak mellett foglalt helyet. A halványszürke zsalukat behúzták, bár a rések között látni lehetett a lenyugvó nap fényében fürdő Tel Aviv-i épületek tetejét. Lev nagyméretű, füstüveg tetejű íróasztalán csupán egy számítógép és két telefon nyugodott. A férfi a képernyő előtt ült, az állat összekulcsolt kezére támasztotta. A halvány fény megcsillant a kopasz fején. Gabriel megfigyelte, hogy a szemüvegében semmi sem tükröződött vissza. Lev speciális lencsét viselt, nehogy az ellenségei - azok, akik az Irodában szembeszegültek vele - láthassák, amit olvas.

- Gabriel - mondta olyan hangon, mintha meglepné a jelenléte.

Megkerülte az íróasztalt, majd óvatosan kezét fogott Gabriellel, aztán az egyik csontos ujját pisztolyszemen a látogatója gerincébe nyomva, a fotelek felé irányította. Miközben leült, az egyik videó képei felkeltették az érdeklődését, bár Gabriel nem láthatta, mi volt az. Lev gondterhelten felsóhajtott, és lassan elfordította a fejét, majd ragadozó tekintettel tanulmányozta Gabrielt.

Az utolsó találkozásuk súlyos árnyként nehezedett rájuk. Akkor Jeruzsálemben, a miniszterelnök irodájában találkoztak, ahol azon vitatkoztak, hogy az Irodának valóban el kellene-e fognia Erich Radeket, hogy Izraelben állítsák bíróság elé. Lev makacsul tiltakozott ellene, holott mindenki tudta, hogy 1945 januárjában, az auschwitzi halálmenetben Radek kis híján megölte Gabriel édesanyját. A miniszterelnök akkor Gabrielt bízta meg az akció irányításával és utasította, hogy fogja el Radeket, és hozza ki Ausztriából. Radek most egy jaffai rendőrségi fogda lakója, és az elmúlt két hónap során Lev megpróbálta helyrehozni a tiltakozásával okozott károkat. A Saul király sugárúton veszélyesen csökkent a hite, és egyesek Jeruzsálemben is hangot adtak ama véleményüknek, hogy Lev kitöltötte az idejét.

- Vettem magamnak a bátorságot, hogy kiválogassam a csapatodat - mondta Lev. Megnyomott egy gombot a telefonján és behívta a titkárnőjét, aki egy aktával a hóna alatt máris az irodában termett. Lev mindig alaposan megszervezte a megbeszéléseit. Mindennél jobban szerette, ha kezében egy pálcával egy bonyolult táblázat előtt minden titkok tudójaként bővílhette el a hallgatóságát.

Ahogy a titkárnő kiment az irodából, Lev a szeme sarkából figyelte, Gabrielt, hogy megnézi-e magának a távozó lányt. Aztán szó nélkül átadta neki az aktát, és ismét a videofalhoz fordult. Gabriel kinyitotta az aktát, mely számos, tömör jellemzést tartalmazott a csapat tagjairól: név, osztály, szakterület. A nap már a horizont alá kúszott, és a helyiségben nagyon sötét lett, így Gabrielnek a halogénlámpa alá kellett tartania a lapokat, hogy el tudja olvasni a tartalmukat. Néhány pillanat múlva felnézett Levre.

- Erről a listáról már csak a Haddassza és a Makkabi Ifjúsági Sportliga emberei hiányoznak.

Gabriel gúnyos szavai olyanok voltak, akár egy sebesen száguldó tehervonatra hajított kő.

- A véleményed, Gabriel?

- Túl sokan vannak. Csak hátráltatnánk egymást. Megfordult a fejében, hogy Levnek talán éppen ez lehet a célja. - Fele ennyi ember is elegendő a nyomozáshoz.

Lev bágyadtan intett Gabrielnek, hogy csökkentse le a csapat létszámát. Gabriel egymás után kivette a lapokat az aktából, és a dohányzóasztalra helyezte őket. Lev komor arcából ítélve valószínűleg kiesett az informátora.

- Ennyi elég is lesz - mondta Gabriel, és a személyi aktákat visszaadta Levnek. - Szükségünk lesz egy helyre, ahol találkozhatunk. Az én irodám túl kicsi erre a célra.

- A gondnokság a 456C helyiséget utalta ki.

Gabriel jól ismerte a szóban forgó helyiséget. Három szinttel a föld alatt, a 456C kizárólag a régi bútorok és a kiselejtezett számítógépek lerakodására, valamint az éjszakai műszak romantikus találkahelyéül szolgált.

- Rendben van - mondta Gabriel.

Lev keresztbe vetette a lábát, és leszedett egy láthatatlan szöszt a nadrágjáról.

- Ugye, még sose dolgoztál a központban, Gabriel?

- Pontosan tudod, hol dolgoztam.

- Éppen ezért úgy vélem, nem árt, ha megjegyzel egykét dolgot. A nyomozásod eredményeit - már ha egyáltalán jutsz valamire - nem oszthatod meg senkivel a házon kívül. Csak és kizárólag nekem jelentesz. Világos?

- Gondolom, most az öregre utaltál.

- Pontosan tudod, kire utaltam.

- Személyes barátság fűz Shamronhoz, és még a te nyugalmad kedvéért sem vagyok hajlandó megszakítani vele a kapcsolatot.

- De tartózkodj attól, hogy megbeszélj vele az ügyet Világosan fogalmaztam?

- Igen, Lev - mondta Gabriel. - Tisztában vagyok az álláspontoddal.

Lev felállt, mintegy jelezve, hogy a megbeszélés véget ért, de Gabriel ülve maradt.

- Valamit még meg kellene beszélnünk.

- Az időm korlátozott - mondta Lev, a cipőjét bámulva.

- Egy perc az egész. Chiaráról van szó.

Lev nem akarta elszenvedni azt a méltatlanságot, hogy visszaüljön, így inkább az ablakhoz sétált, és a Tel Aviv-i fényeket nézegette.

- Mi van vele?

- Nem akarom, hogy bárki is alkalmazza, míg ki nem derítjük, hogy még ki látta a CD tartalmát.

Lev olyan lassan fordult meg, mintha önmaga piedesztálján mozogna. A sötét helyiségben, a háttérben a város fényeivel csupán a körvonalai látszottak.

- Nagy önbizalomra vall, hogy csak úgy besétálsz ide, és elkezdesz utasítgatni - mondta gúnyosan. - De Chiara jövőjét a műveleti osztály, vagyis személy szerint én fogom megszabni.

- De csak egy bat levejha. Ne akard bemesélni nekem, hogy nem találsz másik nőt, aki elkísérne egy tisztet?

- Olasz útlevele van, és te tudod a legjobban, milyen jól dolgozik.
- ő is megsérült, Lev. Ha kiküldöd terepre valamelyik ügynökkel, azzal az ügynököt sodrod veszélybe. Én nem dolgoznék vele.
- Szerencsére a többi ügynökünk nem olyan arrogáns, mint te.
- Ugyan, Lev. Arrogancia nélkül nincs jó terepügynök.

Kínos csend ereszkedett közékük. Lev az íróasztalához lépett, és megnyomott egy gombot a telefonján, mire az ajtó automatikusan kinyílt. A recepcióból ragyogó fény áradt be az irodába.

- A tapasztalataim alapján a terepen dolgozó ügynökök nem bírják a központban uralkodó fegyelmet. A terepen öntörvényűen viselkednek, de idebenn én vagyok a törvény.
- Igyekszem észben tartani, seriff.
- Ne cseszd el - mondta Lev, amikor Gabriel elindult a nyitott ajtó irányába. - Ha elcseszed, még Shamron sem fog megvédeni.

AZ ÉRTEKEZLET MÁSNAP reggel kilenckor volt. A gondnokság tett némi kísérletet a rendrakásra. A helyiség közepére beállítottak egy nagy, farostlemezből készült asztalt, köréje szedett-vedett székeket helyeztek. A kiselejtezett holmikat az egyik fal mellé tolták. Amikor belépett az irodába, Gabrielnek egy pillanatra eszébe jutottak a San Giovanni Crisostomo falának tolt padok. Az egész hely ideiglenességet sugárzott, még az ajtóra ragasztott, csomagolópapírra írt, A NYUGAT-EURÓPAI TERRORFENYEGETÉS ELLENI IDEIGLENES BIZOTTSÁG felirat is ezt sugallta.

A csapat összesen négy emberből - két fiúból és két lányból állt. Mindannyian lelkesek és szentelően fiatalok voltak. Jossi, az oxfordi diplomával rendelkező, pedáns, de ragyogó intelligenciával megáldott hírszerzési elemző a kutatási osztályról jött át; a történelmi osztályról a sötét szemű Dina fejből tudta az összes, Izrael állam ellen elkövetett terrorcselekmények helyét, idejét, valamint a gyilkosok elkövetési módszereit. Enyhén bicegett, és mindenki igen kedvesen bánt vele. Gabriel a személyi aktájából megtudta, hogy 1994 októberében Dina a Tel Aviv-i Dizengoff utcában állt, amikor a Hamasz egyik öngyilkos merénylője huszonegy ember koporsójává változtatta az 5-ös számú

autóbuszt. Az édesanyja és két nővére életét veszttette, Dina pedig súlyosan megsérült.

A csapat két másik tagja külsős volt. A kemény, himlőhelyes arcú Jakov a Sabak Arab Ügyek Osztályáról jött át Gabrielhez. Az elmúlt évtizedet azzal töltötte, hogy megpróbált behatolni a Palesztin Hatóság terrorapparátusába. A Katonai Hírszerzéstől egy Rimona nevű századost küldték hozzá, aki Shamron unokahúga volt. Amikor Gabriel utódára látta, a lány féktelenül száguldozott lefelé egy meredek lejtőn a robogóján. Rimona a Tel Aviv-tól északra található biztonságos repülőhangárban dolgozott, ahol Jasszer Arafat ramallahi búvóhelyéről szereztek információkat. Gabriel ösztönösen úgy közelített az ügysző, mint egy festményhez. Eszébe jutott, amikor az inasévei elején egy Cima nevezetű, kora reneszánsz kori velencei festő művét, egy keresztrefeszítést kellett restaurálnia. Miután eltávolította a megsárgult lakkréteget, gyakorlatilag semmi sem maradt az eredeti festményből. A következő három hónapot azzal töltötte, hogy darabról darabra összerakta mindazt, amit sikerült kiderítenie az ismeretlen festő életéről és műveiről. Amikor végre nekilátott a retusálásnak, úgy érezte, mintha Cima a válla felett figyelne, és vezethetné a kezét.

Ebben az esetben a művész egy terroristacsoport tagja volt, akit Daud Hadaviként sikerült azonosítaniuk. Hadavi volt az akció kulcsa, és a következő napokban Gabriel odújában lassan-lassan kezdett körvonalazódni az élete. Hadavi egy rozzant jenini menekülttáborban látta meg a világot, majd miután részt vett az első intifáda ködobálós, autógumi égetős akcióiban, belépett a 17-es Egységbe. Hadavi életének valamennyi mozzanata, az iskolás évek, a buzgó vallásossága, a családja és a törzse, a kapcsolatai és a hatások, melyek érték, mind-mind felszínre kerültek.

Felderítették és elszámoltatták a 17-es Egység ismert tagjait. Azokat, akikről feltételezték, hogy képesek voltak előállítani a római nagykövetség ellen felhasznált bombát, kiválogatták és különleges figyelemben részesítették őket. Ramallától Gázáig, Londontól Rómaig minden arab informátort behívtak és kikérdeztek. Számítógépen átfuttatták az elmúlt két évben lehallgatott telefonbeszélgetéseket, hátha megemléstettek valahol egy nagyméretű európai akciót. Újraelemezték a régi megfigyelési jelentéseket és repülőterei utaslistákat. Rimona minden reggel visszatért a hangárjába, hogy Arafat titkosszolgálati anyagában folytassa a vizsgálatot.

A 456C szoba fokozatosan egy ostromlott hadsereg főhadiszállásához kezdett hasonlítani. A falakat lassan elborították az arab férfiakat

ábrázoló fényképek. A feldolgozásra váró anyagot kitették a folyosóra, ahonnan a lányok az adattároló helyiségekbe cipelték. Gabriel lefoglalta a szomszédos helyiséget, ami tele volt tábori ágyakkal és ágyneművel. Kérte, hogy szerezzenek be egy festőállványt meg egy iskolai táblát. Jossi nagyképűen kijelentette, hogy a Saul király sugárúton már húsz éve nem láttak táblát, így aztán azzal fizetett a szemtelenségéért, hogy neki kellett beszereznie egyet.

- Sok szívességgbe került - jelentette be másnap reggel.

- A kőtáblák és a vésők a jövő héten érkeznek.

Gabriel minden reggel feltette a kérdéseket: Ki építette a bombát? Ki tervezte meg a merényletet? Ki irányította a csapatokat? Ki biztosította a rejtékhelyeket és a szállítást? Ki intézte a pénzügyeket? Ki volt az agy? Volt-e állami szponzor Damaszkuszából, Teheránból vagy Tripoliból?

Egy hete folyt a nyomozás, de még egyetlen kérdésre sem sikerült választ találniuk. A kezdeti lelkesedés alábbhagyott, mire Gabriel azt javasolta az embereinek, hogy nézzék más szemszögből a feladatot. Ezeket a kérdéseket néha éppen azok az apró információmorzsák fogják megválaszolni, mondta. A táblához ment, és tisztára törölte. - Keressétek meg a hiányzó darabkát mondta.

ESTÉNKÉNT CSALÁDIAS HANGULATBAN együtt vacsoráztak. Gabriel bízta őket, hogy szakadjanak el az üggyől, és beszélgessenek valami másról. Természetes volt, hogy mindannyian kíváncsiak voltak rá, hiszen az Akadémián is tanultak az akcióiról, sőt az iskolai történelemkönyvekben is írtak róla. Gabriel az elején szűkszavú volt, de egy idő után feloldódott, és ugyanazt a szerepet játszotta, mint annak idején Shamron. Mesélt nekik a Fekete Szeptemberről és Abu Dzsihádról, a vatikáni kiruccanásáról, meg Erich Radek elfogásáról. Rimona rámutatott arra, milyen szerepet játszhatott a restaurálás az ép elméje megőrzésében. Jossi a bécsi robbantásra terelte a szót, de Dina, a terrorizmus és terrorelhárítás szakértője megfogta a karját, és témát váltott. Beszéd közben Gábiel néha elkapta Dina tekintetét, aki úgy nézett rá, mint egy életre kelt hősre. Abban a pillanatban rádöbbsent, hogy átlépte a halandóságot és a mítoszt elválasztó határvonalat.

A csapatot Radek érdekelte a legjobban. Gabriel pontosan tudta az okát. Olyan országban éltek, ahol nem volt biztonságos beülni egy étterembe, vagy felszállni egy buszra, ennek ellenére a holokaust különleges

helyet foglalt el a rémálmaik között. Igaz, hogy végigsétáltattad Treblinkán? Megérintetted? Hogyan viselte el, amikor meghallotta a hangját azon a helyen? Sose éreztél kísértést, hogy saját kezűleg intézd el? Jakov csupán egyetlen dologra volt kíváncsi:

- Megbánta, hogy megölte a nagyanyáinkat? - kérdezte. Gabriel egy pillanatra kísértést érzett, hogy hazudjon, de aztán az igazsághoz híven azt felelte: - Nem, nem bánta meg. Tulajdonképpen még büszke is volt rá. - Jakov komoran bólogatott, mintha beigazolódtnak volna az emberiségről alkotott pesszimista nézetei.

Sábesz idején Dina meggyújtott egy pár gyertyát, és elmondta az áldást. Azon az estén a saját álmaikról beszélgettek. Jakov mindössze annyit szeretett volna, hogy egyszer úgy ülhessen be egy Tel Aviv-i kávézóba, hogy ne kelljen a szidoktól rettegnie. Jossi be akarta barangolni a világot Marokkótól Bagdadig, majd meg akarta örökíteni a tapasztalatait. Rimona arra vágyott, hogy reggelenként úgy kapcsolhassa be a rádiót, hogy a hírekben ne az előző esti merényletek áldozatairól számoljanak be. És Dina álmai? Gabriel érezte, hogy hozzá hasonlóan ő is egy tüzzel és vérrel teli szobában hadakozik a démonaival.

Vacsora után Gabriel kisurrant a szobából. A folyosó végén felment a lépcsőn, ahol eltévedt, de az éjjeliőr útbaigazította. A bejáratot őrizték. Gabriel megpróbálta felmutatni az új igazolványát, de a biztonsági tiszt csak ránevetett, és kinyitotta neki az ajtót.

A szoba félhomályban úszott, és a számítógépek miatt elviselhetetlenül hideg volt. Az ügyeletes tisztak gyapjúpulóverben voltak, és az intenzív osztályra jellemző óvatossággal mozogtak. Gabriel felmászott a megfigyelőállásra, és teljes súlyával az alumínium korlátnak támaszkodott. Előtte egy hatalmas, tízszer harminc láb nagyságú, számítógépes világtérkép terpeszkedett, melyen apró villanások jelezték az Izrael által körözött terroristák utolsó ismert tartózkodási helyeit. Égtek a fények Damaszkusz és Bagdad mellett, de még a barátságos helynek számító Animán és Kairó mellett is. Valóságos fényözön árasztotta el Damaszkuszt és a Bekaa-völgyet, egészen az Izrael északi határáig húzódó menekülttáborokig. A Nyugati part és a Gázai övezet valósággal lángokban állt. Európában gyémánt nyakékként húzódott végig egy fénycsík; Észak-Amerika városai csábítóan pislákoltak.

Gabriel vállára mázsás súllyal nehezedett a szomorúság. Egész életét feláldozta az Állam és a zsidó nép védelmének érdekében, és íme: ebben a fagyos teremben kénytelen szembesülni a cionista álom valóságával.

Egy középkorú férfi, ahogy az ellenségei csillagtérképét bámulja, a következő robbantásra várva.

DINA A FOLYOSÓN VÁRT RÁ.

- Annyira ismerős, Gábiel.
- Micsoda?
- Ahogyan kitervelték. Ahogy mozogtak. A tervezés. A merészségük. Ugyanolyan, mint München vagy Sabena.
- Elhallgatott és megigazított egy tincset, ami az arcába lógott. - Akár a Fekete Szeptember.
- A Fekete Szeptember már nem létezik, Dina
- Azt kérted, keressük a hiányzó darabkát. Ez Kaledra is vonatkozik?
- Kaled csak szóbeszéd. Csak egy rémtörténet.
- Én hiszek Kaledben - mondta Dina - Éjszaka ő tart ébren.
- Megérzés?
- Egy elmélet - és némi bizonyíték, ami alátámasztja Érdekel?

6 TEL AVIV, MÁRCIUS 20.

AZNAP ESTE TÍZKOR ismét értekezletet tartottak. A hangulat olyan volt, mint egy egyetemi tanulócsoportban, akik a komoly munkához már túlságosan kimerültek voltak, de túlságosan felpörögtek ahhoz, hogy szétszéledjenek. Dina, hogy nyomatékot adjon az elméletének, egy asztali olvasóállványt helyezett maga elé. Jossi, a kutatási osztályról hozott értékes aktáival körülvéve, törökülésben ült a padlón. Jakov Gabriel mellé ült.

Dina lekapcsolta a lámpákat és egy fényképet helyezett a vetítőbe. A fotó egy baszksapkás fiatal fiút ábrázolt, a vállára egy kaffiját terített. Egy idősebb férfi, Jasszer Arafat ölében ült.

- Ez az utolsó hiteles fénykép Kaled al-Kalifáról mondta Dina. - 1979-ben készült, Bejrútban, az édesapja, Szabii al-Kalifa temetésén. Kalednak néhány nappal a temetés után nyoma veszett. Soha többé nem látták.

Jakov mocorgott a sötétben.

- Azt hittem, a valósággal fogunk foglalkozni - dünnyögte.

- Hadd fejezze be - csattant fel Rimona.

Jakov Gabrielhez fordult, de ő a gyerek vádló tekintetét figyelte.

Dina egy másik fotót helyezett a vetítőbe. A fekete-fehér, kissé homályos fénykép egy idősebb férfit ábrázolt lóháton, a mellkasán keresztbe vetett töltényövekkel. A kaffija keskeny nyílásán épphogy látni lehetett a sötét, dacos tekintetét, mely egyenesen a fényképezőgép lencséjébe nézett.

- Ahhoz, hogy megértsük Kaledet - mondta Dina először ismerni kell a családfáját. Ez az ember Asszad al-Kalifa, Kaled nagyapja. A történetem vele kezdődött.

A TÖRÖK KORMÁNYZÁS ALATT ÁLLÓ PALESZTINA 1910 OKTÓBERE

A Beit Szajid nevezetű faluban született, egy nyomorult fellah fiaként, akit hét lánnyal vert meg az élet. Az egyetlen fiának az Asszad, azaz Oroszlán nevet adta. Az anyja és a nővérei által agyonkényeztetett, és gyenge és idős apja által körülrajongott Asszad al-Kalifa lusta fiúvá serdült, aki sose tanult meg írni-olvasni, sőt a Koránt sem volt hajlandó

tanulmányozni. Alkalmanként, amikor szüksége volt egy kis költőpénzre, felment a Petah Tikvah-i zsidó településre, és néhány piaszter fejében egész nap dolgozott. A zsidó munkaadóját Zevnek hívták, aki elmondta Asszadnak, hogy a neve héberül "farkas"-t jelent. Zev furcsa kiejtéssel beszélt arabul, és folyton a Beit Szájid-i életről faggatta Asszadot. A fiú, a falusiakkal egyetemben, gyűlölte a zsidókat, de a munka nem volt túl nehéz, és örült, hogy zsebre teheti Zev pénzét.

Petah Tikvah mély benyomást keltett az ifjú Asszadban. Hogyhogy ezek a cionisták, akik nemrégén érkeztek ebbe az országba, ilyen jól boldogulnak, miközben az arabok még mindig nyomorognak? Miután látta a zsidó település kővilláit és a tiszta utcákat, Asszad szégyenkezve tért vissza Beit Szájidba. Ő is jól akart élni, de tudta, hogy sohasem lesz belőle gazdag és befolyásos ember, ha továbbra is egy Farkas nevű zsidónak dolgozik. Nem ment vissza Petah Tikvahba, és folyton azon elmélkedett, mihez kezdjen az életével.

Egy este, amikor a falusi kávéházban kockázott, egy idősebb férfi pimasz megjegyzést tett a nővéreire. Odament a férfi asztalához, és nyugodt hangon megkérdezte tőle, hogy jól hallotta-e, amit mondott. - Igen, jól hallottad - felelte a férfi. - Sőt, annak a szerencsétlen lánynak számárcsa van. - Az emberek harsogva nevettek. Asszad szó nélkül visszament az asztalához, és folytatta a kockázást. A férfit másnap reggel holtan találták egy közeli gyümölcsösben. Elvágták a torkát, és egy cipőt tömtek a szájába, ami az araboknál hatalmas sértésnek számít. Egy héttel később, amikor a férfi fivére nyilvánosan megesküdt, hogy megbosszulja a halálát, ő is ugyanúgy végezte, ugyanabban a gyümölcsösben. Ez után már senki sem merte sértegetni Asszadot.

A kávéházi jelenet segítette Asszadnak megtalálni a küldetését.

Maga köré gyűjtött egy sereg banditát, akiket kizárólag a saját törzséből válogatott össze, mivel így biztos lehetett benne, hogy nem árulják el. Tovább akart jutni Beit Szájidon, így aztán Palesztina új uraitól, a brit hadseregtől ellopott egy egész ménest. Az ellenség megfélemlítéséhez fegyvereket is lopott a britektől. Páratlan rajtaütéseket hajtott végre egész Palesztinában. A bandájával lecsapott a városokra és falvakra, a határvidéktől egészen Galileáig és Szamária dombjaiig, aztán nyom nélkül eltűntek. Az áldozatai javarészt arabok voltak, de időnként a kevésbé védett zsidó településeket is megtámadta - és néha, amikor zsidó vérre szomjazott, elrabolt egy-egy cionistát, és hosszú, görbe késével saját kezűleg végzett velük.

Asszad al-Kalifa nemsokára vagyonos emberré vált. A többi sikeres arab bűnözőtől eltérően ő nem hívta fel magára a figyelmet az újonnan szerzett javaival. A fellahok hagyományos öltözkékét viselte - galabiját és kaffiját -, és az éjszakákat általában a családja sárkunyhójában töltötte. A védelme biztosítása érdekében rengeteg pénzt és zsákmányt osztott szét a törzse tagjai között. A falu határain kívül mindenki egyszerű parasztnak nézte, de a falujában most már Asszad sejknek szólították.

Nem sokáig maradt meg egyszerű banditának és útonállónak. Palesztinában változások voltak, de ez semmi jót nem jelentett az arabok számára. Az 1930-as évek közepére a jisuv, Palesztina zsidó lakossága közel félmillió főt számlált, szemben az egymillió arabbal. A hivatalos bevándorlási ráta évi hatvanezer embert jelentett, de Asszad sejk úgy hallotta, hogy valójában sokkal többen vannak. Nem kellett hozzá nagy tudomány, hogy lássa: az arabok hamarosan kisebbségben lesznek a saját hazájukban. Palesztina egy száraz erdőhöz hasonlított, amit a legkisebb szikra is lánggra lobbanthatt.

1936. április 15-én, a Tulkarmtól keletre fekvő úton egy arab csőcselék agyonlőtt három zsidót - ez volt az a bizonyos szikra. A zsidó Irgun Bet bosszúból kivégzett két arabot, Beit Szájid közelében. Az események egyik pillanatról a másikra irányíthatatlanná váltak. Az arabok Jaffa utcáin tomboltak, melynek következtében kilenc zsidó veszítette életét. Kezdetét vette az Arab Zendülés.

Palesztinában addig is voltak nyugtalan időszakok, amikor az arabok lázongással és gyilkolással vezették le a dühöket, de az 1936 tavaszán és nyarán Palesztina-szerte végigsöprő összehangolt erőszakhullám példa nélküli volt. A zsidók a dühös arabok céltáblájává váltak. A boltokat feldúlták, a gyümölcsösökben gyökerestül kitepték a fákat, a házakat és a településeket felégették. Több zsidót is megöltek a buszokon és kávéházakban, sőt a saját otthonaikban is. Az arab vezetők Jeruzsálemben találkoztak, és követelték, hogy vessenek véget a zsidó bevándorlásnak, és azonnal hozzanak létre egy arab többségű kormányt.

Asszad sejk, aki valójában egy tolvaj volt, elsősorban sahabnak, vagyis ifjú nacionalistának tekintette magát, és az Arab Zendülésben meglátta a lehetőséget, hogy a zsidók írmagját is elpusztítsa. Azonnal beszüntette a köztörvényes cselekedeteit és a rablóbandájából Dzsihádiiját, vagyis a szent háborúban harcoló sejtet szervezett. Aztán egy sor halálos támadást intézett a lyddai zsidó és brit célpontok ellen Közép-Palesztinában, ahol ugyanazt a lopakodó taktikát alkalmazta, mint tolvaj korában. Megtámadta a Petah Tikvah-i zsidó települést, ahol

gyerekkorában dolgozott, és főbe lőtte egykori öreg munkaadóját, Zevet. Azoknak az araboknak sem volt menekvése előle, akiket árulóknak tekintett, mint például azokat az effendiket, akik nagyobb földterületeket adtak el a cionistáknak. Három ilyen férfit saját kezűleg végzett ki a hosszú, görbe késével.

Bár titokban tartotta az akcióit, Asszad al-Kalifa neve hamarosan a jeruzsálemi Arab Felsőbb Tanács kőléiben is kezdett ismerősen csengeni. Amin al-Husszeini hádzsi, a tanács főmuftija és elnöke személyesen is meg akarta ismerni a merész arab harcost, aki oly sok zsidó vért ontott a lyddai körzetben. Asszad sejk nőnek álcázva utazott Jeruzsálembe, és az Óvárosban, egy lakásban találkozott a rút szakállú muftival, az Al-Aksza mecset közelében.

- Nagy harcos vagy, Asszad sejk. Allah hatalmas bátorsággal, egy oroszán bátorságával áldott meg téged.

- Isten szolgálatában harcolok - felelte Asszad sejk, majd gyorsan hozzátette: - És természetesen a te szolgálatodban, Amin hádzsi.

Amin hádzsi mosolyogva megsimogatta makulátlan vörös szakállát.

- A zsidók egységben vannak. Ez adja az erejüket. Mi, arabok sohasem ismertük az egységet. Család, nemzetség és törzs - ezek az arabok. A haduraink többsége, hozzád hasonlóan, egykor bűnözők voltak, és tartok tőle, hogy sokuknak kapóra jött a Lázadás, mert így akarnak meggazdagodni. Lerohanják az arab falvakat, és megsarcolják az öregeket.

Asszad sejk bólogatott, ő is hallott már hasonló történeteket. Ő úgy biztosította magának a lyddai arabok hűségét, hogy szigorúan megtiltotta az embereinek a lopást. Ezt annyira komolyan vette, hogy az egyik emberének lecsapta a kezét, amikor csirkelopáson kapta.

- Félek, hogy mivel a Lázadás elhúzódik, a régi ellenségeskedéseink megosztanak bennünket - folytatta Amin hádzsi. - Ha a vezéreink a saját szakállukra cselekszenek, nem lesznek több pusztá nyílvesszőknél a brit hadsereg és a zsidó Hagana kőfalai ellen. De együtt - a hádzsi összekulcsolta kezét - ledönthetjük a falaikat, és kiűzhetjük a hitetleneket erről a szentföldről.

- Mit kell tennem, Amin hádzsi?

A főmufti átadott Asszad sejknek egy listát a lyddai körzetben található célpontokról, és a sejk emberei könyörtelenül lecsaptak rájuk: zsidó településekre, hidakra és elektromos vezetékekre, rendőrségi helyőrségekre. A sejk hamarosan Amin hádzsi kedvenc hadvezére lett, és a főmufti jóslata is valóra vált: a többi hadúr egyre nagyobb irigységet táplált a Beit Szájid-i férfivel szemben. Egyikük, egy Abu Farid nevű, nabluszi útonálló csapdát állított neki. Titokban értesítette a Hagana egyik emberét, hogy három nap múlva, az éjszakai órákban Asszad sejk és az emberei meg fogják támadni a haderai cionista települést. Hadera közelében a Hagana emberei és a brit katonák gyilkos puskatűzzel fogadták Asszad sejket és a bandáját.

Asszad sejk súlyosan megsebesült, de lóháton átkecmergett a szíriai határon, majd, mialatt a Golán-fennsíkon, egy faluban gyógyulgatott, eltöprengett a haderai eseményeken. Rájött, hogy valamelyik arab árulta el, olyasvalaki, aki ismerte a támadás helyét és idejét. Két választása volt: Szíriában marad, vagy visszatérő harcmezőre. Nem voltak emberei, sem fegyverei, és valaki Amin hádzsi környezetéből a fejére pályázott. Nagy bátorságra vallott volna, ha visszatér Palesztinába, hogy visszavágjon az árulónak, de belátta, hogy ez aligha lenne bölcs dolog. Egy hétig még a Golánon maradt, majd onnan Damaszkuszba ment.

A belső viszálykodások és a nemzetségek közötti rivalizálások hamarosan felemésztették az Arab Lázadást - pontosan úgy, ahogyan Amin hádzsi is megjósolta.

1938-ban a lázadók több arabot öltek meg, mint zsidót, és 1939 májusára az Arab Lázadás már a hadúrok hatalmi harcává fajult.

Mivel a britek és a Hagana egyaránt körözte, Asszad sejk elhatározta, hogy Damaszkuszban marad. Vásárolt magának egy nagy lakást a belvárosban, és feleségül vette egy száműzetésben élő palesztin család lányát, akitől megszületett a fia, Szabri. Ez volt az egyetlen gyerekük, mivel a feleség meddő lett. Asszad egy időben el akart válni, vagy másik feleséget hozni a házhoz, de 1947-re már egyéb dolgok foglalkoztatták, mint a nők és a gyerekek.

Régi barátja, az ugyancsak száműzetésben élő Amin hádzsi ismét magához hívatta. A második világháború idején Adolf Hitlerrel szövetkezett, és egy pazar palotában lakott Berlinben. Az iszlám vallási vezető értékes propagandaeszköznek bizonyult a nácik számára, mivel az arabokat a náci Németország támogatására, valamint a zsidók elpusztítására buzdították. Adolf Eichmann, a holokauszt kitervelőjének az egyik ismerőse szerint a mufti azt fontolgatta, hogy a zsidók kiirtására

Palesztinában is épít egy gázkamrát és egy krematóriumot. Berlin élestével egy Luftwaffe géppel Svájcba repült, de mivel ott nem kapott belépési engedélyt, továbbment Franciaországba. A franciák rájöttek, hogy értékes szövetségesük lehet a Közel-Keleten, és menedéket adtak neki. 1946-ra azonban mivel a háborús bűnei miatt egyre többen követelték a mufti bíróság elé állítását - engedélyezték, hogy „elmenekülhessen” Kairóba. 1947 nyarán a mufti már Alayhban, egy libanoni hegyvidéki üdülőtelepen élt, és itt találkozott kedvenc hadurával, Asszad sejjkel.

- Hallottad az amerikai híreket?

Asszad sejk bólintott. Az ENSZ összeült, hogy megvitassák Palesztina jövőjét.

- Világos, hogy mi fogunk megszenvedni Hitler bűnei miatt - mondta a mufti. - Az lesz a stratégiánk az ENSZ-szel szemben, hogy bojkottáljuk a folyamatokat. De ha Palesztina földjéből egyetlen négyzetcentimétert is a zsidóknak ítélnék, fel kell készülnünk a harcra. Ami azt jelenti, hogy rád is szükségem lesz, Asszad sejk.

Asszad sejk ugyanazt kérdezte a hádzsitól, mint tizenegy évvel azelőtt, Jeruzsálemben: - Mit kell tennem?

- Térj vissza Palesztinába és készülj fel a háborúra, ami biztosan befog következni. Szedd össze a katonáidat, tervezd meg a csatákat. Az unokafivéremet, Abdel-Kadert megbíztam a ramallahi térség és a Jeruzsálemtől keletre eső dombok feletti parancsnoksággal Te viseld gondját a központi területnek: a kettős határnak, Tel Aviv-nak, Jaffának és a jeruzsálemi-folyosónak.

- Úgy lesz - vágta rá Asszad sejk, majd gyorsan hozzátette: - Egy feltétellel.

A főmufti meghökkent. Büszke és heves embernek ismerte a sejket, de egyetlen arab sem merészelt ilyen hangon beszélni vele, kiváltképp egy volt fellah nem.

- Tudni akarom annak az embernek a nevét, aki elárult Haderában.

Amin sejk habozott, de végül megmondta. Asszad sejk sokkal hasznosabb lehet az ügyének, mint Abu Farid.

- Hol van?

Azon az éjszakán Asszad sejk Bejrútba utazott, és elnyeste Abu Farid torkát. Aztán visszatért Damaszkuszba, hogy elbúcsúzzon a feleségétől meg a fiától, és gondoskodjon a megélhetésükről. Egy héttel később már a régi sárkunyhójában volt, Beit Szájidben.

Az 1947-es év hátralévő hónapjait a harcosai összeverbuválásával és a közelgő konfliktusra való stratégiai tervezéssel töltötte. Rájött, hogy a frontális támadással mit sem ér az erős védelemmel ellátott zsidó népességgel szemben. A leggyengébb pontjukon kell lecsapni a zsidókra, ott, ahol a legvédtelenebbek. A Palesztina-szerte szétszórt zsidó települések gyenge pontjai az utak voltak, mivel onnan érkezett az utánpótlás. Ezeket az utak, mint például a létfontosságú Jeruzsálemi-folyosó is, az arab városok és falvak fennhatósága alá tartoztak. Asszad sejk azonnal tudta, mit kell tennie. A gyenge célpontokra a tökéletes taktikai meglepetés erejével csaphat le; aztán az akció végén a katonáival nyomban beolvadhat a falvakba, ahol védelmet élvezhet. A települések lassan kihálnak, és hamarosan egyetlen zsidó sem marad Palesztinában.

November 29-én az ENSZ kijelentette, hogy Palesztinában hamarosan véget ér a brit uralom, és két államot hoztak létre: egy arabot és egy zsidót. A zsidóknak minden okuk megvolt az ünneplésre: Izrael állam megalakulásával egy kétezer éves álom vált valóra. Az arabok keserű könnyeket ejtettek. A földjük, az őseik földjének felét a zsidóknak adták. Asszad al-Kalifa sejk az éjszakát az első támadás megtervezésével töltötte. Az emberei másnap reggel megtámadtak egy Netanyából Jeruzsálembe tartó buszt, és öt embert megöltek. Kezdetét vette a Palesztináért folytatott harc.

1948 telén Asszad sejk és a többi parancsnok valóságos zsidó temetővé változtatta Közép-Palesztina útjait. Buszokat, taxikat, szállítóautókat támadtak meg, és könyörtelenül lemészárolták a vezetőket és utasokat. A tavasz közeledtével a Hagana aggasztóan sok személyi és anyagi veszteséget szenvedett. Március végén, két hét leforgása alatt az arabok a Hagana legjobb harcosainak százait ölték meg, és a páncélozott járműveik nagy részét is tönkretették. A hónap végére elszigetelték a negevi településeket, de ami a legfontosabb, a nyugat-jeruzsálemi zsidók százezrei is hasonló helyzetben voltak. Az arabok átvették a kezdeményezést, és Asszad sejk szinte egymaga megnyerte a Palesztináért folyó háborút.

1948. március 31-én David Ben-Gurion, a Jisuv párt vezetője Tel Avivban találkozott a Hagana és az elit harcosokból álló Palmach vezetőivel, és kiadta az utasítást az ellencsapásra. Véget kell vetni

annak az állapotnak, hogy folyton megtámadják a védtelen konvojokat, mondta. Az egész cionista vállalkozás össze fog omlani, ha az utakon nem sikerül megnyerni a csatát, és ha nem teszik biztonságossá az országot. Ennek érdekében újfajta erőszakot fognak alkalmazni. El kell foglalni és le kell 'rombolni a falvakat, ahol Asszad és a többi hadúr eddig sikeresen meghúzta magát, és ha nincs más megoldás, a falvak lakosait is száműzni kell. A Hagana már kidolgozott egy haditervet erre az esetre, melyet Toknit Daletnek, azaz D-tervnek neveztek el. Ben-Gurion kiadta a parancsot, hogy két nap múlva indítsák be a Nachshon-akciót, vagyis támadják meg a megszállt Jeruzsálemi-folyosót körülvevő falvakat. - És van még valami - mondta az egybegyűlt parancsnokoknak. - Mihamarabb találjátok meg Asszad sejkét, és öljétek meg.

A Palmach egy fiatal hírszerző tisztjét, Ari Shamront bízták meg Asszad sejk felkutatásával és likvidálásával. Shamron tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű dolga. A hadúrnak nem volt állandó bázisa, és ha hinni lehetett a szóbeszédnek, minden éjjel más-más házban aludt. Bár Shamron még 1935-ben Lengyelországból vándorolt ki Palesztinába, jól ismerte az arabok észjárását. Tudta, hogy az arabok számára bizonyos dolgok még a független Palesztinánál is fontosabbak. A hatalomhoz rögzös út vezet, és Asszadnak valahol, valamikor biztosan sikerült legalább egy ellenséget szereznie magának, tehát biztosan talál Palesztinában egy embert, aki bosszúra szomjazik.

Shamron tíz nap alatt megtalálta azt a Beit Szájid-i férfit, akinek Asszad sejk sok évvel azelőtt két fivérét is megölte a falusi kávéházban történt sértegetést követően. Shamron száz palesztin fontot ajánlott fel az arabnak, ha elárulja a hadúr hollétét. Egy héttel később, a Beit Szájid-i domboldalon másodszor is találkoztak, és az arab megmondta Shamronnak, hol találja meg a közös ellenségüket.

- Úgy hallottam, egy Lydda környéki házban, a narancsliget közepén fogja tölteni az éjszakát. Asszad, az a gyilkos kutya, testőrökkel veszi körül magát. A gyümölcsösökben rejtőztek el. Ha nagy erővel akarja megtámadni a házat, az örök riadóztatják Asszadot, aki olyan gyáva, hogy azonnal elmenekül onnan.

- Akkor mit javasolsz? - kérdezte Shamron, aki az arab hiúságára játszott.

- Egy orgyilkost, egy embert, aki észrevétlenül belopózhat az örök között, és végez Asszaddal, mielőtt elmenekülhetne. További száz fontért elvállalom.

Shamron nem akarta megsérteni az informátorát, így egy pillanatig úgy tett, mintha fontolóra venné az ajánlatát, bár már eldöntötte, mit fog tenni. Asszad sejk megölése túlságosan fontos volt ahhoz, hogy egy olyan emberre bízzák, aki pénzért a saját népét is képes elárulni. Visszasietett a Tel Aviv-i Palmach központba, és közölte a híreket Jichak Rabin parancsnokhelyetttel, egy jóképű, vörös hajú, kékszemű férfival.

- Ma este valakinek egyedül kellene lemenni Lyddába, hogy megölje - mondta Shamron.

- Akárkit is választunk, valószínűleg nem ússza meg élve.

- Tudom - mondta Shamron. - Ezért megyek én.

- Te túl fontos vagy ahhoz, hogy kockára tegyük az életedet egy ilyen akcióban.

- Ha így folytatódik, elveszítjük Jeruzsálemet - aztán a háborút. Mi lehet fontosabb ennél?

Rabin látta, hogy nem tudja lebeszélni.

- Segíthetek valamit?

- Biztosíts számomra egy autót, sofőrrel, aki a narancsliget szélén vár rám, miután megöltem azt a gazembert.

Éjfélkor Shamron felült a motorkerékpárjára, és Lyddába ment. A motort letette egy mérföldre a várostól, majd felgyalogolt a narancsliget széléig. Tapasztalatból tudta, hogy az ilyen akciókat pirkadat előtt érdemes végrehajtani, amikor az örök kimerültek a virrasztástól, és a figyelmük is elkalandozik. Egy Sten pisztollyal és egy acélkéssel felfegyverkezve, néhány perccel napkelte előtt besurrant a gyümölcsösbe. Az első napsugarak fényénél halványan ki lehetett venni a narancsfák törzsének támaszkodó örök árnyait. Az egyikük mélyen aludt, amikor elosont mellette. A ház előtti poros udvaron csupán egyetlen ember őrködött. Shamron egyetlen késszúrással végzett véle, majd belépett a házba.

Asszad sejk az egyetlen szoba padlóján aludt. Két parancsnoka törökülésben ült mellette, és kávé kortyolgattak. Shamron halkan, észrevétlenül nyitott be és amikor gyanútlanul felpillantottak és meglátták a fegyveres zsidót, nyomban a fegyverükért nyúltak. Shamron egyetlen lövéssel leterítette őket.

Asszad sejk azonnal felpattant, és megpróbálta felkapni a puskáját. Shamron tüzelt. A haldokló Asszad sejk belenézett a gyilkosa szemébe.

- Valaki úgyis átveszi a helyem - mondta.

- Tudom - felelte Shamron, és ismét lőtt.

Ahogy kisurrant a kunyhóból, a szeme sarkából látta a feléje rohanó őröket. A hajnali félhomályban átrohant a gyümölcsösön, melynek szélén ott várakozott a gépkocsi. A volán mögött Jichak Rabin ült.

- Halott? - kérdezte Rabin, miközben rátaposott a gázpedálra.

Shamron bólintott.

- Vége.

- Jól van - mondta Rabin. - A kutyák lakmározzanak a húsából.

7 TEL AVIV

Dina mély hallgatásba burkolózott.

Jossi és Rimona úgy néztek rá, mint a megbűvölt kisgyerekek. Még Jakov is a hatása alá került, bár őt nem annyira Dina ügye érdekelte, mint az, hogy vajon hová akar kilyukadni ezzel a történettel. Gabriel felvilágosíthatta volna. A következő fotó egy kávéház teraszán üldögélő, döbbenetesen jóképű fiatalembert ábrázolt, akinek a fél arcát napszemüveg takarta. Dina folytatta az elbeszélést, de ekkor Gabriel, az emlékezte tárházában kutatva, már valahol messze járt. Felidézte fiatalkori énjét, amikor egy Berettával a kezében átsietett egy párizsi bérház vérfoltos udvarán.

- Íme Szabri al-Kalifa - hallotta Dina hangját. - 1979, a párizsi Boulevard St. Germain. A fotót az Iroda megfigyelőcsoportja készítette. Ez az utolsó ismert fényképe.

AMMAN - JORDÁNIA 1967. JÚNIUS

Délelőtt tizenegy órakor Amman belvárosában, a világos bőrű, fekete hajú, jóképű fiatalember besétált a Fatah toborzóirodájába. A recepció pult mögött álló sorozó tiszt pocsék hangulatban volt, akárcsak az egész arab világ. Akkoriban ért véget a második háború, amit Palesztináért vívtak meg, de ahelyett, hogy megtisztították volna az országot a zsidóktól, csak egy újabb katasztrófát zúdítottak a palesztinok fejére. Az izraeli hadseregnek hat nap alatt sikerült legyőznie Egyiptom, Szíria és Jordánia egyesített seregeit. A Sínai-félsziget, a Golán-fennsík és a Nyugati part zsidó kézre került, és palesztinok ezrei választották a menekült sorsot

- Neve? - csattant fel a tiszt.

- Szabri al-Kalifa

A Fatah-tiszt döbbenten felnézett.

- Igen, biztosan te vagy az - mondta. - Az apád mellett harcoltam. Gyere velem.

Szabrit azonnal beültették egy autóba, és nyaktörő sebességgel egy jordániai bűvőhelyre szállították, ahol bemutatták egy alacsony termetű, jellegtelen külsejű, Jasszer Arafat nevezetű férfinak.

- Már vártalak - mondta Arafat. - Ismertem az apádat. Nagyszerű férfi volt.

Szabri elmosolyodott. Megszokta, hogy mindenki az apjáról áradozik. Élete során rengeteg történetet hallott a Beit Szájid-i hadúr hőstetteiről, valamint a zsidókról, akik úgy büntették meg az apját rejtegető falusiakat, hogy porig rombolták a házaikat, és a lakosokat száműzetésbe kényszerítették. Szabri al-Kalifa cseppet sem hasonlított a többi menekülthez. Bejrút egyik kellemes kerületében nőtt fel, és a legjobb európai iskolákban és egyetemeken tanult. Az arabon kívül, ami az anyanyelve volt, franciául, németül és angolul is folyékonyan beszélt. Kozmopolita neveltetése igen értékessé tette a palesztin ügy számára, és Jasszer Arafat nem akarta, hogy elkallódjon a tehetsége.

- A Fatah tele van árulókkal és kollaboránsokkal mondta Arafat. - Minden alkalommal, amikor kiküldünk egy támadó csapatot a határra, a zsidók már várják őket. Ha hatékony haderőt akarunk, ki kell irtanunk a sorainkból az árulókat. Azt hiszem, ez testre szabott munka lenne a számodra, hiszen jól tudjuk, mi történt az apáddal. Ugye, őt is egy kollaboráns adta fel?

Szabri komoran bólintott. Ezt a történetet is ismerte.

- Nem akarsz nekem dolgozni? - kérdezte Arafat. Nem akarsz harcolni az emberekért, ahogyan az apád is tette?

Szabri a Fatah hírszerző osztályán, a Dzsihaz al Razdon kezdett el dolgozni. Egy hónapon belül húsz palesztin kollaboránst leplezett le. Mindegyikük kivégzésén jelen volt, és minden alkalommal személyesen adta le a kegyelemlövést, mintegy figyelmeztetésül a többi áruló számára.

Jasszer Arafat hat hónap múlva ismét magához hívatta Szabrit. Ez alkalommal egy másik bűvőhelyen találkoztak. Az izraeli bérgyilkosoktól való félelmében a Fatah vezetője minden éjjel másik ágyban aludt. Később Szabri is hasonló módon élt.

- Terveink vannak a számodra - mondta Arafat. Igen különleges terveink. Nagy ember leszel, és sokkal veszélyesebb ellenségeid lesznek, mint annak idején az apádnak. Hamarosan az egész világ meg fogja ismerni a Szabii al-Kalifa nevet.

- Miféle tervek?

- Mindent a maga idejében, Szabri. Előbb felkészítünk.

Kairóba küldték, ahol részt vett egy hathónapos intenzív terrorista kiképzésen, melyet az egyiptomi titkosszolgálat, a Mukabarat égisze alatt szerveztek. Kairói tartózkodása alatt bemutatták egy Rima nevezetű fiatal palesztin lánynak, akinek az apja vezető tisztséget töltött be a Fatahban. Tökéletes pár voltak, és sebtében össze is házasodtak. A szűk körben rendezett esküvőn kizárólag a Fatah tagjai és az egyiptomi hírszerzés tisztjei vettek részt. Egy hónappal később Szabrit visszarendelték Jordániába, ahol folytatódott a kiképzése. Rima Kairóban maradt, az édesapjával. Szabri akkor még nem tudta, hogy a felesége egyhónapos terhes a fiukkal. A születési ideje, 1970 szeptembere, igen nagy jelentőséggel bírt a palesztinok számára.

Husszein, Jordánia királya egy ideje aggasztónak tartotta az országában élő palesztinok növekvő hatalmát. Az ország nyugati része gyakorlatilag állam volt az államban, az egymás mellé telepített menekülttáborokat erősen felfegyverzett Fatah-katonák irányították, akik nyíltan szembehelyezkedtek a hasimita uralkodóval. Husszein, aki már elveszítette a fele országát, attól félt, hogy a másik fele is odalesz, ha nem távolítja el Jordánia területéről a palesztinokat. 1970 szeptemberében kiadta az utasítást vérszomjas beduin katonáinak, hogy takarítsák ki a palesztinokat az országból.

A beduinok könnyedén elbántak Arafat harcosaival. Ezer meg ezer embert mészároltak le, és a palesztinok újra Libanon és Szíria táboraiban kerestek menedéket. Arafat bosszút esküdött a jordán uralkodó és a palesztin nép árulói ellen. Véres és látványos terrorcselekményeket akart végrehajtani, hogy az egész világ felfigyeljen a palesztin ügyre, amivel egyszersmind a palesztinok bosszúvágya is csillapodna. A merényleteket egy titkos egység hajtaná végre, így a világ szemében a PFSZ továbbra is az elnyomottak felszabadításáért harcoló, tiszteletreméltó, forradalmi hadsereg maradna. Abu Ijád, Arafat második embere teljhatalmú parancsnokká lépett elő, az akció agya azonban a Beit Szájid-i nagy palesztin hadúr fia, Szabri al-Kalifa volt. Az egység a Jordániában megölt palesztinok emlékére a Fekete Szeptember nevet kapta.

Szabri a Fatah soraiból összeválogatott egy kis elit csapatot. Az apja példáját követve olyan palesztinokra esett a választása, akik hozzá hasonlóan valamivel többet láttak a világból, mint a menekülttáborokat. Ez után Európába ment, ahol művelt palesztin menekültekből kiépítette a hálózatát. Kapcsolatba lépett a vasfüggöny mögötti európai baloldali terrorcsoportokkal és titkosszolgálatokkal. A Fekete Szeptember 1971

novemberére készen átűt arra, hogy kilépjen az árnyékból Szabri listáján Husszein jordán király neve szerepelt az első helyen.

Az első vérontás abban a városban következett be, ahol kiképezték. A jordániai miniszterelnököt a kairói látogatása során a Sheraton Hotel halijában lőtték agyon.

Egymást követték a merényletek. Londonban orvlövészek lőttek rá a jordániai nagykövet autójára, a jordán légitársaság gépeit eltérítették, a légitársaságok irodáira bombát dobtak. Bonnban, egy pincében lemészárolták a jordán hírszerzés öt tisztjét.

Miután Jordániával rendezte a számláját, Szabri figyelme a palesztin nép valódi ellenségei, az izraeli cionisták felé fordult. 1972 májusában a Fekete Szeptember eltérítette a Sabena egyik járatát, és az izraeli Lod repülőtérén kényszerítette leszállásra. Pár nap múlva a japán Vörös Hadsereg a Fekete Szeptember nevében gépfegyverekkel és kézigránátokkal támadta meg a Lód érkezési csarnokában tartózkodó utasokat. Huszonhét ember lelte halálát. Európa-szerte levélbombákkal tartották rettegésben az izraeli diplomatákat és a prominens zsidókat.

Ám hátravolt még Szabri legnagyobb terrorcselekménye. 1972. szeptember 5-én, a kora reggeli órákban, két évvel a jordániai kiűzetés után, hat palesztin terrorista átmászott a müncheni olimpiai falu kerítésén, és behatoltak a Connolly Straße 31. számú apartmanházba, az izraeli csapat szálláshelyére. Két izraelit azonnal megöltek, kilenc másikat pedig túszul ejtettek. A következő húsz órában világszerte 900 millió tévé néző láthatta, ahogy a német kormány megpróbál tárgyalni a terroristákkal az izraeli túszok kiszabadítása érdekében. Egyik határidő a másik után telt le, míg végül este 10 óra tíz perckor, a túszok és fogvatartóik felszálltak két helikopterre, és elindultak a Fürstenfeldbrück repülőtér irányába. Röviddel a leszállás után a nyugatnémet haderő egy sebtében és rosszul megtervezett mentési akcióba kezdett. A Fekete Szeptember tagjai lemészárolták mind a kilenc túsz.

Az arab világ ujjongott. Szabri al-Kalifát, aki a kelet-berlini búvóhelyéről követte az akciót, a hódító hősöknek kijáró tisztelettel fogadták Bejrútban.

-A fiam vagy! - jelentette ki Arafat, és lelkesen megölelte Szabrit. - A fiam vagy.

Tel Avivban Golda Meir miniszterelnök asszony kiadta az utasítást a hírszerzés vezetőinek, hogy bosszulják meg a tizenegy müncheni

áldozatot, és végezzenek a Fekete Szeptember tagjaival. Ari Shamront bízták meg az Isten Haragja kódnevű akció vezetésével - ugyanazt az embert, aki 1948-ban véget vetett Asszad sejk véres rémuralmának. Huszonöt év leforgása alatt másodszor kapott parancsot egy al-Kalifa nevű személy megölésére.

BESÖTÉTEDETT, MIRE DINA BEFEJEZTE a történetet

- Shamron emberei egymás után felkutatták, és módszeresen kivégezték a Fekete Szeptember tagjait. Az Iroda bérgyilkosai összesen tizenkét terroristával végeztek, de képtelenek voltak Szabri al-Kalifa nyomára bukkanni, pedig Shamron órá fente a fogát Szabri visszavágott. Madridban megölte az Iroda egyik ügynökét. Megtámadta a bangkoki izraeli nagykövetséget, és megölte a szudáni amerikai nagykövetet. A támadásai egyre kiszámíthatatlanabbá váltak, akárcsak a viselkedése. Arafat már nem tudta letagadni, hogy kapcsolatban van a Fekete Szeptemberrel, és még az ügyével rokonszenvezők is elítélték miatta. Szabri szégyent hozott a mozgalomra, de Arafat még mindig a fiaként bánt vele.

Dina elhallgatott, és Gabrielre nézett. A férfi arcát megvilágította a vetítóből áradó fény: semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni róla. Tekintetét az összekulcsolt kezeire függesztette.

- Nem akarod befejezni a történetet? - kérdezte Dina. Gabriel egy pillanatig még a kezét nézte, aztán belefogott a történetbe:

- Shamron megtudta egy informátortól, hogy Szabrinak van egy barátnője Párizsban, egy Denise nevezetű, baloldali újságíró. A lány palesztin költőként és szabadságharcosként ismerte Szabrit, aki elfelejtette felvilágosítani a feleségéről és a fiáról. Shamron fejében megfordult a gondolat, hogy beszerze a lányt, de aztán elvetette az ötletet. Szegény lány szerelmes volt Szabriba, így aztán kiküldtünk Párizsba egy csoportot, hogy figyeljék a lányt. Egy hónap múlva Szabri megjelent a városban, és meglátogatta.

Elhallgatott, és a vetítővászonra nézett.

- Késő éjszaka érkezett meg a lakásba. Mivel túl sötét volt ahhoz, hogy azonosítsuk, Shamron elhatározta, hogy kockáztat, és várunk, míg jobban megfigyelhetjük. A lakásban maradtak, késő délutánig szeretkeztek, majd lementek ebédelni egy kávéházba a Boulevard St.

Germainre. Ez a fotó is akkor készült. Ebéd után visszasétáltak a lány lakásához. Még nappal volt, de Shamron kiadta a parancsot, hogy szedjük le.

Gabriel elhallgatott, és a tekintete ismét a kezeire tévedt. Lecsukta a szemét.

- Gyalogosan követtem őket. A bal karjával átkarolta a lány derekát, és a kezét a lány nadrágjának farzsebébe süllyesztette. A jobb keze a dzsekije zsebében volt. Mindig ott tartotta a fegyverét. Egyszer megfordult és rám nézett, de nem állt meg. Két üveg bort ittak meg ebéd közben - gondolom, az érzékei nem voltak annyira élesek.

Újabb csend; aztán vetett egy pillantást Szabii arcára, majd a kezére nézett. Amikor megszólalt, a hangja távolinak tetszett.

- A bejáratnál megálltak. Denise becsípett, és nevetett. A táskájában kotorászott, a kulcsait kereste. Szabii sürgette - minél hamarabb vissza akart bújni vele az ágyba. Ott is végezhettem volna vele, de túl sokan voltak az utcán, tehát lelassítottam és vártam, míg a lány megtalálja azokat a nyomorult kulcsokat. Elmentem mellettük, amikor a kulcsot becsúsztatta a zárba. Szabri ismét rám nézett, én meg visszanéztem rá. Beléptek a kapun. Akkor megfordultam és elkaptam a kaput, mielőtt becsukódott volna. Szabri és a lány már az udvar közepén jártak. Meghallotta a lépteimet, és megfordult. A keze már nem volt a zsebében, megláttam a fegyver agyát. Egy Sztetcskin volt az, amit egy KGB-s barátjától kapott ajándékba. Én még nem vettem elő a fegyveremet. Shamron utasítása volt. - Mi nem mászkálunk fegyverrel a kézben az utcán, mint a gengszterek - szokta mondani.

- Egyetlen másodperc, Gabriel. Ennyi időd van. Nagyon ügyes kézre van szükség, hogy egyetlen másodperc alatt előhúzd a fegyvert és lőj.

Gabriel a hallgatóságára bámult, majd egyenként belenezett a szemükbe, mielőtt folytatta:

- A Beretta nyolclövetű fegyver, de rájöttem, hogy szorosan ugyan, de tíz golyó is belefér a tárba. Szabri már nem tudott célozni. Én abban a pillanatban tüzeltem, amikor megfordult. Oldalról lőttem rá, azt hiszem, az első és a második lövés a bal karján találta el. Előreléptem és leütöttem, amitől a földre esett. A lány sikoltozott, és a táskájával a hátam csapkodta. Tíz lövést adtam le a pasasra, majd kivettem a tárat és beraktam a tartaléktárat. Már csak egy golyó hiányzott: a tizenegyedik. Egy-egy golyó, a Münchenben meggyilkolt zsidókért. A lány Szabri

holtteste mellé roskadt, és gyilkosnak nevezett. Kimentem az udvarból, és kiléptem az utcára. Megállt mellettem egy motorkerékpár, én meg felpattantam a hátsó ülésre.

CSAK JAKOV, AKI A MEGSZÁLLT területeken már kivette a részét a hasonló akciókból, merte megtörni a szobára nehezedő csendet.

- Mi köze Asszad al-Kalifának és a fiának Rómához?

Gabriel Dinára nézett - a tekintetével ő is ugyanezt kérdezte. Dina kivette Szabri fényképét a vetítóből, és a helyére berakott egy fotót, ami Kaledet ábrázolta, az apja temetésén.

- Amikor Szabri felesége, Rima meghallotta, hogy a férjét megölték Párizsban, a bejrúti lakásuk fürdőszobájában felvágta az ereit. Kaled vérbe fagyva talált rá az anyjára. A szülei meghaltak, a nemzetsége szétszóródott. Arafat adoptálta őt, és a temetést követően a fiú eltűnt.

- Hová ment? - kérdezte Jossi.

- Arafat a forradalom jelképeként akarta felhasználni a gyermeket, és mindenáron meg akarta védelmezni. Úgy véljük, Európába küldte, ahol hamis néven egy vagyonos palesztin menekültcsaládhoz került. Csak annyit tudunk, hogy huszonöt év alatt egyetlen egyszer sem merült fel Kaled al-Kalifa neve. Két évvel ezelőtt engedélyeztettem Levvel a felkutatását. Nem találtam meg.

A temetés után köddé vált. Mintha ő is meghalt volna.

- És az elméleted?

- Szerintem Arafat kiképezte, hogy a híres apja és a nagypapa nyomdokaiba léphessen. Meg vagyok győződve arról, hogy aktiválták.

- Miért?

- Mert Arafat ismét előtérbe akar kerülni, és ezt csak a saját módszereivel, vagyis erőszakkal és terrorizmussal képes elérni. Kaled az ő fegyvere.

- Erre nincs bizonyíték - mondta Jakov. - Csak annyit tudunk, hogy egy európai terrorista sejt újra le akar csapni ránk. Nem pazarolhatjuk a drága időt egy szellem felkutatására.

Dina egy újabb fényképet helyezett be a vetítőbe. Egy épület romjait ábrázolta.

- Buenos Aires, 1994. Egy autóbomba porig rombolta a Zsidó Községi Központot. Sábesskor, ebédidőben történt. Nyolcvanhat halott. Senki sem vállalta a felelősséget.

Újabb fotó, még egy romhalmaz.

- Isztambul, 2003. Egyszerre két autóbomba robbant fel a város központi zsinagógája előtt. Huszonnyolc halott. - Senki sem vállalta a felelősséget.

Dina Jossihoz fordult, és megkérte, hogy kapcsolja fel a villanyt

- Azt mondtad, be tudod bizonyítani, hogy Kalednek köze van Rómához - mondta Gabriel, és nagyokat pislogott a helyiséget elárasztó fényben. - De ezek csak feltevések.

- Ó, de hiszen vannak bizonyítékaim, Gabriel.

- Szóval, mi a kapcsolat?

- Beit Szájid.

HAJNALHASADÁSKOR INDULTAK, AZ IRODA EGYIK kisbuszával. A busznak elsötétített, golyóálló ablakai voltak, így a belsejében még jóval napkelte után is sötét volt Mire Petah Tikvába értek, a nap már felkúszott a júdeai dombok tetejére.

A falu mögött hatalmas szántófield húzódott. Dina az új autópálya mellé, a kétsávos útra irányította a busz vezetőjét. Néhány mérföldön keresztül követték az utat, majd ráfordultak egy piszkos kerékvágásra, egy újonnan telepített narancsültetvény határában.

- Itt - szólalt meg hirtelen. - Itt állj meg.

A kisbusz megállt Dina kiszállt és besietett a fák közé. Gabriel, Jossi, Rimona és Jakov követte. Ötven méterre az ültetvény végétől számítva egy búzamező volt, a kettőt egy kopár terület választotta el egymástól. Dina megállt, és a többiekre nézett: - Isten hozott Beit Szájidba mondta Intett, hogy lépjenek előre. Akkor látták, hogy azon a helyen valaha egy falu állt. A kopár talajon világosan kirajzolódtak a házak, a kőfalak, a

kerek kút nyomai. Az új tulajdonosok hiába követtek el mindent, hogy eltöröljék a föld színéről az arab falut, a nyomok makacsul megmaradtak.

Dina megállt a kút fölött, a többiek köréje gyűltek.

- 1948. április 18-án, este hét óra körül egy Palmach-osztag körülvette Beit Szájidot. Egy rövid tűzpárbaj után az arab milicisták elmenekültek, és magára hagyták a védtelen falut. Az emberek pánikba estek. Joggal. Három nappal azelőtt Deir Jasszinban több mint száz lakost öltek meg az Irgun és a Stern banda tagjai. Beit Szájidban attól féltek, hogy ők is hasonló sorsra jutnak, így nem kellett sokáig noszogatni őket, hogy összecsomagoljanak és elmeneküljenek. Amikor az utolsó arab is elhagyta a falut, a Palmach emberei dinamittal lerombolták a házakat.

- Ennek mi köze Rómához? - türelmetlenkedett Jakov.

- Daud Hadavi.

- De hiszen ez a hely már nem is létezett, amikor megszületett.

- Ez igaz - mondta Dina. - Hadavi a jenini menekült-táborban született, de a nemzetsége innen származott. A nagyanyja, az apja, nagybácsik, nagynénik és unokatestvérek mind-mind innen menekültek el 1948. április 18-án.

- És a nagyapja? - kérdezte Gabriel.

- Őt pár nappal korábban megölték Lyddában. Tudjátok, Daud Hadavi nagyapja Asszad sejk egyik legbizalmasabb embere volt. Ő volt az az őr, akit Shamron leszúrt, mielőtt belépett volna a kunyhóba.

- Ennyi? - kérdezte Jakov.

Dina megrázta a fejét.

- A Buenos Aires-i és az isztambuli merényletek április 18-án, este hét órakor történtek.

- Édes istenem - motyogta Rimona.

- Van még valami - tette hozzá Dina, és Gabrielhez fordult. - Párizs. Emlékszel, hányadikán ölted meg Szabrit?

- Valamikor március elején volt - felelte Gabriel. - De a pontos dátumra már nem emlékszem.

- Március negyedike - mondta Dina

- Akárcsak Rómában - vágta rá Rimona.

- Pontosan. - Dina körülnézett a romok között. - Több, mint ötven évvel ezelőtt, pontosan ezen a helyen kezdődött. Kaled tervezte meg a római akciót, és huszonnyolc nap múlva ismét le fog sújtani ránk.

MÁSODIK RÉSZ

A KOLLABORÁNS

8 FRANCIAORSZÁG, AIX-EN-PROVENCE MELLETT

AZT HISZEM, TALÁLTUNK még egyet, professzor. - Az ásatás vezetője, Paul Martineau négykézláb kuporgott a mély gödörben, és lassan körülnézett, a hang forrását keresve. A tekintete Yvette Debré ismerős alakjára esett. A fiatal egyetemista lány önkéntesként vett részt az ásatáson. Az, erős provence-i napsütésben csak a körvonalait látta. Martineau mindig is egy tökéletes műremeknek tartotta a lányt, aki rövid, fekete haja és szögletes vonásai miatt inkább egy kamasz fiúnak tűnt, de amikor a férfi tekintete lejjebb vándorolt a testén, a telt keblei, karcsú dereka és kerek csípője csodálatos szépséget láttatott. A férfi elmosolyodott, amikor elképzelte a titkos zugokat, melyeket gyakorlott kezeivel számtalan alkalommal végigsimogatott. Az ásatáson senki sem tudott a kapcsolatukról. Paul Martineau mindig is értett a titkok őrzéséhez.

- Hol van?

- A gyülekezőház mögött.

- Valódi, vagy kő?

- Kő.

- Helyzete?

- Arccal felfelé.

Martineau felállt, majd a tenyereivel a szűk gödör széleire támaszkodva a felszínre rugaszkodott. Leporolta a kezéről a vöröses provence-i földet, és Yvette-re mosolygott. A szokásos szürke gyapjúpulóverét, kifakult farmernadrágját és divatos szarvasbőr bakancsát viselte; nyakára bíborvörös kendőt kötött. A haja sötét és göndör volt, hatalmas szeme mélybarna. Egy kollégája szerint Paul Martineau arcán megtalálhatók a kelták, gallok, görögök, rómaiak, vizigótok, teutonok, frankok és arabok jellegzetes vonásai, akik az idők folyamán átvonultak Provence-on. Nem Yvette Debré volt az első csodálója, akit sikerült elcsábítania.

Hivatalosan Martineau a neves Aix-Marseille III. Egyetem régészeti adjunktusa volt, bár ideje nagy részét terepen töltötte, és több mint egy

tucat dél-francia múzeum tanácsadójaként is dolgozott. Provence római kor előtti történetének szakértőjeként, valamint generációja egyik legkiválóbb francia archeológusaként tartották számon. Utolsó publikációja, melyet a provence-i liguriai hegemonia bukásáról írt, alaplíneknak számított a témában. Most éppen tárgyalásokat folytatott egy francia kiadóval egy, a környék ókori történetének laikusok számára írandó könyvvvel kapcsolatban.

A sikerei, a nők és a vagyonáról terjengő pletykák miatt a szakma némiképp elutasítóan viselkedett vele. Bár Martineau nem szívesen beszélt a magánéletéről, a származását sohasem titkolta. Néhai apja, Henri Martineau mind az üzleti, mind a diplomáciai életben kudarcot vallott. Martineau az anyja halála után eladta az avignoni családi házat, valamint a vaucluse-i birtokot, ami kényelmes megélhetést biztosított a számára. Volt egy tágas lakása Aixben, az egyetem közelében, egy kényelmes villája Lacoste-ban, továbbá a párizsi Montmartre-on egy kis pied-à-terre-je. Arra a kérdésre, hogy miért éppen a régészetre esett a választása, azt felelte, hogy mindig is érdekelték a különféle civilizációk, azok tündöklése és bukása. Volt benne egy adag néma düh, amit a múltban való kutakodással ideiglenesen sikerült lecsillapítania.

Martineau követte a lányt az ásatási gödrök között. A Chaîne de l'Étoile fennsíkra néző helyszín egykor egy oppidum, azaz fallal körülvett hegyi erődítmény volt, amit a salyesként ismert kelta-liguriai törzs épített. Az előzetes ásatásokból kiderült, hogy az erődítmény két különálló részén a kelta arisztokrácia, továbbá a feltehetőleg a liguriai alsóbb osztály tagjai osztoztak. Ám Martineau egy új elmélettel állt elő, miszerint az erődítmény „szegénynegyedének” a létrejötte egybeesett a liguriaiak és a görögök Marseille környéki csatáival; ráadásul ezen az ásatáson bizonyóságot is nyert, hogy a toldalék egy vaskori menekülttábor lehetett.

Jelenleg három kérdése is válaszra várt. Először is: mi lehetett az oka, hogy alig száz év után otthagyták az erődítményt? Másodszor: mit jelent az a sok levágott fej, meg azok a kőbe vésett fejek, melyeket a központi gyülekezőház közvetlen szomszédságában fedezett fel? Harmadsorban arra is kíváncsi volt, vajon ezek a fejek pusztán a vaskori ember harci trófeái voltak, vagy alapjában véve vallásosak lehettek-e, netán összefüggésbe hozhatók a titokzatos kelta „levágott fejek” kultuszával?

Martineau-nak volt egy olyan gyanúja, hogy a fejek jelentős mértékben hozzájárultak az erődítmény gyors hanyatlásához; ezért is hívta fel a többiek figyelmét, hogy azonnal értesítsék, amint megtalálnak egy újabb fejet. Tapasztalatból tudta, hogy az ásatásokon a legapróbb részlet is fontos lehet. Milyen helyzetben volt a fej? Milyen tárgyakat vagy

részleteket találtak a közelében? Találtak-e valamit a talajban? Yvette Debré igazán tehetséges, de az ilyen és ehhez hasonló részletekkel még ő sem birkózhat meg.

A közel két méter hosszú árokban épphogy elfért egy ember. Martineau óvatosan lemászott; vigyázott, nehogy összetapossa a kemény talajt, melyből világosan kivehette az emberi orr körvonalait. A nadrágja farzsebéből elővett egy kis ásót meg egy ecsetet, és munkához látott.

A következő hat órát a gödörben töltötte. Yvette csendben figyelte és időnként felajánlotta, hogy hoz neki egy kis ásványvizet vagy kávét, de Martineau annyira belemerült a munkába, hogy némán elhessegette a lányt. A csapat tagjai szinte percenként arra vetődtek, de a kérdéseikre ők sem kaptak választ. Az árokból csak a lankadatlan munka neszezése hallatszott.

Az arc lassan kibontakozott a talajból; a száj és a csukott szemek körvonalai is egyre élesebbek lettek. Ahogy a nap magasabbra araszolt az égbolton, Martineau is mélyebbre hatolt a talajban, míg végre kiszabadította a földből a fejet tartó kezét. Az árok szélén figyelő régészeknek fogalmuk sem volt arról, hogy Paul Martineau szemében ez a levágott fej valójában az ellenség fejét jelentette, amit egy szép nap ő is a kezében fog tartani.

A VIHAR DÉLUTÁN érte el a Rhone völgyét. A jéghideg eső és az erős szél vandál hordaként söpört végig az ásatáson. Martineau kimászott az árkából és felsietett a dombra, ahol a többiek egy ősrégi fal tövében húzták meg magukat.

- Pakoljatok össze - mondta. - Holnap folytatjuk.

Azzal elbúcsúzott a csapattól, és elindult a parkoló irányába. Yvette utánaeredt.

- Nem vacsorázunk együtt?

- Szeretném, de sajnos nem lehet.

- Miért nem?

- Egy újabb utálatos tanszéki fogadás - felelte Martineau. - A dékán ragaszkodik a jelenlétemhez.

- És holnap este?

- Talán. - Martineau megfogta a lány kezét. - Reggel találkozunk.

Martineau Mercedes szedánja éles ellentétet alkotott a fal másik oldalán lévő füves parkolóban sorakozó ütött-kopott gépkocsikkal. Martineau beült a kormány mögé, és rákanyarodott az Aixbe tartó D14-es útra. Negyedórával később már a város szívében lévő lakása előtt állt.

A szép, tizennyolcadik századi épület ablakait mutatós vasrács díszítette. Martineau kiürítette a postaládáját, majd a szűk kis lifttel felment a negyedik emeletre. A liftből egy márványpadlós haliba lépett ki. A lakás ajtaja előtt álló két római edény valódi volt, bár ha rákérdeztek, mindenkinek azt mondta, hogy csupán ügyes utánzatokról van szó.

Martineau otthonában hamisítatlan arisztokrata hangulat uralkodott. Az özvegy szomszéd halála után Martineau megvásárolta a lakását és kiűztette a falakat, így tágas lakótérre tett szert. A nappali hatalmas volt, az ablakok az utcára néztek. A lacoste-i villában lévőhöz hasonló provence-i stílusú bútoroknak köszönhetően a helyiségben rusztikus hangulat uralkodott. Az egyik falat Cézanne egyik tájképe, a másikat Degas két vázlata díszítette. Egy pár csodálatos római oszlop között lehetett a dolgozószobába jutni, ahol százával álltak a régészeti monográfiák, valamint egy, a legnagyobb szaktekintélyektől származó, bámulatra méltó, eredeti terepjegyzetektől és kéziratokból álló gyűjtemény. Valóságos szentély volt ez a lakás, ahová a férfi kizárólag nőket és az utóbbi időben csakis Yvette-et engedte belépni.

Gyorsan lezuhanyozott és tiszta ruhát öltött, majd két perccel később ismét bepattant a Mercedesébe és elhajtott a cours Mirabeau irányába. Az egyetemet messze elkerülve átrobogott a városon, majd rákanyarodott a Marseille felé tartó A51-es autópályára. Nem ez volt az első alkalom, hogy hazudott Ivetteknek.

AZ AIXIEK ÁLTALÁBAN LENÉZIK Marseille-t, de Paul Martineau-t az első pillanatban elbűvölte Franciaország második legnagyobb kikötővárosa, melyet a régi görögök Massalia néven ismertek. Az Algériából, Marokkóból és Tunéziából érkező menekültek is itt léptek be az országba. A várost kettészelő boulevard de la Canebière-től délre, a régi kikötő mentén az odalátogatók egy széles sétálóutcákkal, exkluzív üzletekkel és teraszos kávéházakkal tarkított kellemes francia kisvárosban találták magukat, ám északra már a Le Panier és a Quartier

Belsunce néven ismert negyedekben szinte kizárólag arab nyelvű beszédet lehetett hallani. Amint besötétedett, a külföldiek és a franciák egyaránt könnyű prédának számítottak az utcai bűnözők számára.

Paul Martineau-nak nem voltak efféle aggályai. A Mercedesét a St. Charles pályaudvarhoz vezető lépcsők lábánál, a boulevard d'Anthénes-en hagyta, és gyalogosan vágott neki a rue de la Canabière-hez vezető dombnak.

A főútvonal előtt azonban befordult jobbra, a rue des Convalescents nevű szűk kis utcába, ami egyenesen a Quartier Belsunce szívébe vezetett.

Az esti levegő szénfüstöt, kurkumát és enyhe mézillatot árasztott. Az egyik bérház előtt törékeny székeken két öregember egy ősrégi vízpipát szörcsögtetett, és szenvtelen arccal figyelték az előttük elhaladó Martineau-t. Egy pillanattal később egy futball-labda vágódott ki a sötétből. Martineau a lábával megállította, majd visszarúgta. Egy szandálos fiú elkapta a labdát, és amikor meglátta a nyugati ruhás magas idegent, sarkon fordult és beleveszett az egyik zsákutcába. Martineau-t a harminc évvel fiatalabb énjére emlékeztette. Szénfüst, kurkuma, méz... Egy pillanatra mintha a dél-bejrúti utcákon sétált volna.

Egy útkereszteződéshez ért. Az egyik sarkon egy bódében swarmát, a másikon egy apró kávéházban tunéziai finomságokat kínáltak. A kávéház ajtajából három kamasz fiú provokatív pillantásokkal méregette Martineau-t, aki franciául jó estét kívánt nekik, majd lesütött szemekkel jobbra fordult.

Az utca még a rue de Convalescentsnél is keskenyebb volt, a járdát piaci standok és olcsó szőnyegek foglalták el, melyekre különféle alumínium edényeket helyeztek. Az utca végére érve Martineau belépett az arab kávéházba. A helyiség hátsó részében, a mosdók mellett egy keskeny, sötét lépcsősor húzódott. Óvatosan felment a lépcsőkön, és amikor felért, lassan kinyílt az ajtó. Egy frissen borotvált, galabiás férfi állt mögötte.

- Maa szalaama - mondta. Béke legyen veled.

- Asz szalaam alejkum - felelte Martineau, és belépett a lakásba.

9 JERUZSÁLEM

JERUZSÁLEM, AZAZ ARABUL BAB AL-WAD a Júdeai-hegyen épült, és a Sha'ar Ha'Gai nevű kanyargós szurdokon keresztül lehet feljutni oda. Gabriel letekerte a hivatali Skodájának az ablakát, és vezetés közben kikönyökölt rajta. A ciprusillatú, hűvös esti levegő finoman cibálta az ingujját.

Bekapcsolta a rádiót, hogy a zene segítségével elterelje az ügy körül kavargó gondolatait, de csak egy híradót hallott, ami a rehaviai buszmerényletről számolt be. Egy újabb öngyilkos robbantás, gondolta, és amikor meghallotta a gyászzenét, kikapcsolta a rádiót. A gyászzene halottakat jelent. Minél hosszabb a zene, annál több a halott.

Végighajtott az Óváros falaihoz vezető híres Jaffa úton, majd elhaladt a merényletek dacára is zsúfolt központi buszpályaudvar mellett. Az emberek kénytelen-kelletlen buszra szálltak, és reménykedtek abban, hogy aznap este a rulettgolyó ne az ő számuknál álljon meg.

A Makhane Jehuda piac bejáratánál, a fémbarikád mögött egy egyenruhás etióp lány átvizsgálta a belépők táskáit. Amikor Gabriel megállt a jelzőlámpánál, a várakozó autók között fekete kabátos haredik cikáztak ide-oda.

Végül megérkezett a Narkiss utcába, de parkolóhely híján a kocsmát a sarkon hagyta, és az eukaliptuszfák árnyékában gyalogolt haza a lakásáig. Keserűen elmosolyodott, amikor eszébe jutott, amint Velencében a selymes vízű csatornákon ringatózott, mikor a csónakját kikötötte a ház végében.

A jeruzsálemi mészkőből épült bérházhoz egy kesze-kusza kis kerten keresztül lehetett eljutni. A hall zöldes fényben úszott, és a levegőt megülte a nehéz olajfesték-szag. Gabriel meg se nézte a postaládáját, hiszen senki sem tudta ezt a címét, és a közüzemi számlák is közvetlenül a Céghez érkeztek.

A házban nem volt lift, így mire a negyedik emeletre ért, hangosan szuszogott a kimerültségtől. Benyitott a lakásba, mely izraeli mérce szerint elég nagynak számított - két hálószoba, egy konyhafülke, a nappaliként és ebédlőként szolgáló helyiségből nyíló kis dolgozószoba ám azt mégsem lehetett egy napon emlegetni Gabriel Canale Grande-beli lakásával. A Cég felajánlotta, hogy eladja neki. A gyakori öngyilkos merényletek miatt a jeruzsálemi lakások értéke rohamosan csökkent, és most jó áron megvehetette volna. Chiara közben mindenfélét

összevásárolt, és lassan otthonossá varázsolta a funkcionális, de rideg lakást. Vett egy új szőnyeget, meg egy kerek bronzasztalt, a tetején egy lakkozott faemelvénnyel. Gabriel nem kérdezett semmit, csak remélte, hogy nem azoktól a szélhámosoktól szerezte be, akik palackba zárt szentföldi levegőt árusítanak a hiszékeny turistáknak.

Gábriel benézett a hálósobába, ami a berendezés alapján inkább operatív ügynökök, semmint szerelmesek alvóhelyeként szolgált. Összetolta ugyan a két ágyat, de éjszakánként így is folyton azt álmodta, hogy egy szakadék szélén egyensúlyoz. Az ágy lábánál egy kisméretű kartondoboz hevert. Chiara elpakolta a holmijuk nagy részét, de ez valahogy mindig ott maradt. A Saul király úti pszichológus bizonyára igen mély értelmet tulajdonított volna a kicsomagolatlan doboznak, holott ennek igencsak prózai oka volt - egyszerűen túlságosan lefoglalta a munkája, így erre sose maradt idő. Ennek ellenére kissé elszomorította a gondolat, hogy gyakorlatilag az egész élete belefér egy kartondobozba, ráadásul a tárgyak nagy része egy bizonyos Mario Delvecchio tulajdonát képezte.

Leült, és felnyitotta a kartondobozt. Megkönnyebbülten vette kézbe a festékeket és ecseteket tartalmazó apró fadobozt, amit még inasévei idején kapott Umberto Contitól. A többi holmit - régi csekkkönyveket, restaurálásra vonatkozó jegyzeteket, egy maró kritikát, amit Tintoretto Krisztus a Galileai-tengeren című munkájával kapcsolatban kapott az egyik olasz laptól - már réges-rég ki kellett volna hajítania.

A doboz alján egy kisméretű manilaborítékot talált. Kinyitotta, és a tartalmát a földre borította. Egy szemüveg esett ki belőle, ami valaha Benjamin Sterné, a meggyilkolt ügynöké volt. A piszkos lencséken még láthatóak voltak Benjamin zsíros ujjlenyomatai.

Amikor visszatette a szemüveget a borítékba, megerezte a papír aljához tapadó tárgyat. Egy bőrmadzagon függő vörös korallkéz volt. Abban a pillanatban meghallotta Chiara lépteit, így gyorsan a zsebébe csúsztatta a talizmánt.

Mire kilépett a szobából, Chiara már ajtót nyitott. Mosolyogva nézett Gabrielre, mintha meglepné, hogy ott találja Sűrű, sötét haját összefonta, arca finoman leburnult a kora tavaszi mediterrán napsütésben. Olyan volt, mint egy igazi szobra, és csak olaszos akcentusa árulta el a származását. Gabriel már nem beszélt vele olaszul, hiszen az Mario nyelve volt, Mario pedig halott. Chiara miatt tett némi engedményt, és az ágyban olaszul beszéltek, mivel a lány szerint a héber nyelv semmiképpen sem illik a szerelmesekhez.

Gabriel becsukta az ajtót, és segítette a lánynak a konyhába vinni a különféle színű műanyag bevásárlószatyrokat, melyekről azonnal tudta, hogy Chiara ismét fittyet hányt a figyelmeztetéseire, és a Makane Jehuda piacon intézte a bevásárlást.

- Ott minden sokkal olcsóbb - védekezett a lány, Gabriel rosszalló arckifejezése láttán. - Mellesleg a hangulat is vidámabb.

- Hogyne - vont vállat Gabriel. - Különösen akkor, ha felrobban egy bomba.

- Nocsak, a nagy Gabriel Allon öngyilkos merénylőktől tart?

- Eltaláltad. Az embereket nem lehet bezárni az otthonaikba, de azért nem árt óvatosnak lenni. Hogyan jöttél haza?

Chiara behúzta a nyakát.

- A fenébe, Chiara!

- Nem találtam taxit!

- Tudod, hogy Rehaviában felrobbant egy bomba? -Természetesen. A Makane Jehudán is hallottuk a robbanást. Ezért döntöttem úgy, hogy busszal jövök haza. Gondoltam, kicsi az esélye, hogy ennyi időn belül újra egy buszon próbálkozzanak.

Igazi, morbid izraeli gondolkodásmód, gondolta Gabriel.

- Mostantól légy szíves, a tizenegyes busszal közlekedj

- mondta.

- Az melyik?

Gabriel a lefelé tartott két ujjával jelezte, hogy a gyaloglásra gondolt.

- Ez is valami fatalista izraeli vicc?

- Ebben az országban kifejezetten hasznos, ha van egy kis humorérzéked, különben becsavarodsz.

- Az olasz énedet jobban szerettem - jegyezte meg Chiara, és finoman kituszkolta a konyhából a férfit. Menj zuhanyozni. Vendégeink lesznek vacsorára.

ARI SHAMRON MINDENKIT maga ellen fordított, akik szerették. Azt hitte, azzal, hogy egy életre elkötelezte magát a haza szolgálatában, a gyerekei és a barátai mindent elnéznek neki. A fia, Jonatan tankparancsnokként szolgált az Izraeli Védelmi Erőknél, és mintha megszállottan szándékosan keresné a veszélyt. A lánya a kedvesével együtt Új-Zélandra költözött, és egy csirkefarmon élt. Még telefonon sem volt hajlandó szóba állni az apjával, és esze ágában sem volt visszatérni a szülőföldjére.

Csak a felesége, Gilah tartott ki hűségesen mellette. Nyugodt természettel áldotta meg a sors, és kizárólag a jót látta meg a férjében, ő volt az egyetlen ember kerek e világon, aki vette magának a bátorságot, és időnként megdorgálta - bár a férfi érzékenységet kímélendő, lengyelül tette ha vacsora után Shamron megpróbált rágyújtani egy cigarettára. Nagyon keveset tudott a férje munkájáról, ám így is kétségei voltak az eszközei tisztaságát illetően. Shamron megkímélte a legrosszabbtól, mivel attól tartott, hogy ha Gilah túl sokat tud, ugyanúgy sorsára hagyja, mint a gyerekei. Az asszony szerette Gabrielt, akiről feltételezte, hogy szükség esetén meg tudja fékezni a férjét. Azt is érezte, hogy Gabriel fiúi szeretettel viszonyul a mesteréhez. Fogalma sem volt róla, hogy Gabriel a férje parancsára ölt. Abban a hitben volt, hogy valamelyik hivatalban dolgozik, sok időt tölt Európában, és nagyon tájékozott a képzőművészet terén.

Gilah segített Chiarának leszedni az asztalt, míg a férfiak bevonultak a dolgozószobába. Amikor Shamron rágyújtott egy cigarettára, Gabriel kinyitotta az ablakot. Az esti levegő erős eukaliptuszillattal töltötte meg a szobát.

- Hallom, még mindig Kaledet üldözöd - szólalt meg Shamron.

Gabriel bólintott. Dina elméletét azonnal megosztotta Levvel, aki a maga részéről tájékoztatta a miniszterelnököt és Shamront.

- Bevallom, sose hittem a Kaled-mítoszban - mondta Shamron. - Szerintem a fiú megváltoztatta a nevét, és kilépett az apja meg a nagyapja árnyékából, a szülőföldje árnyékából.

- Én is így gondoltam - mondta Gabriel -, de az ügy kezd érdekessé válni.

- Na jó, de eddig miért nem hozta senki összefüggésbe a Buenos Aires-i és az isztambuli dátumokat?

- Mert mindenki azt hitte, véletlen volt - vágta rá Gabriel. - Mellesleg nem volt elegendő bizonyíték, hogy bezárjuk a kört. Eddig senki sem gondolt rá, hogy közelebből is meg kellene vizsgálni a Beit Szájid-i eseményeket.

- Nagyon ügyes az a Dina lány.

- Olyan, mint egy megszállott.

- Arra gondolsz, hogy ő is a Dizengoff téren volt, amikor felrobbant az ötös busz?

- Ezt meg honnan tudod?

- Bátorkodtam belenézni az embereid aktáiba. Jól választottál.

- Ő is sokat tud rólad; olyan dolgokat is, amiket még velem sem osztottál meg.

- Mint például?

- Nem tudtam, hogy Rabin vezette azt a kocsit, amiben elmenekültél, miután megölted Asszad sejtet.

- Akkoriban nagyon közel álltunk egymáshoz Rabinnal, de Oslo után szétváltak az útjaink. Rabin úgy vélte, Arafatnak vége, és ideje megállapodásra jutni. Erre én felhívtam a figyelmét, hogy Arafat szerint neki van vége, ezért akar egyezkedni vele, és azért esett a választása Oslóra, hogy más módon üzenjen nekünk hadat. Ezt Arafat is megmondta, amikor arabul beszélt az embereivel.

Shamron becsukta a szemét.

- Ne hidd, hogy örülök, amiért nekem lett igazam. Nagyon megviselt Rabin halála. Az ellenfelei árulónak és nácinak bélyegezték, majd megölték. A saját vérüket... Mi sem voltunk különbek az araboknál. - Lassan megcsóválta a fejét. - Ennek ellenére mégsem volt hiába, hogy megpróbáltunk békét kötni az ellenséggel. Ezután még keményebben fogunk küzdeni, már ha egyáltalán életben maradunk ezen a földön.

Gabriel óvatosan rátért Beit Szájid lerombolására.

- Ugye, Palmach hadművelet volt?
- Pontosan mire vagy kíváncsi, Gabriel?
- Ott voltál?

Shamron nagyot sóhajtott, aztán bólintott.

- Nem volt más választásunk. Asszad sejk Beit Szájidból irányította az embereit. Nem hagyhattuk meg azt a falut. A sejk halála után muszáj volt lerombolni.

Shamron tekintete a semmibe veszett. Gabriel látta rajta, hogy nem akar többet beszélni a témáról. Shamron mélyet szippantott a cigarettájából, majd elmesélte Gabrielnek, milyen előérzete volt a robbantás előtt éjszaka.

- Tudtam, hogy meg fog történni. Abban a pillanatban éreztem. - Aztán kijavította önmagát: - Vagyis már azelőtt éreztem, hogy megtörtént.

- Ha Kaled meg akart büntetni bennünket, miért nem ölt meg engem Velencében. Megtehetette.

- Talán ez is volt a szándéka. Amikor az olaszok elkapták, Daud Halavi már csak pár kilométerre volt Milánótól. Lehet, hogy éppen Halavinak kellett volna végeznie veled.

- És Róma? - kérdezte Gabriel. - Miért választotta éppen Rómát?

- Mert Rómában volt a Fekete Szeptember európai bázisa - nézett Gabrielre Shamron. - Vagy közvetlenül neked akart üzeni.

Vadai Abdel Zwaiter, gondolta Gabriel. A Piazza Anna-baliano.

- És ne feledd, hogy a robbantás után egy héttel hatalmas tüntetés volt Róma belvárosában. És kapaszkodj: ellenünk tüntettek, nem a palesztin terror ellen! - figyelmeztette Shamron. - Az európaiak mindig is jó barátságban voltak a palesztinokkal.

A civilizált világ a sorsunkra hagyott bennünket. Gondolj bele: az európai keresztények gyűlölete kellett ahhoz, hogy visszatérhessünk az őseink földjére; most meg, hogy itt vagyunk, nem hagyják, hogy harcoljunk az arabok ellen, hacsak nem az ő érdekükben tesszük.

Elcsendesedtek. A konyhából edénycsörömpölés és kedves asszonyi nevetés hallatszott. Shamron kényelmesen elfészkelődött a székén. Az eső kopogása és az eukaliptuszfák erős illata nyugtató hatással volt rá.

- Alá kellene írnod néhány papírt - mondta végül.

- Milyen papírokat?

- Szép csendben elválhatsz Leától - felelte Shamron, és finoman megveregette Gabriel karját. - Már tizennégy éve. Soha többé nem lesz a régi. Ideje, hogy a saját életed éld.

- Ez nem olyan könnyű, Ari.

- Nem irigyellek - mondta Shamron. - Mikor akarod hazahozni?

- Az orvosa nem támogatja az ötletet. Aggódik, hogy Izraelben romlani fog az állapota. Végül abban állapodtunk meg, hogy felkészíti az utazásra.

- Mennyi időre van szüksége?

- Egy hónapra. Talán kevesebbre.

- Mondd meg az orvosnak, hogy nagyon vigyázunk rá. Sajnos tapasztalatból tudjuk, miként kell kezelni a merényletek túlélőit - Shamron hirtelen témát váltott: - Jól érzitek magatokat a lakásban?

Gabriel bólintott.

- Bővel elérne egy-két gyerek is.

- Ugyan, Ari, egyelőre még a holnapot se látom át.

- Chiara gyerekeket akar majd, persze, csak ha összeházasodtok. Mellesleg a hazafias kötelességednek is eleget kell tenned. Nem hallottál a demográfiai veszélyről? Hamarosan kisebbségben leszünk a Jordán és a tenger között. A miniszterelnök is bátorítja a sok gyereket vállaló családokat. Istennek hála, a haredik legalább megteszik a kötelességüket. Nélkülük sehol sem lennénk.

- Én inkább más módon segíteném a hazámat.

- A tied, tudod - mondta Shamron.

- Micsoda?

- A lakás.

- Miről beszélsz?

- Mostantól a te tulajdonod. Az Iroda egyik barátja megvásárolta, és a nevedre íratta.

Gabriel a fejét ingatta. Shamron mindig elképesztő módon szokott pénzhez jutni.

- Nem fogadhatom el.

- Már késő. Az üzlet ma reggel megkötött.

- Senkinek sem akarok az adósa lenni.

- Mi vagyunk az adósaid. Fogadd el jó szívvvel, ahogyan kaptad - veregette vállon Shamron. - És töltsd meg gyerekekkel.

Gilah bekukkantott a szobába.

- A desszert tálalva - mondta, majd Shamronra nézett és lengyelül ráparancsolt, hogy oltsa el a cigarettáját.

- Április tizenharmadika - dűnnyögte Shamron, amikor a felesége már hallótávolságon kívül volt. - Nincs sok időnk.

- Én már az órát nézem.

- Eszembe jutott valaki, aki esetleg mondhatna valamit Kaled hollétéről.

- Arafat?

- Gyakorlatilag ő az apja. Ráadásul tartozik neked egy szívességgel, hiszen egyszer megmentetted az életét.

- Jasszer Arafat az utolsó ember a földön, akivel találkozni. Hazug disznó.

- Igen, de néha a hazugságai is elvezethetnek az igazsághoz.

- Ki van zárva. Lev sose engedélyezné, hogy meglátogassam.

- Akkor ne szólj neki.

- Nem lenne bölcs dolog csak úgy bekopogni Arafat ajtaján. Egyébként meg kizárólag páncélautóban jutnék el élve Ramallahba.

- Ha már itt tartunk, a Védelmi Erők gondoskodtak róla, hogy Arafat fogadjon téged - mosolygott Shamron. A páncélautót meg elintézem.

GABRIEL BEMÁSZOTT AZ ÁGYBA, és óvatosan középre araszolt. A sötétben átkarolta Chiara hasát, de a lány mozdulatlan maradt.

- Miről beszélgettetek Arival?

- Az ügyről - felelte Gabriel közömbös hangon.

- Ennyi?

Gabriel közölte vele, hogy a lakás az övék lett.

- Hogyhogy?

- Shamron és a pénzes haverjai. Majd szólok a lakás-ügyieknek, hogy szállítsák el a régi bútorokat. Holnap vehetné] egy tisztességes ágyat.

Chiara lassan felült, és Gabriel meglátta a kezében a talizmánt.

- Ez micsoda?

- Egy korzikai kabala. Azt mondják, megvéd a rontás ellen.

- Hol szerezted?

- Hosszú történet.

- Én ráérek.

- Nem tehetem, titkos - mondta Gabriel, és a talizmánért nyúlt, de a lány gyorsan a tenyerébe rejtette.

- Csak nem valamelyik régi szerelmedtől kaptad? - incselkedett.

- Tulajdonképpen egy régi ellenségtől származik. Egy férfitől, akit felbéreltek, hogy megöljön engem és a védelmemre bízott nőt.

- Anna Rolfe-ot?

- Igen - mondta Gabriel. - Anna Rolfe-ot.

- Miért őrizted meg? - érdeklődött Chiara. - Annyira fontos volt az a nő?

- Chiara, ne légy nevetséges.

A lány a mellkasára hajította a talizmánt.

- Mi bajod, Chiara?

- Milyen papírokat kaptál Aritól? Vagy azok is titkosak?

Gabriel elmondta az igazat.

- Aláírtad őket?

- Gondoltam, előbb elolvasom, mit írok alá.

- Pontosan tudod.

- Alá fogom írni.

- Mikor?

- Amikor eljön az ideje.

Abban a pillanatban hatalmas robbanás rázta meg az épületet. Chiara kipattant az ágyból és az ablakhoz sietett. Gabriel mozdulatlanul feküdt az ágyban.

- A közelben történt - mondta Chiara.

- A Ben Jehuda sétányon lehetett. Talán valamelyik kávéház.

- Kapcsold be a rádiót.

- Inkább a szirénákat számold, Chiara. A mentőautók számából megtudhatod, mennyire súlyos.

Egy pillanatra halálos csend ereszkedett rájuk. Gabriel lehunyta a szemét, és elképzelte a közelükben lezajlott szörnyűséget. Aztán meghallották az első szirénát, majd a másodikat, a harmadikat, a negyediket. A tizenhetediknél abbahagyták a számolást. Az egész

éjszakát a süvítő zajban töltötték. Chiara visszabújt az ágyba és átkarolta a férfit.

- Ha készen állsz, írd alá azokat a papírokat - mondta.

- Én itt leszek. Mindig itt leszek.

10 JERUZSÁLEM, MÁRCIUS 12.

AZ ÓVÁROS FALAINÁL VÁRAKOZÓ katonatiszt cseppet sem hasonlított Ari Shamronra, de Gabriel nem lepődött meg rajta. Volt valami Izraelben, talán a napsütésben, vagy a feszültséggel teli életben, ami drámai változásokat eredményezett az emberekben. Jonatan Shamron legalább egy arasszal volt magasabb az apjánál, döbbenetesen jóképű volt, és nyoma sem volt benne az öreg védekező mozdulatainak. Amikor az ezredes leugrott a páncélozott dzsipről és bajonettként előrelendítette a kezét, végre feltűnt némi hasonlóság az apjával. A járása olyan volt, mintha az egész földet le akarná igázni, a kézfogása akár a satu, és amikor kedélyesen hátba veregette, Gabrielnek össze kellett szednie magát, hogy ki ne billenjen az egyensúlyából.

A Kelet- és Nyugat-Jeruzsálemet összekötő Egyes számú úton indultak el. Ramallah, a palesztin hatalom névleges székhelye tizenöt kilométerre, északra volt. Egy ellenőrzőpontnál kénytelenek voltak megállni. A másik oldalon, a Kalandija menekülttáborban, tízezer palesztin zsúfolódott össze a mindössze néhány száz négyzet- méternyi területen felhúzott panellakásokban. Jobbra egy dombocskán a Psagot zsidó település házainak teteje vörösen ragyogott a napsütésben. A menekülttábor bejáratát a „Mindig veletek” felirattal ellátott hatalmas Jasszer Arafat portré őrizte.

Jonatan a hüvelykujjával a hátsó ülés felé intett. Vedd fel azokat - mondta Gabriel hátranézett, és meglátta a magasított nyakú páncélmellényt és a fémből készült harci sisakot. Annak idején részt vett egy rövidke kiképzésen a Védelmi Erőknél, de azóta egyszer sem volt a fején sisak. A Jonatantól kapott darab túl nagy volt neki, a pereme az orrát súrolta.

- Most már úgy nézel ki, mint egy igazi katona - jegyezte meg Jonatan, aztán elmosolyodott. - Na jó, majdnem.

Az ellenőrzőpontnál őrködő katona intett nekik, majd amikor felismerte az ezredest, elmosolyodott. - Hogy vagy, Jonatan? - kérdezte.

Az Irodához hasonlóan az Izraeli Védelmi Erőknél sem adtak sokat a külsőségekre. Szinte mindenki a keresztnévén szólította a másikat, a tisztelgést pedig csak hírből ismerték.

Gabriel a homályos golyóálló ablakon keresztül figyelte az ellenőrzőponton túli jelenetet. Két fegyveres katona utasította a férfiakat,

hogyan nyissák szét a kabátjukat és emeljék fel az ingüket, így ellenőrizve, hogy a ruházatuk alatt nem erősítettek bombaövet a testükre. A sorompó mögött a nőket is hasonlóképpen átvizsgálták. Az ellenőrzőpontnál több száz méternyi sor kígyózott; Gabriel úgy saccolta, három-négy órába is beletelhet, míg ezek az emberek átjutnak a másik oldalra. Az öngyilkos merénylők mindkét félnek megkeserítették az életét, de sajnós a becsületes palesztinok - azok a munkások, akik dolgozni akartak Izrael területén, vagy a terményeikkel kereskedő gazdálkodók - kerültek kellemetlen helyzetbe miattuk.

Gabriel az ellenőrzőponton túli falat nézte.

- Mit szólsz hozzá? - kérdezte Jonatan.

- Nem vagyok büszke rá.

- Szerintem is olyan, mint egy csúnya sebhely ezen a földön. Akár egy új Siratófal, csak hogy ez sokkal hosszabb, és mindkét oldalán sírnak és panaszkodnak az emberek. De sajnós nincs mit tenni. A titkosszolgálat jól működik, és a legtöbb merényletet meg tudtuk hiúsítani, de nem mindet. Szükségünk van erre a kerítésre.

- De nem csak ezért.

- Igaz - mondta Jonatan. - Ha elkészült, nyugodtan hátat fordíthatunk az araboknak, és odébbállhatunk. Ezért is félnek tőlünk ennyire, hiszen nekik is érdekük, hogy hozzánk legyenek láncolva. A fal elkészültével megszabadulunk tőlük, azt meg nem akarják.

Az Egyes útról a 60-as autópályára kanyarodtak, ami északi irányban átszelte a poros, szürke Nyugati-partot. Gabriel már több mint harminc éve nem tette be a lábát Ramallahba. A mostani alkalomhoz hasonlóan akkor is a Védelmi Erők páncélautóján érkezett, fején egy páncélsisakkal. A megszállás első éveit a körülményekhez képest nyugodtan teltek, akkoriban a legnehezebb feladat az volt, hogy a posztjáról visszatérjen az anyja Izrael-völgyi otthonába. A Nyugati parti arabok többségének kifejezetten jól jött a jordániai megszállás vége. Az izraeliek virágzó gazdasága révén folyóvízre, elektromos áramra és oktatásra is szert tettek. A magas csecsemőhalálozási arány is látványosan csökkent. Aztán a radikális iszlám és a PFSZ forrongó katlanná változtatta a Nyugati partot, és a Védelmi Erők katonái nap mint nap összetűzésbe keveredtek a kőhajigáló gyerekekkel, de Gabriel számára a katonai szolgálat nagyjából unalmasan telt.

- Szóval találkozol a nagy emberrel - szólalt meg Jonatan.
- Az apádnak köszönhetem, ő intézkedett.
- Már hetvenöt éves, és még mindig zsinóron rángatja az embereket. Nagy varázsló az öreg - csóválta a fejét Jonatan. - Miért nem megy nyugdíjba?
- Mert akkor megöxrülne - felelte Gabriel. - És vele együtt az anyád is. Jut eszembe, üdvözl. Sábészre szeretne meghívni Tibériásba.
- Szolgálatban vagyok - vágta rá Jonatan. Nyilvánvalóan esze ágában sem volt találkozni az apjával, Gabriel meg nem akart beleavatkozni a családi ügyeikbe, bár azt is tudta, mennyire fáj az öregnek, hogy elidegenedtek tőle a gyermekei. Ugyanakkor, ha Jonatan visszatál Shamron életébe, ezáltal talán a Gabrielre nehezedő nyomás is csökkenne. Most, hogy már Jeruzsálemben élt, Shamron éjjel-nappal telefonált, hogy megossza vele az irodai pletykákat, vagy megtárgyalja vele a legújabb politikai fejleményeket. Gabrielnek meg szüksége volt az életterére, így nem árt, ha visszatereli Jonatant a családi fészekbe.
- Szeretné, ha többet találkoznátok, Jonatan.
- Sajnálom, de nekem túl nagy falat az öregem - nézett rá Jonatan. - Egyébként meg téged mindig is jobban szeretett.
- Te is tudod, hogy ez nem igaz.
- Na jó, egy kicsit eltúloztam, de azért van benne némi igazság. Tény, hogy fiaként bánik veled.
- Az apád nagyszerű ember.
- Igen - mondta Jonatan és mint minden nagyszerű ember, ő is keményen bánik a vér szerinti fiával.

Gabriel felfigyelt az út szélén várakozó két homokszínű páncélautóra.

- Nem árt az erősítés, ha bemegyünk a városba - magyarázta Jonatan. A járművet a két páncélautó közé kormányozta, és a kis konvoj továbbhaladt.

Az út szélén egyre több arabot láttak gyalogolni, amiből sejtették, hogy közel járnak a településhez. Az asszonyok hidzsábjai zászlóként lengedeztek a szellőben. Aztán hirtelen megpillantották Ramallahot, és

hamarosan a város központjába érkeztek. A lámpaoszlopkokról visszaköszöntek a „mártírok” képmásai. Az utcákat, tereket és piacokat is róluk nevezték el. Az egyik bódében a holtak képmásaival díszített kulcstartókat árusítottak; a gépkocsik között egy férfi mártír-naptárt próbált eladni az arra haladóknak. A legújabb plakátokon egy gyönyörű arab kamasz lányt láttak - ő volt az, aki két nappal korábban felrobbantotta magát a Ben Jehuda bevásárlóközpontban.

Jonatan ráfordult a Broadcast utcára, ami úgy másfél kilométer után egy útelzárásba torkollott. A féltucatnyi palesztin biztonsági őr is bizonyította, hogy Ramallah technikailag ismét palesztin irányítás alatt van. Mivel Gabriel az elnök meghívására érkezett - ami körülbelül annyit jelentett, mintha a helyi don áldását bírta volna egy szicíliai faluban és a tény, hogy Jonatan is arabul szólt az őrökhöz, a minimálisra csökkentette a feszültséget.

Eltelt néhány perc, míg a palesztin a rádióján keresztül megtanácskozta a dolgot a feletteseivel, majd megveregette a dzsip tetejét és intett, hogy mehetnek.

- Csak lassan, Shamron ezredes - figyelmeztette őket. Egy-két fiú itt volt azon az éjszakán, amikor az Egoz Hadosztály betörte a kaput és lövöldözni kezdett. Nem szeretnénk, ha félreértenék a helyzetet.

Jonatan átügyeskedte magát a betonbarikádokon, majd finoman gázt adott. Tőlük jobbra a három és fél méter magas, gépfegyver ütötte lyukakkal elcsúfított betonfal foghíjasan ásított azon a helyen, ahol lebontották. A palesztin biztonságiak kisteherautókkal és dzsipekkel őrizték. Provokatív pillantásokkal méregették Gabrielt és Jonatant, de a fegyvereiket leengedték. Jonatan lefékezett a bejáratnál; Gabriel levette a sisakját és a golyóálló mellényét.

- Meddig maradsz? - kérdezte Jonatan.

- Ez tőle függ.

- Készülj fel a tirádájára. Mostanság komisz kedvében van.

- Nem hibáztatom érte.

- Ne feledd, hogy kizárólag ő tehet róla.

Gabriel kinyitotta az ajtót és kiszállt. - Megleszel itt egyedül?

- Miattam ne aggódj - felelte Jonatan. - Mondd meg neki, hogy üdvözlöm.

EGY PALESZTIN biztonsági tiszt kaput nyitott Gabrielnek, és intett, hogy lépjen be. Olajzöld, terepmintás egyenruhában volt, bal szemét fekete kötés takarta. Egyik kezén csak a hüvelyk- és a mutatóujja volt meg. Két másik egyenruhás alaposan megmotozta, miközben a félszemű katona vigyorogva figyelte őket, mintha kifejezetten szórakoztatná a jelenet.

A félszemű Kemel ezredes bekísérte Gabrielt az épületbe. Nem ez volt az első alkalom, hogy betette a lábát a Mukatába, ami a mandátum idején a brit hadsereg erődítményeként szolgált. A hatnapos háborút követően az Izraeli Védelmi Erők átvették a jordánoktól, és a megszállás idején Nyugati parti parancsnoksági posztként használták. Amikor Gabriel katona volt, gyakran tett jelentést azon a helyen, ami most Jasszer Arafat főhadiszállásaként működött.

Arafat irodája a Mukata északi fala mellett, egy kocka alakú, kétemeletes, roskadozó épületben kapott helyet. A hallban másodszor is megmotozták Gabrielt, ezúttal egy civil ruhás, bajszos óriás. A hatást még fokozta a mellén keresztbevetett félautomata fegyver.

A motozás végeztével a biztonsági ember odabiccentett Kemel ezredesnek, aki felkísérte Gabrielt egy keskeny lépcsősoron. A lépcsőfordulón egy újabb biztonsági őrbe botlottak, aki mélán szemügyre vette Gabrielt, majd bekopogott az ajtón. - Tessék - szólt ki egy ingerült hang, mire Kemel ezredes benyitott, és beengedte Gabrielt.

A HELYISÉG KÖRÜLBELÜL AKKORA volt, mint Gabriel Saul király sugárútbeli irodája. A berendezés egy szerény íróasztalból és egy tábori ágyból állt; a keményített, fehér párnahuzaton egy szép, bőrkötéses Korán hevert. Az ablakokat súlyos bársonyfüggönyök takarták; az egyetlen fényforrás egy asztali lámpa volt, ami egy rakás iratra volt irányítva. A falon egy sor bekeretezett fénykép, melyek számos híres személyiség társaságában ábrázolták a palesztin vezetőt. Többek között az amerikai elnök is látható volt, akinek Arafat azzal hálálta meg, hogy elismerte a miniállam létezését, hogy Camp Davidben szó nélkül faképnél hagyta a béketárgyalások idején.

Az íróasztal mögött a beteges külsejű, manószerű alak maga Arafat volt. Az egyenruhája pedánsan ki volt vasalva, fején fekete-fehér kockás

kafijját viselt. A kendő végét szokás szerint átvette a jobb vállán, és az egyenruhája mellrészén összetűzte, így Palesztina - ahogyan Arafat képzelte - alakját mintázta, bár az alakzat inkább Izrael államra hasonlított. Remegő kezével intett Gabrielnek, hogy foglaljon helyet, majd reszketeg hangján megkérdezte tőle, hogy óhajt-e egy kis teát. Gabriel pontosan ismerte az arab szokásokat ahhoz, hogy tudja, milyen következményekkel járna a visszautasítás, tehát elfogadta a teát, és némi elégtétellel figyelte, ahogy Arafat kiküldte Kemel ezredes teáért.

Ahogy négy szemközt maradtak, némán egymásra néztek. Az utolsó találkozásuk emléke súlyos árnyként nehezedett rájuk. Egy manhattani lakásban történt, ahol Tariq al-Hurani - ugyanaz a férfi, aki Bécsben bombát szerelt Gabriel autójába - megpróbált végezni Arafattal, amiért „elárulta” a palesztin népet. Mielőtt elmenekült a lakásból, Tariq mellbe lőtte Gabrielt, s kis híján végzett vele.

Hosszú évek óta most először sajdult meg a seb helye. Shamronon kívül csak Jasszer Arafatnak sikerült ennyire meghatározni Gabriel életét, aki harminc éven keresztül együtt úszott velük a véres folyóban. Gabriel megölte Arafat bizalmasait, amiért a palesztin vezető a bécsi „megtorlással” fizetett. De vajon Lea és Dani voltak az igazi célpontok, vagy maga Gabriel? Gabriel már tizenhárom éve kereste a választ erre a kérdésre, és biztos volt benne, hogy Arafat pontosan meg tudna felelni rá, ezért is egyezett bele ebbe a látogatásba.

- Shamron azt mondta, fontos ügyről akar beszélni velem - szólalt meg Arafat. - Kizárólag miatta fogadom magát. Tudja, egyidősek vagyunk. A történelem idevetett minket erre a földre, és sajnos túl sok csatában vettünk részt. Most már mindketten megöregedtünk. Bízom benne, hogy békét hagyok magam után, amikor meghalok, de a reményeim kezdenek szertefoszlani.

Ha így van, akkor miért kellett otthagyni a tárgyalásokat, amik biztosították volna neked az államodat Gázában, és megkaptad volna a Nyugati part 97 százalékát, ráadásul Kelet-Jeruzsálem lett volna a fővárosod? - gondolta magában Gabriel. A válasz persze nyilvánvaló volt: Arafat az egészet akarta.

Gabrielnek nem volt ideje válaszolni, mivel Kemel ezredes egy ezüstitálcán behozta a két pohár teát. Aztán az ezredes leült egy székre és a jó szemével Gabrielre meredt, mire Arafat elmagyarázta neki, hogy a férfi folyékonyan beszél héberül, és tolmácsolja a mondani valóját. Gabriel remélte, hogy négy szemközt beszélhet Arafattal, de belátta,

hogy az ő arabtudása nem biztos, hogy elegendő egy olyan kaliberű tárgyalófél mellett, mint Jasszer Arafat.

Arafat remegő kézzel visszatette a poharat a csészealjra és megkérdezte Gabrielt, mi szél hozta Ramallahba. Gabriel egyszavas válasza pontosan olyan hatással volt a palesztinra, mint remélte.

- Kaled? - visszhangozta Arafat. - Sok ilyen nevű férfit ismerek - mondta.
- Meglehetősen közkedvelt név a palesztinok körében. Nem fogalmazna pontosabban?

Gabriel tisztában volt vele, hogy Arafat szokás szerint most is megjátssza a tudatlant.

- Arafat úr, én egy bizonyos Kaled al-Kalifát keresek.

- Arafat elnök úr - javította ki a palesztin.

Gabriel bólintott. - Hol van Kaled al-Kalifa?

Arafat pergamenszínű arca hirtelen kipirult, alsó ajka megremegett. Gabriel lehatotta a fejét és a teájába bámolt. A szeme sarkából látta, hogy Kemel ezredes idegesen fészkelődik a székén.

- Feltételezem, Szabii al-Kalifa fiáról van szó? - szólalt meg végül Arafat meglepően nyugodt hangon.

- Ha jól tudom, most már az ön fia.

- Az örökbefogadott fiam - mondta Arafat - mert maguk megölték az apját.

- Az apja a harcmezőn esett el.

- Hidegvérrel megölték Párizs utcáin.

- Szabii volt az, aki vérbe borította Párizs utcáit, Arafat elnök úr. És mindezt az ön áldásával tette.

Elhallgattak. Arafat gondosan megválogatta a szavait.

- Mindig tudtam, hogy egy nap ide fog jönni, és provokálni kezd, hogy aztán kiiktassa Kaledet. Ezért történt, hogy Szabri temetése után elküldtem innen a fiút. Nagyon messze. Új életet kínáltam neki, amit elfogadott. Hosszú ideje nem hallottam róla, és nem is láttam.

- Bizonyítékaink vannak, hogy Kaled al-Kalifa keze is benne volt a római követség elleni merényletben.

- Ostobaság - vágta rá Arafat.

- Mivel Kalednek semmi köze Rómához, gondolom, meg tudja mondani nekünk, hol találjuk.

- Mint mondtam, nem tudom, hol van Kaled.

- Mi a neve?

- Mindent elkövettem, hogy megvédem a fiút magától és a bosszúra éhes szervezetétől - mosolygott Arafat. Miből gondolja, hogy éppen most árulnám el a nevét? Azt hiszi, elárulom a fiamat, hogy a végén bíróság elé citálják és kivégezzék? - Arafat megcsóválta a fejét. - Sok áruló van közöttünk, néhányan éppen itt, a Mukatában is dolgoznak, de én nem tartozom közéjük. Ha meg akarja találni Kaledet, ránk ne számítsen.

- A robbanást követően a rendőrség házkutatást tartott az egyik milánói pensionében. Az egyik ott rejtőzködő férfit Daud Hadavinak hívták. Palesztin volt, és egykor tagja volt az Ön Elnöki Biztonsági Szolgálatának.

- Azt mondja?

- Szeretnék kérni egy másolatot Hadavi személyi aktájáról.

- Több száz ember dolgozik az Elnöki Szolgálatnál. Ha ez a férfi... hogy is hívják?

- Daud Hadavinak.

- Á, igen, Hadavi. Ha valaha itt dolgozott, és amennyiben még megvan a személyi aktija, örömmel önöknek. De nem látok sok esélyt arra, hogy megtaláljuk.

- Valóban?

- Engedje meg, hogy tisztázzak valamit - mondta Arafat - Nekünk, palesztinoknak semmi közünk a követségük elleni merényletkez. Talán a Hezbollah vagy Oszama tette. Vagy a neonácik. Csak a jóisten a tudója, mennyi ellenséget szereztek maguknak szerte a világon.

Gabriel a szék karfájára támaszkodott és már-már felállt, amikor Arafat felemelte a kezét. - Kérem, Dzsibril - mondta, a Gabriel arab nyelvű változatát használva.

- Még ne menjen. Maradjon még egy kicsit.

Gabriel úgy döntött, engedelmeskedik. Arafat szöszmötölt egy kicsit a kaffijával, majd halkán odasúgta arabul az ezredesnek, hogy hagyja őket magukra.

- Még meg se kóstolta a teáját, Dzsibril. Hozassak valami mást? Talán egy kis édességet?

Gabriel megrázta a fejét. Arafat összekulcsolta apró kezeit, és némán, mosolyogva figyelte. Mintha élvezné a helyzetet gondolta Gabriel.

- Tudom, mit tett értem New Yorkban néhány évvel ezelőtt Magának köszönhetem, hogy Tariq nem ölt meg abban a lakásban. Különös, hogy máskor reméltem, hogy sikerrel jár. - Elmosolyodott. - Ki tudja? Ha úgy alakul, talán maga várt volna engem a fegyverrel, Dzsibril.

Gabriel nem válaszolt. Méghogy megölni Arafatot? A Bécsben történtek utáni hetekben, amikor képtelen volt elfelejteni az összeégett feleségét és a kisfia megcsonkított testét, sokszor megfordult a fejében ez a gondolat.

Igen, ezekben a keserű pillanatokban örömmel feláldozta volna az életét, ha cserébe megölheti Arafatot.

- Különös, hogy egy rövidke ideig szövetségesek voltunk, Dzsibril. Mindketten békét akartunk. Mindkettőnknek szükségünk volt a békére.

- Akart maga valaha békét, vagy ez is csak egyike az Izrael elleni stratégiáinak?

Ez alkalommal Arafat hagyta válasz nélkül a kérdést.

- Az életemmel tartozom önnek, Dzsibril, ezért segítek magának. Nincs semmiféle Kaled. ő csak a maga képzeletében létezik. Ha továbbra is őt akarja üldözni, futni hagyja az igazi gyilkosokat.

Gabriel felpattant; részéről vége volt a megbeszélésnek. Arafat megkerülte az íróasztalt, és megfogta a vállát. A keze égetett, mint a tűz, de Gabriel nem moccant - nem akarta magára haragítani a palesztint.

- Örülök, hogy végre hivatalosan is megismerhettük egymást - mondta Arafat. - Ha mi ketten békességben el tudunk beszélgetni, talán mindannyiunk számára van remény.

- Talán - mondta Gabriel csüggedten.

Arafat levette a kezét Gabriel válláról, és elindult az ajtó felé, de aztán hirtelen megállt. - Meglepett, Dzsibril.

- Hogyhogy?

- Arra számítottam, hogy kihasználja az alkalmat, és tisztázza a Bécsben történeteket.

- Maga megölte a feleségemet és a fiamat - mondta Gabriel. Szándékosan félrevezette Arafatot Leával kapcsolatban. - Nem hinném, hogy képes leszek valaha „tisztázni” a történeteket, ahogy maga fogalmazott.

Arafat megcsóválta a fejét. - Nem, Dzsibril, nem én öltem meg őket. Én arra utasítottam Tariqot, hogy magát ölje meg. Így akartam bosszút állni Abu Dzsihád halála miatt, és külön felhívtam rá a figyelmét, hogy ne bántsa a családját.

- Miért tett így?

- Mert megérdemelte. Bizonyos szempontból becsületesen viselkedett azon az éjszakán Tuniszbán. Igen, megölte Abu Dzsihádot, de vigyázott rá, hogy a feleségének és a gyerekeinek ne essen bántódása. Amikor távozott a villából, egy pillanatra megállt, hogy megvigasztalja Abu Dzsihád lányát, és figyelmeztette, hogy vigyázzon az édesanyjára. Emlékszik még, Dzsibril?

Gabriel lehunyta a szemét, és bólintott. A tuniszi jelenet, akárcsak a bécsi merénylet, mélyen beleégett a lelkébe és a rémálmaiba.

- Úgy éreztem, Abu Dzsihádhoz hasonlóan maga is megérdemli, hogy katonaként haljon meg, a felesége és a fia szeme láttára. Tariq nem értett egyet velem, szerinte sokkal súlyosabb büntetést érdemelt, vagyis végig kellett néznie a szerettei halálát, így bombát helyezett a kocsijuk alá, és meggyőződött róla, hogy maga a közelben van, és tankja lesz a robbanásnak. Tariq volt a felelős Bécs miatt, nem én.

Arafat asztalán megcsörrent a telefon, kiszakítva Gabrielt az emlékek közül. Arafat hirtelen megfordult és hagyta, hogy Gabriel egyedül távozzon. Kemel ezredes a lépcsőfordulón várakozott. Szó nélkül kikísérte a Mukatából. Arafat félhomályos irodája után az éles fény már-már elviselhetetlennek tűnt. A betört kapu mögött Jonatan Shamron vígan focizott a palesztin örökkel. Beszálltak a páncélozott dzsipbe, és végighajtottak a holtak utcáin. Amikor kiértek Ramallahból, Jonatan megkérdezte Gabrielt, hogy kiderített-e valami hasznosat.

- Kaled al-Kalifa robbantotta fel a római követségünket - mondta Gabriel határozott hangon.

- Másvalami?

Igen, gondolta Gabriel. Arafat személyesen utasította Tariq al-Huranit, hogy végezzen a feleségemmel és a fiammal.

11 JERUZSÁLEM, MÁRCIUS 23.

GABRIEL a TELEFON csörgésére ébredt. Hajnali két óra volt.

- Úgy tűnik, a Mukatában tett látogatásod alaposan felborzolta a kedélyeket - mondta Jakov.

- Miről beszélsz?

- Itt vagyok, az utcán - mondta, és letette a telefont.

Gabriel felkelt, és a sötétben felöltözött.

- Ki volt az? - kérdezte Chiara álomittas hangon.

Gabriel megmondta.

- Mi történt?

- Nem tudom.

- Hová mész?

- Nem tudom.

Lehajolt, és megpuszilta a lány homlokát. Chiara átölelte a nyakát, és magához húzta. - Légy óvatos - suttogta.

Egy perccel később már Jakov jelzés nélküli Volkswagen Golfjának anyósülésén ült Jakov elképesztően gyorsan, igazi szabra módjára vezetett; egyik kezével a kormánykereket markolta, a másikban az elmaradhatatlan kávé és cigaretta.

- Mahmud Arvisnak hívják - mondta Jakov. - Az egyik legfontosabb emberünk a Palesztin Hatóságon belül. A Mukatában dolgozik. Nagyon is közel áll Arafathoz.

- Ki kezdeményezte a kapcsolatfelvételt?

- Arvis. Pár órával ezelőtt üzent, hogy beszélni szeretne velünk.

- Miről?

- Természetesen Kaledről.

- Mit tud róla?

- Nem mondta.

- Mire kellek én? Miért nem az összekötőjével beszél?

- Én vagyok az összekötője - mondta Jakov de ő kifejezetten kérte, hogy veled beszélhessen.

Az Újváros nyugati pereméhez értek, tőlük jobbra, a holdfényben a Nyugati part terült el. A régiek még „Sábák országának nevezték ezt a vidéket, ahol rendszerint nem érvényesültek a szabályok, és azt a néhányat is lépten-nyomon megszegték, ha az arab terror elleni küzdelemről volt szó. A terrorelhárításban a Jakovhoz hasonló emberek végezték a piszkos munkát. A Sabak tagjainak jogában állt vád nélkül is letartóztatásokat foganatosítani, engedély nélküli házkutatásokat tartani, indok nélkül bezáráthatták a boltokat vagy a gyanús épületeket. Az idegesség és a nikotin tartotta őket életben, túl sok kávé ittak, és alig aludtak valamit. A feleségük előbb-utóbb elhagyta őket, arab informátoraik retgették és gyűlölték őket.

Gabriel bármilyen hűséges volt is a hazájához, szerencsésnek tartotta magát, hogy annak idején az Irodához, nem pedig a Sabakhoz kérte a felvételét. A Sabak módszerei néha ellenkeztek a demokratikus elvekkel, és az Irodához hasonlóan nekik sem tett jót a számos külföldi és belföldi botrány. A legrosszabb a hírhedt 300-as busz esete volt. 1984 áprilisában négy palesztin elrabolta a Tel Aviból Askelonba tartó 300-as buszt. Közülük ketten életüket veszítették a katonai túsumentő hadművelet során; a másik két terroristát a közeli búzamezőre kísérték, ahonnan soha többé nem kerültek elő. Később kiderült, hogy a főigazgató utasítására a Sabak emberei agyonverték a két palesztint. Ezt követően a szervezetet egyre-másra támadták a durva módszerei erőszak, kínvallatás, zsarolás és csalás - miatt. Sokan kiálltak a Sabak mellett, mondván, hogy a terroristagyanús személyek kihallgatását nem lehet kedélyesen kávézgatva lefolytatni. A szervezet vezetői a botrányok ellenére is ragaszkodtak hozzá, hogy lehetőleg a vérontás előtt kapják el a terroristákat, mielőtt még lecsapnának, továbbá mindent elkövettek annak érdekében, hogy elvegyék az arab fiatalok kedvét az erőszaktól.

Jakov hirtelen a fékre taposott, nehogy összeütközzön az előttük vánszorgó kisbusszal, majd rávilllogott és rádudált a járműre. A kisbusz azonnal sávot váltott. Ahogy elsuhantak mellette, Gabriel egy pillanatra látta az élénk társalgást folytató két haredit.

Jakov Gabriel ölébe dobott egy lazán horgolt, fekete alapon narancssárga és ámbraszínű mintával díszített kippát.

- Telepesekként megyünk oda, ha netán a Palesztin Hatóság vagy a Hamasz figyelné az ellenőrzőpontokat.

- Mit mondunk, honnan érkeztünk?

- Kirjat Devorából - felelte Jakov. - A Jordán-völgyből.

Gabriel kézbe vette a fejfedőt. - Gondolom, nem vagyunk túl népszerűek a helyiek szemében.

- Én inkább úgy fogalmaznék, hogy Kirjat Devora lakosai igen elkötelezettek Izrael iránt.

Míg Gabriel a hajához tűzte a kippát, Jakov elmondta neki, milyen útvonalon kelnek át a Nyugati parton, abba a faluba, ahol Arvis vár rájuk, valamint azt is közölte vele, hogyan fogják kihozni őt onnan. A végén a hátsó ülésről elővett egy miniatűr félautomata Uzit.

- Inkább ennél maradnék - mondta Gabriel a Berettájára mutatva.

- Ember, ez a Nyugati part - nevetett Jakov. - Ne hülyéskedj, Gabriel. Vedd el azt az Uzit.

Gabriel vonakodva elfogadta a fegyvert, és megtöltötte a tárat. Jakov is feltűzött egy kippát. Néhány kilométerrel a Ben-Gurion repülőtér előtt letért az autópályáról, és a Nyugati part felé tartó kétsávos útra kanyarodott. Előttük sötét árnyékot vetett az elválasztó fal.

Az ellenőrzőpontnál meglátták a Sabak és az Izraeli Védelmi Erők egy-egy képviselőjét, de a közeledtükre a Sabak embere odasúgott valamit a katonáknak, és a Volkswagent ellenőrzés nélkül átengedték. Jakov sebességbe kapcsolta. Gabriel hátranézett, és meglátta az őket követő gépkocsi fényszóróit, amik egy idő múlva belevesztek az éjszakába. Jakov figyelemre se méltatta őket. Valószínűleg a Sabak megfigyelő kocsija, gondolta Gabriel.

Az egyik jelzőtábla szerint már csak négy kilométerre voltak Ramallahtól. Jakov letért az útról, és egy kiszáradt folyómederben zötykölődtek tovább. A fényszórókat lekapcsolta, és a helyzetjelző lámpák halvány fényében folytatták útjukat. Hamarosan megállította az autót.

- Nyisd ki a kesztyűtartót.

Gabriel engedelmeskedett. A kesztyűtartóban két kaffiját talált.

- Viccelsz?

- Takard el az arcod - utasította Jakov. - Teljesen takard el, ahogy az arabok.

Jakov gyakorlott kezekkel bebugyolálta a fejét a kendőbe, majd az állánál megkötötte. Csak a szeme látszott ki belőle. Gabriel követte a példáját. Jakov gázt adott, és két kézzel a kormányba kapaszkodva igyekezett a mederben tartani a kocsit. Gabriel úgy érezte magát, mintha egy arab öngyilkos merénylő mellett ülne, aki bármelyik pillanatban az égbe röpítheti a járművet. Másfél kilométer után egy keskeny, kövezett útra értek és folytatták az útjukat észak felé.

A falu még a nyugati parti viszonyok között is kicsinek számított, és a karcsú tornyú minaret köré épített házak teljesen kihaltak tűntek, bár imitt-amott pislákolott egy kis fény. A falu közepén egy apró piactér volt. Autónak, embernek semmi nyoma, csak egy-két kecske mekegett árván a sötétben.

Jakov megállt a falu északi végében, az egyik ház előtt. Az utcára néző ablakon be volt húzva az egyik spaletta, míg a másik törötten kókadózott. A bejárati ajtótól pár lépésre egy triciklit találtak, ami az ajtó felé mutatott, ami azt jelentette, hogy a találkozó érvényben van. Amennyiben a másik irányba mutatott volna, kénytelenek lettek volna a másik helyszínre távozni.

Jakov felkapta a padlóról az Uzit, és kiszállt az autóból. Gabriel hasonlóképpen cselekedett, majd Jakov utasítását követve kinyitotta a gépkocsi hátsó ajtaját. A háznak hátat fordítva körülnézett. Ha valaki az autó közelébe merészkedik, míg odabenn vagyok, azonnal lőj abba az irányba, mondta Jakov. Ha nem veszi az adást, végezz vele.

Jakov félretolta a triciklit, és a jobb lábával berúgta az ajtót. Gabriel közben egy pillanatra sem vette le a szemét az utcáról. A házból arab beszéd hangja szűrődött ki. Felismerte Jakov hangját, de a másik személy ismeretlen volt a számára. A közeli házban felkapcsolták a villanyt, aztán egy másik ház is kivilágosodott. Gabriel kibiztosította a fegyverét, a mutatóujját a ravaszra helyezte. A háta mögött lépteket hallott, és amikor megfordult, látta, hogy Jakov kilép a törött ajtón, előtte felemelt kezekkel, fején fekete kapucnival, Arvis. Jakov a tarkójához nyomta az Uzi csövét, így nyilvánvalóan nem volt sok választása.

Gabriel ismét az utca felé fordult. Az egyik házból kilépett egy szürke galabijás férfi, és arabul Gabrielre kiáltott, aki ugyancsak arabul ráparancsolt, hogy maradjon ott, ahol van, de a palesztin közelebb lépett.

- Lődd le! - csattant fel Jakov, de Gabriel nem mozdult.

Jakov a kocsí hátsó ülésére tuszkolta Arvist, majd Gabriel beugrott melléje, és a padlóra lökte az informátort Jakov előreszaladt és bepattant az autóba, de előtte kilőtt néhány golyót a palesztin lába elé, aki beiskolt a házba.

Jakov a kormány mögé ült, és hátramenetbe kapcsolt a szűk utcán. A piactéren megfordult, és szélesebben ki- hajtott a faluból. A lövések és a motor bőgése felriasztották a falusiakat, akik az ablakokból és az ajtókon keresztül lesték őket, de nem mertek szembeszállni velük.

Gabriel a hátsó szélvédőn keresztül figyelt, míg a falut végre elnyelte a sötétség. Aztán Jakov ismét a kiszáradt folyómederbe kormányozta az autót. A kollaboráns továbbra is a padlón kuksolt.

- Eresszen már el, maga idióta!

Gabriel az alkarját az arab nyakának nyomva durván megmotozta. Fegyvert és robbanóanyagot keresett, de miután semmit se talált, felhúzta a férfit az ülésre és letépte a fejéről a fekete csuklyát. Jasszer Arafat félszemű tolmácsa, Kemel ezredes nézett rá.

A HAIFA ÉS TEL AVIV között található Hadera, a kezdetekben cionista, gazdálkodókból álló település mára már virágzó iparvárossá nőtte ki magát. A város munkásnegyedében, az autógumigyár szomszédságában egy sor búzasárga bérház sorakozik. A gyárhoz legközelebb eső épület legfelső emeletén a Sabak védett lakása található. Ha nem találtak jobb helyet, a tiszték is itt szoktak találkozni. Jakovnak nem volt semmi kifogása az állandóan égett gumiszagot árasztó környék ellen, sőt még tetszett is neki, mert a búz miatt senkinek sem akaródzott a kelleténél tovább élvezni a cég vendégszeretetét.

Jakovnak is megvoltak a maga kísértetei. A nagyszülei orosz zsidók voltak, és Kovnóból települtek át Izraelbe, ahol részt, vettek a Hadera megalapításában. A maláriás mocsarat termékeny mezőgazdasági

területté varázsolták. Jakov számára a Hadera maga volt az igazság. Számára a Hadera Izraelt jelentette.

A lakás minden kényelmet nélkülözött. A nappali bútorzata mindössze néhány összezsukható fémvázasszékből állt, a linóleumpadló helyenként felpúposodott. A konyhapulton egy olcsó, műanyag vízforraló, a rozsdás mosogatóban piszkos csészék. Mahmud Arvis, alias Kemel ezredes köszönettel visszautasította a Jakov által kínált teát, majd megkérte, hogy a villanyt is kapcsolja le. A reggeli vasalt egyenruha helyett, amit a Mukatában viselt, gabardin nadrágot és fehér pamutinget húzott, amit lágyan megvilágított az ablakon besütő holdfény. Jobb kezének maradék két ujjá között Jakov amerikai cigarettáját szorongatta. Másik kezével a nyakát masszírozta Fél szemével Gabrielt vizslatta, aki a szék helyett inkább a csupasz linóleumon foglalt helyet, a fal mellett. Jakov az ablaknál állt, a félhomályban csupán a körvonalait lehetett kivenni.

- Látom, megtanult egy-két dolgot a sabakos barátjától - dörgölte meg Arvis az állát. - Állítólag ügyesen bánnak az öklükkel.

- Azt mondta, beszélni akar velem - mondta Gabriel. Nem szeretem, ha találkozni akarnak velem az emberek.

- Azt hitte, meg akarom ölni magát?

- Nem ez lenne az első eset - felelte Gabriel nyugodt hangon.

Ő is tudta, hogy a Sabak-ügynökök akkor voltak a legkiszolgáltatottabb helyzetben, amikor a másik féllel találkoztak. Az utóbbi években számos ilyen ügynököt öltek meg a találkozó színhelyén. Az egyiküket fejszével verték agyon egy jeruzsálemi védett lakásban.

- Ha meg akartuk volna ölni, ma reggel is megtehettük volna, Ramallahban. A mieink örömnépet ültek volna, hiszen a maga keze számtalan palesztin véréből vörösük.

- Mostanában túl sokat ünnepük a halált - jegyezte meg Gabriel. - Az ember azt hinné, kizárólag ehhez értenek. Maguk csak öngyilkosságot tudnak felajánlani a népüknek? Inkább építsenek valamit.

- Megpróbáltunk építkezni - vágta rá Arvis de maguk tankokkal és bulldózerekkel rombolták le.

Jakov árnyéka megrebbent az ablakban; szeretne volna kevésbé kényes terepre irányítani a beszélgetést. Mahmud Arvis idegesen meggyújtotta a cigarettáját. Gabriel az ujjával szórakozottan rajzolgatott a linóleumpadló porába. Hadd dühöngje ki magát, szokta mondani Shamron. Gondolja csak, hogy mi vagyunk a gazemberek, az elnyomók. Ezzel talán csökkenti az árulása miatt érzett bűntudatát.

- Igenis, ünnepeljük a halált - folytatta Arvis, és lecsukta Jakov régimódi öngyújtójának a fedelét. - És vagyunk néhányan, akik együttműködünk az ellenséggel. De háború van, megesik az ilyesmi, nem? A palesztinok sajnos könnyen megvásárolhatóak. A Sabak szerint a három „K”-va! mindent el lehet érni. Keszef, kavod, kusszit, azaz pénz, tisztelet, asszony. Képzeld el, amint egy izraeli ribanc miatt elárulják a népüket.

Gabriel némán rajzolgatott a porba. Észrevette, hogy egy Caravaggio körvonalait húzta meg. - Ábrahám késsel a kezében arra készül, hogy feláldozza egyszülött fiát az ő istenének.

- Tudja, miért működöm együtt magukkal, Dzsibril? folytatta Arvis. - A beteg feleségem miatt. A ramallahi klinikán azt mondták, hogy meghal, ha nem kezeltetem Jeruzsálemben. Amikor az izraeli hatóságoknál kérvényeztem, hogy beléphessek a városba, kapcsolatba kerültem a Sabakkal és drága barátunkkal. - A fejével Jakov irányába intett, aki karba tett kézzel ült az ablakpárkányon. - Nekem azt mondta, Solomonnak hívják, de tudom, hogy az igazi neve Jakov. Ennek ellenére Solomonnak szólítom. A kis játékaink egyike.

Arvis lassan elszívta a cigarettáját.

- Mondanom se kell, a feleségem megkapta az engedélyt a jeruzsálemi kezelésre, de túlságosan nagy árat kellett fizetnünk érte. Kollaboráns lettem miatta. Egy áruló. Solomon időnként lecsukja a fiaimat, hogy biztosítsa az információáramlást. Még egy rokonomat is lecsukta, aki a Zöld Vonal izraeli oldalán él. De ha Solomon igazán meg akar szorongatni, azzal fenyegetőzik, hogy mindent elmond rólam a feleségemnek. Tudja, hogy sosem bocsátana meg érte.

Gabriel felnézett. - Befejezte?

- Igen. Azt hiszem, igen,

- Akkor miért nem mesél Kaledről?

- Kaled - ismételte Arvis fejcsóválva. - Kalednél nagyobb gondunk is van.
- A mennyezetet bámulta. - Az izraeliek teljesen megbolondultak. Most, hogy már befurakodtak közénk, elvesztették az arányérzéküket. Kérdelem én: hogyan oldja meg Izrael a palesztin problémát? Felhúz egy falat. A zsidók évszázadok óta azon keseregnek, hogy gettóba zárták őket, erre felhúzzák a falat! Létrehozták az első palesztin gettót, sőt még önmagukat is gettóba zárták.

Arvis a szájához emelte a cigarettáját, de Jakov ellépett az ablaktól, és kiütötte a kezéből, mire a palesztin mosolyogva kért tőle egy kis teát. Jakov visszament az ablakhoz, és mozdulatlanul figyelt.

- Ma nem kapok teát - mondta Arvis. - Csak pénzt. De ahhoz, hogy megkapjam a pénzem, alá kell írnom Solomon számlakönyvét, és oda kell nyomnom a hüvelykujjam. Így Solomon megbüntethet, ha elárulom. Ez a sors vár a kollaboránsokra ezen a földön. Halál. És nem az urak halála, ó nem. Arafat gyilkológépei halálra köveznek, vagy darabokra tépnek, akár a bibliában. Így biztosítja magának Jakov, hogy az igazat, és csakis az igazat mondom.

Jakov előrehajolt és súgott valamit Arvis fülébe. Olyan volt, mint egy ügyvéd, aki a kihallgatáson tanácsot ad az ellenséges tanúnak.

- Solomont bosszantja a locsogásom. Solomon szeretné, ha a tárgyra térnék. - Arvis Gabrielre nézett. - De maga nem, Dzsibril. Maga türelmes.

Gabriel felpillantott. - Hol van Kaled?

- Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy Arafat ma reggel hazudott. Magának van igaza: Kaled valóban létezik, és felesküdt az apja meg a nagyapja kardjára.

- ő a felelős a római merényletért?

Arvis habozva az ablakban álló Jakovra nézett, majd lassan bólintott.

- Arafat megbízásából cselekszik?

- Nem tudom biztosan.

- Akkor mit tud?

- Kapcsolatban van a Mukatával.

- Hogyan?

- Különböző módon. Néha faxon, de az üzenet annyi szálon átmegy, hogy mire megkapjuk, már alig bírjuk elolvasni.

- Még hogyan?

- Néha kódolt e-maileket küld, de azokat is különböző címeken és szervereken keresztül. Máskor futárral vagy idelátogató küldöttségeken keresztül küld levelet, de a legtöbbször telefonon kommunikálnak.

- Felismerné a hangját?

- Nem hinném, hogy hallottam volna valaha.

- Látta?

- Talán egyszer. Több évvel ezelőtt történt, Tuniszban. Néhány napra meglátogatta Arafatot egy fiatalember, és akkor nála lakott. Francia neve volt, az útlevele is francia volt, de úgy beszélt arabul, akár egy palesztin.

- Miből gondola, hogy Kaled volt az?

- Arafat viselkedéséből. Tejesen kivirult a jelenlétében.

- Ennyi?

- Nem, a külsejéből is. Azt mondják, Kaled nagyon hasonlít a nagyapjára, és ez a férfi döbbenetesen hasonlított Asszad sejkre.

Arvis hirtelen felállt, mire Jakov az Uzival az arab fejére célzott. Arvis elmosolyodott, és kirángatta az ingét a nadrágjából. Egy boríték volt a derekára ragasztva, amit Gabriel nem vett észre, amikor az autóban átvizsgálta a ruházatát. Igaz, akkor fegyvert keresett. A férfi letépte a borítékot, majd átadta Gabrielnek, aki felnyitotta. A benne lévő fénykép egy igen jóképű fiatalembert ábrázolt; Arafat társaságában ült egy asztalnál. Úgy tűnt, nem vette észre, amikor lefényképezik.

- Arafat titokban le szokta fényképeztetni azokat, akikkel találkozik - mondta Arvis. - Maguknak megvannak Kaled gyerekkori képei, és a számítógépeik segítségével talán ki tudnák deríteni, hogy ő-e a maguk embere.

- Nem valószínű - mondta Gabriel. - Van még valami?

- Amikor a Mukatába telefonál, nem ő szokott beszélni.

- Akkor ki?
- Egy nő. Egy európai nő.
- Hogy hívják?
- Mindig más nevet mond, és sose telefonál ugyanarról a számról.
- Honnan hívja?

Arvis vállalat vont.

- Milyen anyanyelvű lehet?
- Nem tudom, de tökéletesen beszél arabul.
- Akcentus?
- A klasszikus nyelvet beszéli. Inkább felsőosztálybeli jordániai, de bejrúti vagy kairói is lehet. Kaledet Tonyként szokta emlegetni.
- Milyen Tonynak? - kérdezte Gabriel higgadtan. - Hol lakik ez a Tony?
- Nem tudom - felelte a palesztin de találják meg a nőt, és akkor valószínűleg Kaledet is elkapják.

12 TEL AVIV

A NEVE MADELEINE, de csak akkor, ha franciaként akarja eladni magát. Ha britként, akkor Alexandra, ha meg olaszként, Lunetta, azaz Holdacska - mondta Natan és Gabrielre pislogott. A haját lófarokba fogta, a szemüvege lecsúszott az orra hegyére. Malibui szőrfös trikója csupa lyuk volt. Jakov már figyelmeztette Gabrielt a fiú furcsa külsejére. Zseni. Miután lediplomázott a Cal-Techen, az amerikai és izraeli high-tech cégek egymás sarkát taposták, hogy megszerezzék maguknak. Egy kicsit olyan, mint te összegezte Jakov irigykedve.

Az egész emeletet több sor számítógépes munkaasztal foglalta el, mindegyiknél egy-egy technikus ült. A többségük elképesztően fiatal, javarészt mizrahok, azaz arab országokból származó zsidók voltak. Olyan harcosok, akik sohasem kerültek szemtől szembe az ellenséggel, nem kellett árulásra bírniuk őket, nem voltak jelen a kihallgatásokon. Számukra az ellenség a telefonvonalakban, vagy más telekommunikációs eszközökben rejtőzködött. Natan Hofit egy első hallásra lehetetlen feladattal bízta meg: neki kellett lehallgatni és megfigyelni minden, a palesztin körzet és a külvilág között zajló kommunikációt. A számítógépek elvégezték a munka nagyját, azonnal kiszűrtek bizonyos szavakat, kifejezéseket, vagy egy-egy ismert terrorista hangját, de Natan mégis a saját fülét tartotta a legmegbízhatóbb munkaeszközének.

- Az igazi nevét nem tudjuk - mondta. - Egyelőre az 572/B számú hangként tudjuk azonosítani. Eddig öt alkalommal telefonált Arafatnak. Meg akarod hallgatni?

Gabriel biccentett Natan rákattintott a számítógépe képernyőjén az egyik ikonra, és lejátszotta a felvételeket. A nő mindegyik híváskor egy-egy külföldi békeaktivistaként mutatkozott be, aki felajánlotta támogatását az üldözött palesztin vezetőnek, vagy kifejezte együttérzését a legifjabb cionista megtorlás miatt. Mindegyik beszélgetésben említést tettek egy Tony nevezetű barátjukról, pontosan úgy, ahogyan Mahmud is mondta.

- Mit tudsz mondani róla a hangja alapján? - kérdezte Gabriel a negyedik felvétel után.

- Kiválóan beszél arabul, de nem arab. Szerintem francia Dél-francia, talán Marseille környékéről. Rendkívül művelt. Szexuálisan túlfűtött. A hátsójára egy pici pillangó van tetoválva

Jakov felkapta a fejét

- Vicc volt - mondta Natan. - De hallgassátok meg az ötödik felvételt. Most a francia Madeleine bőrébe bújt, egy bizonyos Igazságot és Hosszantartó Békét Palesztinának elnevezésű szervezet vezetőjeként beszél. Egy párizsi nagygyűlésről van szó, amit a közeljövőben szerveznek.

- Párizs? - kérdezte Gabriel. - Biztos, hogy Párizst hallottál?

- Azt mondja Arafatnak, hogy az egyik szervező, egy bizonyos Tony legalább százezres tömegre számít bólintott Natan. - Aztán kijavítja magát. Tony nem százezret, hanem kétszázezret jósolt.

Natan lejátszotta a felvételt.

- Mi olyan érdekes ebben? - kérdezte Jakov, amikor meghallgatták.

- Ez.

Natan megnyitotta az audio fájlt, és lejátszott néhány másodpercnyi érthetetlen anyagot.

- Volt még valaki a szobában, amikor telefonált. - Újra lejátszotta a felvételt. - Amikor Madeleine azt mondja, Tony százezer emberre számít, ez a pasas letakarja a mikrofont, és azt mondja neki franciául: „Nem, nem százezren. Kétszázezren lesznek.” Azt hiszi, senki sem hallja, de a hangszálai egészen közel voltak a mikrofonhoz. Szarvashiba. Felvettük a vibrálást. Megszűrtem egy kicsit, és íme, ugyanolyan tisztán fogjátok hallani, mint a másikat.

Natan ismét lejátszotta a fájlt. Ez alkalommal hallani lehetett a férfihangot - tökéletesen beszélt franciául. Nem, nem százezren. Kétszázezren lesznek. Natan rákattintott az egérrel, és a képernyő jobb felső sarkára mutatott. A rácsozatot különféle hullámzó vonalak szelték át.

- Ez egy hangspektográf. Hanglenyomat. A beszélő személy szájának és torkának fizikai konfigurációja, matematikai egyenletben. A lenyomatot összevetettük minden egyes hangmintával.

- És?

- Nincs találat. Ő a 698/D számú hang.

- Mikor készült a felvétel?

- Hat hete.

- Tudod, milyen számot hívtak?

Natan mosolygott.

ÖSSZEVESZTEK, DE melyik cégnél mennek simán a dolgok? Lev legszívesebben bezárta volna Gabrielt a pincébe, és kenyéren meg vízen tartotta volna. Azzal érvelt, hogy Gabriel túlságosan ismert, így többé nem alkalmas a terepmunkára, ráadásul, mint a lehallgatott telefonbeszélgetésekből is kiderült, Kaled arab földön rejtőzködik, ahol az Európa-imádó Gabrielnek - a rövidke tuniszi kitérőt nem számítva - semmi tapasztalata. Végül Lev a bürokrácia útvesztőibe menekült, mondván, hogy Gabrielnek nincs jogosultsága külföldi hadműveletekre. Shamron ezúttal is tudomást szerzett az ügyről, mire Lev kissé késve ugyan, de visszatáncolt.

Gabriel gyorsan nekilátott megszervezni az új személyazonosságát, és a külsejét is át kellett alakítania. Úgy döntött, német állampolgárként fog utazni, németül anyanyelvi szinten beszélt, sőt ezen a nyelven álmodott. A belsőépítészet tökéletesen illett hozzá, s Münchenben lakik. A művelési osztálytól kapott egy Johannes Klemp névre kiállított útlevelet, valamint egy tárcát, benne hitelkártyákkal és különféle személyes holmikkal, többek között aranybetűs névjegykártyákkal, rajtuk egy müncheni telefonszámmal. Ha valaki felhívta ezt a számot, a Cég védett lakásában csengett ki, majd automatikusan átirányították a Saul Király sugárútra, ahol Gabriel hangja felvételtől közölte a hívó félel, hogy nyaral, de amint megérkezik, visszahívja az illetőt.

Az operatív szakértők azt javasolták Gabrielnek, hogy viseljen szakállt. Mindig is megbízhatatlannak tekintette a szakállas-bajuszos férfiakat, úgy vélte, rejtegetnek valamit, de engedelmeskedett. Képtelen volt palástolni csalódottságát, amikor kiderült, mennyire ősz a szakála. A szakértők örültek neki, és a jobb hatás kedvéért beszínezték a haját. Kapott még egy keret nélküli, téglalap alakú szemüveget, valamint egy bőröndnyi divatos, egyszínű ruhaneműt, ami Berlinből és Milánóból származott. A technikusok több, ártalmatlannak tűnő ketyerével is ellátták.

Indulás előtt néhány nappal, az esti órákban magára öltötte Herr Klemp egyik öltönyét, és bejárta a Sejnkin utcai diszkókat és bárakat Tel Avivban. Gabriel, de még Mario Delvecchio sem hasonlított az unalmas,

bár igencsak szószátyár, szoknyavadász Klempre, aki drága italokat ivott, és technozenét hallgatott. Gabriel gyűlölte ezt a figurát, ugyanakkor örült is neki, bár sohasem érezte magát teljes biztonságban, amikor egy másik személyt kellett alakítania.

Eszébe jutott az Isten Haragja Hadműveletre való felkészülés. Shamronnal Tel Aviv utcáit járták, és a Korzón tárcákat lopkodott és szállodai szobákba tört be. Csak egyszer kapta el egy román zsidóasszony, aki satuként szorította a csuklóját, és rendőrség után sikoltozott. - Úgy mentél velük, mint báránka a vágóhídra mondta Shamron. - És ha a franciáknál vagy az olaszoknál történt volna mindez? Szerinted ki tudtalak volna hozni az ottani rendőrségről? Ha elkapnak, küzdj. Ha ártatlan vért kell ontanod, tedd azt, de ne habozz. De soha ne hagyd, hogy letartóztassanak. Soha!

Az Iroda hagyományai szerint Gabrielnek az „ugródeszkán”, vagyis egy védett lakásban kellett volna töltenie az utolsó éjszakát, de mivel ezek a lakások kivétel nélkül búzlóttek a cigarettafüsttől és a kudarctól, úgy határozott, hogy fütyül a szabályokra, és a Narkiss utcában marad, Chiarával. A szeretkezésük feszültre és sutára sikeredett, s utána Chiara bevallotta neki, hogy úgy érezte magát, mint egy idegennel.

Akció előtt Gabriel sohasem volt képes aludni, és ez alól a jeruzsálemi éjszaka sem volt kivétel, így aztán örült, amikor valamivel éjfél előtt meghallotta Shamron páncélozott Peugeot-jának jellegzetes hangját. Nemsokára, Ramival a nyomában, Shamron is feltűnt a kertben. Az éjszaka többi részét a dolgozószobában töltötték. Shamron mesélt nekik a függetlenségi háborúról, az Asszad sejk utáni hajtóvadásatról és arról a reggelről, amikor megölte őt a lyddai háza előtt. Hajnaltájt Gabriel legszívesebben másra bízta volna az akciót.

Shamron csak akkor hozta szóba az előtte álló feladatot, amikor végre felkelt a nap. - Eszedbe ne jusson a követség környékére menni - mondta. - A Mukabarat megjegyzem, joggal - feltételezi, hogy az ott dolgozók mind kémek. - Aztán átadott Gabrielnek egy névjegykártyát. - A mi emberünk. Mindenkit ismer a városban. Értesíttem az érkezésedről, várni fog. Légy óvatos vele, mert nem veti meg az italt.

Egy óra múlva Gabriel beszállt az Iroda taxinak álcázott gépkocsijába, ami elvitte a Ben-Gurion repülőtérre.

A vámosnak átadta Herr Klemp útlevelét, majd az idegtépő biztonsági ellenőrzést követően átment a tranzitváróba. Amikor bemondták a járatát, beszállt a gépbe és helyet foglalt a turistaosztályon. Ahogy

felszállt a gép, kinézett az ablakon, és hirtelen rátört a félelem, hogy soha többé nem látja viszont Chiarát. Az előtte álló útra és az egyhetes földközi-tengeri Odüsszeára gondolt. Athénból Isztambulba, majd a célállomásra fog repülni, ahol remélhetőleg megtalálja a Madeleine, Alexandra vagy Lunetta nevű nőt és a barátját, Tonyt.

13 KAIRÓ, MÁRCIUS 31.

AZ INTERCONTINENTAL HOTEL alkalmazottai valószínűleg sokáig nem felejtik el a müncheni vendégüket Katubi úr, az apró termetű, védekezésre kész főportás már sok hasonló vendéget látott, de Klempet hamarosan olyan mélyen meggyűlölte, hogy már a látványától is kirázta a hideg.

A harmadik napon feszült mosollyal üdvözölte. - Ez alkalommal mit óhajt, Herr Klemp? - érdeklődött gúnyosan.

Alig érkezett meg, máris elkezdett panaszkodni. Herr Klemp nemdohányzó szobát kért, de cigarettafüstöt érzett. Katubi úr mindig is büszke volt finom szaglására, mégsem érzett semmit. A következő szoba túl közel volt a medencéhez, a másik meg az éjszakai bárhoz. Végül Katubi úr felár nélkül felajánlotta neki az egyik felső emeleti lakosztályt, a folyóra néző terasszal, amiről Herr Klemp lekicsinylően csak annyit mondott, hogy „Megjárja”.

A medence vize túlságosan meleg, a szobija túl hideg volt. Fintorogva mustrálgatta a reggeli büféasztalt, a vacsoráját rendszeresen visszaküldte a konyhára. Az ina- sok tönkretették az egyik öltönyének a hajtókáját, a gőzfürdőben fájó nyakkal szállt le a masszázstasztalról. A szobalányoknak minden reggel, pontosan nyolckor kellett kitakarítaniuk a szobáját, és mindvégig árgus szemekkel figyelte őket. Az isztambuli Hiltonban állítólag ellopták a pénzét, így tett róla, hogy a kairói szállodában ne forduljon elő hasonló eset. Amint a szobalányok kitétték a lábukat az ajtón, nyomban kiakasztotta a kilincsre a NE ZAVARJANAK táblát, ami egész nap harci zászlóként lengedezett, és távol tartotta a kíváncsiskodókat. Mit nem adott volna Katubi úr, ha ő is kitehetett volna egy hasonló táblát a pultjára.

A turistatérképekkel és útikönyvekkel felpakolt Herr Klemp minden reggel tíz órakor elhagyta a szállodát. A szálloda sofőrjei szó szerint sorsot húztak, hogy eldöntsék, ki legyen az a balszerencsés, aki aznap végigkalauzolja a kellemetlen vendéget. Az Egyiptomi Múzeumra ráférne egy alapos takarítás, jelentette ki a német. A Citadellát koszos, régi erődítménynek titulálta. A Gízai piramisnál megbokrosodott a tevéje, és levetette a hátáról. Amikor visszatért a kopt negyedből, Katubi úr megkérdezte, hogy tetszett Szent Barbara temploma, mire Herr Klemp ezt felelte: - Érdekes volt, de Németországban sokkal szebbek a templomok.

A negyedik napon Katubi úr éppen a szálloda ajtajában ácsorgott, amikor Herr Klemp kiviharzott a forgóajtón.

- Jó reggelt, Herr Klemp.

- Azt még meglátjuk, Katubi úr.

- Herr Klemp óhajt ma reggel gépkocsit?

- Nem, nem óhajt - vágta rá a német, és elviharzott.

Kairó hihetetlenül rugalmas város, gondolta Katubi úr, de még úgy tűnik, Herr Klemp számára ez sem elegendő.

VOLT VALAMI EURÓPAI a Talab Harb utca lepusztult épületeiben. Gabriel utánanézett Herr Klemp útikönyveiben, ahol azt olvasta, hogy a tizenkilencedik században Kedive Iszmail egyiptomi uralkodó „Nílus-parti Párizst” álmodott magának, amihez Európa legjobb építészeit alkalmazta. A neogótikus homlokzatok, a kovácsoltvas korlátok és a magas, spalettás ablakok is az ő kezük munkáját dicsérték, melyet még az évszázados légszennyezettség, az időjárás és a nemtörődömség sem tudott teljesen elpusztítani.

Az egyik útkereszteződésnél egy szandálos kisfiú megráncigálta a kabátujját, és kérte, hogy nézzen be a szülei parfümboltjába. Nein, Nein - tiltakozott Gabriel németül, majd öntudatosan faképnél hagyta a gyereket.

Az óramutató járásával ellentétes irányban haladva megkerülte a teret és befordult a Kasr el-Nil utcába. Egy ideig sétálgatott a kairói Champs Élysées-n, időnként megcsodált egy-egy kirakatot, közben körülnézett, hogy követik-e. Aztán egy szűk mellékutcában folytatta a sétát. Mivel a parkoló autók miatt lehetetlenség volt a járdán haladni, a kairóiakhoz hasonlóan ő is kénytelen volt az utcán gyalogolni.

Megnézte a névjegykártyát, amit indulás előtt kapott Shamrontól, és ellenőrizte a címet. Olaszos épület volt a homlokzata olyan színű, akár a nílusi sár. A harmadik emelet egyik nyitott ablakából a BBC híradóját hallotta. A bejárattól pár lépésnyire egy mozgóárus az alumínium szekerére helyezett tartályából papírtányéron bolognai spagettit kínált az arra haladóknak. Az utca másik oldalán egy bódé árnyékában a Mukabarat egy „Csak tagoknak” feliratú széldzseki, pocsekul álcázott

embere állt, és napszemüvege mögül alaposan szemügyre vette Gabrielt, amikor belépett a kapun.

A hűvös hallban sötét volt. Egy réveteg tekintetű, hatalmas fülű, csontsovány egyiptomi macska méltatlankodva fújt egyet, majd eltűnt a falon tátongó lyukak egyikében. A széken egy citromsárga galabijás, fehér turbános núbiai ajtónálló ült, és Gabriel közeledtére kinyújtotta óriási ébenfaszínű kezét és elvette tőle a névjegykártyát.

- Harmadik emelet - mondta angolul.

A lépcsőfordulónál két ajtót látott. A jobb oldali ajtó bronzplakettjén a DAVID QUINNELL - NEMZETKÖZI SAJTÓ felirat sárgállott. Megnyomta a csengőt, mire egy szudáni fiú azonnal bevezette a kis előszobába. Gabriel kimérten, németes angolsággal köszöntötte.

- Kit jelenthetek be? - kérdezte a szudáni.

- Johannes Klemp vagyok.

- Mr. Quinnell várja?

- Rudolf Heller barátja vagyok. Ő tudni fogja, kiről van szó.

- Egy pillanat, máris megkérdezem, hogy tudja-e fogadni.

A szudáni eltűnt egy magas dupla ajtó mögött. Az egy pillanatból kettő, majd három is lett. Gabriel az ablak- hoz lépett és lenézett az utcára. A sarki kávéházból egy pincér ezüsttálcán egy pohár teát vitt a Mukabarat emberének.

- Mr. Quinnell fogadja - szólalt meg a szudáni.

A helyiség egy ősrégi római társalgóra emlékeztette Gabrielt. A padló viasz után sikított, a stukkódíszítést ellepte a por és a homok. Két fal mentén bámulatra méltó, a Közel-Kelettel és az iszlámmal foglalkozó művektől roskadoztak a könyvespolcok. A hatalmas íróasztalt ellepték a megsárgult újsághalmok és felbontatlan levelek.

Az árnyékba borult szobát csak egy trapéz alakú fénycsík világította meg, ami a félig nyitott franciaablakon áradt be. David Quinnell letette az Al-Ahram című kormánypárti egyiptomi napilap aznap reggeli kiadását, és kíváncsian felnézett. A torzonborz férfi gyűrött fehér inget és váll-lapos, világosbarna zakót viselt. Egy hajfürt belehullt a karikás, véraláfutásos szemekbe. Megvakarta simára borotvált állát, és

lehalkította a rádiót Gabriel még többlépésnyi távolságból is megérezte a leheletén az előző este fogyasztott whisky szagát

- Rudolf Heller barátai az én barátaim - szólalt meg a férfi kedélyesen. Gabrielnek olyan érzése támadt mintha a Mukabarat füleinek szánná ezt a mondatot - Herr Heller már értesített a látogatásáról. Miben állhatok szolgálatára?

Gabriel letette a Mahmud Arvistól kapott fényképet az ütött-kopott asztalra.

- A szabadságomat töltöm itt - mondta. - Herr Heller azt javasolta, nézzek be magához. Azt mondta, a segítségével megismerhetem az igazi Kairót. Állítólag nincs még ember a világon, aki többet tudna Egyiptomról, mint maga.

- Köszönöm. Hogy van Herr Heller?

- Mint mindig - felelte Gabriel.

Quinnel továbbra is mozdulatlanul a fényképre pillantott.

- Pillanatnyilag sok a dolgom, de azt hiszem, segíthetek magának. - Felvette a fényképet, és betette az újságjába. - Járjunk egyet, mielőtt elviselhetetlen lesz a hőség.

- FIGYELIK az irodáját.

Egy szűk, árnyas sikátorban haladtak, melynek minkét oldalán üzletek és mozgóárusok sorakoztak. Quinnel megállt, és megcsodált egy vég vérvörös egyiptomi gyapotszövetet

- Néha minden újságírót megfigyelnek - mondta közömbös hangon. - Le kell foglalni valamivel ezt a figyelemreméltó biztonsági gépezetet.

- Igen, de maga nem egy közönséges újságíró.

- Igaz, de ezt ők nem tudják. Az ő szemükben én csak egy megkeseredett angol seggfej vagyok, egy vénember, aki a nyomtatott betűből próbál megélni. Megkértem őket, hogy takarítsák ki a lakást, miután átkutatták, és elég szép munkát végeztek.

Quinnell elengedte a kelmét és óvatosan körülnézett, mielőtt elindult volna. Gabriel a válla fölött visszakémlelt, és megpillantotta a „Csak tagoknak” alakot, aki egy arab rézedényt mustrálgatott.

Mire utolérte, Quinnel arca vörös volt a késő délelőtti hőségtől. Egykor sztárnak számított, egy neves londoni napilap tudósítójaként dolgozott, aki minden fontos eseménynél jelen volt, de azonnal elhagyta a helyszínt, mielőtt kimerült volna a sztori, és az olvasók elvesztették volna az érdeklődésüket. A rengeteg italtól és nőtől teljesen elnyűve, az első intifáda idején került Izraelbe, és rövidesen Shamronnál kötött ki. Egy kötetlen vacsora alkalmával Shamron megtalálta a gyenge pontját: a tetemes adósságot és a zsidó múltat. Mire a teraszon felszolgálták a kávé, Shamron már egyenesben volt. Társak leszünk, ígérte, bár Shamron szótárában a „társ” azt jelentette, hogy szép szóval vagy zsarolással rá tudja venni, hogy úgy táncodon, ahogyan ő fütyül. Quinnell rendkívül sok arab forrással rendelkezett, így hihetetlen mennyiségű információval szolgálhatott Shamronnak, továbbá számos ajtót is megnyitott előtte. Alkalmanként segített neki kinyomtatni a propagandaanyagait, cserébe lassan kifizethette az adósságait, és időnként kapott egy-egy információmorzsát, hogy kifényezze megfakult újságírói tekintélyét. Az üzlet megkötetett, és Mahmud Arvishoz hasonlóan Quinnell is rálépett az árulás ösvényére, ezért örökre keresztet vethetett a karrierjére. A Fleet Streeten „Palesztina Hangjaiként, az iszlám fasiszták és öngyilkos merénylők szószólójaként emlegették. Csak akkor lesz biztonságos a Piccadilly, ha igazságot szolgáltatnak Palesztinának, írta. Az al-Dzsazira kedvenc nyugati kommentátoraként emlegette, és gyakran feltűnt a kairói partikon. Jasszer Arafat egy alkalommal így beszélt róla: „Bátor ember, aki meri írni az igazságot - az egyetlen nyugati, aki megérti, mi zajlik az arab utcákon”.

- Van egy hely a Zamaleken, amit érdemes lenne kipróbálni. „Mimi” a neve. Jó konyha, jó zene. És érdekes vendégkör - tette hozzá sokatmondó hangsúllyal.

- Ki az a Mimi?

- Mimi Ferrere. A zamaleki társaság egyik állandó tagja úgy húsz évvel ezelőtt jött ide, aztán örökre itt ragadt. Mindenki ismeri Mimit, és Mimi is ismer mindenkit.

- Mi szél hozta Kairóba?

- A Harmonikus Gyülekezet.

Gabriel értetlenül nézett az angolra.

- Egy bizonyos Jose Arguelles nevű fazon írt egy könyvet A maja tényező címmel. Állítólag a Bibliából és a maya kalendáriumokból arra a következtetésre jutott, hogy az emberiség 1987 augusztusában kritikus egybeesésnek lesz tankja. Vagy egy új korba lép, vagy teljesen megsemmisül. Ez utóbbit elkerülendő, a föld energiaközpontjaim 144 ezer embernek kell összegyűlnie, hogy pozitív energiát bocsássonak ki. Mimi, több ezer elveszett lélekkel egyetemben, a piramisokat választotta. Akkoriban nagyon csinos volt, de szerintem most is az. Hozzáment egy gazdag egyiptomihoz, és letelepedett Zamalekben. A házasság körülbelül másfél hétig tartott. Amikor elváltak, Miminek pénzre volt szüksége, így megnyitotta a kávéházat.

- Hová valósi ez a Mimi?

Quinnel a vállát vonogatta. - Ó, Mimi egy igazi világpolgár.

- Milyenek a vendégei?

- Javarészt áttelepült külföldiek. Egy-két okos turista. Pénzes arabok, akik még mindig rajonganak a Nyugatért. Van egy fazon, aki időnként feltűnik. Tonymak hívják.

- Tonymak? Biztos benne, hogy így hívják?

- ő ezen a néven mutatkozott be. Jóképű ördögfióka.

- Quinnel átadta Gabrielnek az újságot. - Ne menjen túl korán, mert csak éjfél körül kezdődik az élet. És ne dőljön be Miminek. Lehet hogy egy New age-es lökött tyúk, de nem hagyja ki a kínálkozó lehetőséget.

KATUBI ÚR AZNAP ESTE tízre lefoglaltatott egy asztalt Herr Johannes Klemp részére Mimi Bor- és Jazzbárjában. Kilenckor Gabriel lejött a szobijából, és átgyalogolt a Tahrir hídon, majd a Dzsazira-szigetre érve jobbra fordult, s a folyóparti úton északi irányba tartott a régi sportklubba, ahol egykor a brit gyarmatosítók kriketteztek és gint szopogattak, miközben körülöttük lassan összeomlott a birodalom.

Zamalek Kairó legelegánsabb negyede, ahol szinte kizárólag külföldiek és gazdag egyiptomiak laknak, akik nem az iszlám, hanem a New York-i és londoni trendek szerint éltek világukat. A főváros zshivaja távoli

morajként hatott ebben az oázisban, ahol a gazdagok lelkipurdálás nélkül elfeledkezhettek az őket körülvevő rettenetes szegénységről.

Mimi bárja a Július 26. utca szomszédságában, egy régi ház földszintjén volt. Art deco stílusú neoncégére és fakeretbe foglalt, üvegezett vegetáriánus étlapja angol nyelven íródott. Az étlap mellett egy nagy plakáton az aznap esti előadók - öt selyemsálas, felékszerezett fiatalember - képe volt látható. Gabriel általában csak erőszak hatására tette be a lábát ilyen helyre, ám Herr Klemp kihúzta magát és belépett.

Egy narancssárga szaténpizsamába és ehhez illő sálba bugyolált sötétbőrű nő köszöntötte. Angolul szólt hozzá, így Gabriel is ezen a nyelven válaszolt. A „Johannes Klemp” név hallatán ravaszkásan elmosolyodott; úgy tűnt, Katubi úr elbeszélése alapján a lehető legrosszabbra számított, és a zenekar melletti asztalhoz kísért a vendéget. Alacsony, arab stílusú asztal volt, körülötte rikító kárpitozású székekkel. Gabriel sejtette, hogy nem fogja magányosan tölteni az éjszakát, és félelmei pár perccel később be is igazolódtak, amikor három arab férfi csatlakozott hozzá. Pezsgőt rendeltek, és figyelemre se méltatták a durcás arcú németet.

A hosszú, ovális alakú helyiségben kellemes hangulat uralkodott; a magas mennyezetről selyemkelmék lógtak le a tisztára meszelt falakra. A levegőben keleti fűszerek és szantálfa füstölő, meg egy kis hasis illata terjengett. A falak mentén halvány fényben úsztak a kis boksok, ahol a vendégek nyugodt légkörben ehetek-ihattak. Gabriel megkóstolta az asztalra kitett arab csemegéket, és körülnézett, hátha megtalálja a fényképen látható férfit.

Quinnellinek igaza volt - a zene csak tizenegykor kezdődött. Először egy szárongos perui inka hangzású new age-számokat adott elő a gitárján. A számok között szinte érthetetlen angol nyelven andokbeli meséket szórakoztatta a közönséget. Éjfélkor felléptek az est sztárjai, egy marokkói csoport, akik nyugati ember számára teljesen élvezhetetlen, atonális jazzt játszottak. A három arabot nem érdekelte a zene, az egész estét beszélgetéssel töltötték. Herr Klemp mosolygott, és lelkesen megtapsolta a szólókat, míg Gabriel folyamatosan figyelemmel kísért a bárpult végében álló asszonyt.

- Akkoriban nagyon csinos volt, de szerintem most is az - mondta Quinnell.

Fehér Capri-nadrágot és a karcsú derekánál megkötött, sápadtkék szaténblúzt viselt. Hátulról úgy nézett ki, mint egy húszéves lány, de

amikor megfordult, a szeme körüli ráncok és az ősz hajszálok rögtön elárulták a korát. Csuklóin karpereceket, hosszú, karcsú nyakán egy nagy ezüstitűt viselt. Olajbarna bőre és majdnem szénfekete szeme volt. Néhány vendégét puszival és bizalmas suttogással köszöntötte. Gabrielnek már volt szerencséje a hozzá hasonló nőkhez, akik villáról villára, partiról partira járnak, vigyáznak a vonalaikra, és szó se lehet férjről és gyerekekről, hiszen csak megzavarnák a szórakozást. Gabriel azon morfondírozott, vajon mit keres Kairóban.

A marokkóiak szünetet tartottak, és megfenyegették a közönséget, hogy tíz perc múlva folytatják az előadást. A világítás a beszélgetés zivajához hasonlóan finoman felerősödött, mire a nő otthagyta a pultot és egyik asztaltól a másikig sétált, ahol a régi ismerősöket megpuszilta és odasúgott nekik valamit, az új barátokat pedig hosszú, bizalmas kézfogással jutalmazta. Arabul, angolul, olaszul, franciául, spanyolul és németül is beszélt; a bókokat úgy fogadta, mint ami kijár neki. A férfiak vágyakozva, a nők csodálattal néztek rá.

A zenekar már viasszállingózott a színpadra, mikor Herr Klemp asztalát is megtisztelte a jelenlétével. Gabriel felállt és meghajolt előtte, majd a nő kezét nyújtott neki. Határozott kézfogása volt, a bőre hűvös és száraz. Az asszony elengedte Gabriel kezét, majd megigazított egy arcába lógó kósza hajtincset, és játékosan szemügyre vette a férfit. Ha nem vetett volna ugyanilyen pillantást a többi vendégre is, Gabriel még flörtölésnek vélte volna ezt a viselkedést.

- Annyira örülök, hogy eljött hozzánk ma este - szólalt meg a nő angol nyelven. Úgy beszélt, mint egy szűk körű vacsora háziasszonya. - Remélem, élvezte a zenét. Ugye, milyen csodálatosak? Ó, bocsásson meg, Mimi vagyok.

Azzal már ott sem volt. Gabriel a színpadot nézte, de a gondolatai Natan Hofi irodájában jártak, amikor meghallgatták a titokzatos nő és Tony barátjának a hangfelvételeit.

Mimi vagyok. Dehogyan vagy, gondolta Gabriel. Madeleine vagy. És Alexandra. És Lunetta. A Holdacska vagy.

MÁSNAP REGGEL Katubi úr a recepción tartózkodott, amikor megszólalt a telefonja. Miután megnézte a kijelzőt, gondterhelten felsóhajtott, majd lassan felvette a kagylót és a füléhez emelte.

- Jó reggelt, Herr Klemp.
- Jó bizony, Katubi úr.
- Küldjék valakit, hogy segítsen összezsomagolni?
- Nincs szükségem segítségre, Katubi. Úgy határoztam, hogy tovább maradok. Elbűvölő ez a város.
- Megtisztel bennünket - vágta rá Katubi jeges hangon. - Hány napig óhajt maradni?
- Még nem tudom, Katubi, de időben tájékoztatom.
- Köszönöm, Herr Klemp.

14 KAIRÓ

EZ NEM VOLT BENNE az alkuban - mondta Quinnell morcosan. Elmúlt éjfél; Quinnell rozoga kis Fiatjában ültek. Két óra alatt sikerült eljutniuk Zamalekbe, és Gabriel meggyőződött arról, hogy senki sem követte őket.

- Biztos, hogy ez a cím?

- Már volt szerencsém itt járni - felelte Quinnell -, bár nem abban a minőségben, amiben szerettem volna, csupán Mimi egyik partija volt a sok közül. A 6A számú ajtóról van szó. Mindenki ismeri Mimi címét.

- Biztos, hogy nincs kutyája?

- Csak egy túlsúlyos angóramacskája van, de a nagy Herr Keller barátjának nem jelenthet problémát egy elhízott cica. Nekem azonban egy megtermett núbiai kapussal kell megbirkóznom.

- A világ egyik legjobb újságírója játszva elintéz egy kapust.

- Igen, de ez nem kifejezetten újságírás.

- Mit szól a szakállas angol történethez? Montja neki, hogy lefulladt az autója. Adjon neki pénzt Csak öt perc, egy másodperccel se több. Menni fog?

Quinnell bólintott.

- És ha felbukkan a Mukabarat embere? - kérdezte Gabriel. - Hogyan fog jelezni?

- Dudálok. Két rövid, egy hosszú.

Gabriel kiszállt az autóból, átment az utca másik oldalára, majd lement a rakpartra vezető kőlépcsőkön. Egy pillanatra megállt és megcsodált egy kecsesen sikló feluccát, majd megfordult és déli irányba indult. Jobb vállán Herr Klemp elegáns bőrtáskája lógott. Néhány lépés után meglátta Mimi házát. A tágas teraszok a folyóra néztek.

A ház mögött nyolcvan méterre egy újabb lépcsősor vezetett ki az utcára. Mielőtt felment volna rajtuk, Gabriel még vetett egy pillantást a folyóra, hogy megnézzze, követték-e, de egy lelket se látott a rakparton. Az utcára érve átment a másik oldalra, majd a sötét sikátorban a bérházak hátsó bejárata felé indult. Szerencsére nappal már bejárta a

sikátort, különben eltévedt volna, így azonban tudta, hogy Mimi Ferrere házának hátsó bejárata pontosan százharminc lépésre van tőle.

Elolvasta a kopott fémajtóra festett feliratot: BELÉPNI TILOS, majd a karórájára pillantott. Mindössze négy és fél perc alatt ért ide az autótól. Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt, akárcsak korábban. A táskája oldalzsebéből elővett két vékony fémeszközt, és lehajolt a zárhoz, ami tizenöt másodperc múlva megadta magát.

Kinyitotta az ajtót és benézett a rövid, betonpadlós folyosóra, melynek végében egy félig nyitott ajtó a haliba vezetett. Gabriel előrelopakodott, és meghúzódott a másik ajtó mögött. Az ajtó másik oldalán David Quinnell éppen húsz fontot ajánlott fel a núbiai kapusnak, hogy segítsen eltolni a lerobbant autóját. Amikor elhallgattak, Gabriel kikukucskált és látta, ahogy a núbiai köntöse kilebben a sötétbe.

A hallban megállt a postaládák előtt. A 6A számú ládán az M. FERRERE nevet látta. Ezután felsietett a hatodik emeletre. Az ajtó előtt két cserepes palma őrködött Gabriel az ajtóra tapasztotta a fülét, de odabenn néma csend volt, mire elővett a zsebéből egy kis, elektromos borotvához hasonló műszert, amit végighúzott az ajtón. Az apró zöld fény láttán tudta, hogy a lakásban nincs elektromos biztonsági rendszer.

A műszert visszacsúsztatta a zsebébe, és régimódi tolvajkulcsát a zárba illesztette, amikor néhány emelettel lejjebb női hangokat hallott. Higgadtan folytatta a műveletet, de közben számba vette a lehetőségeit. Az épület tizenegy emeletes volt, és az is megtörténhetett, hogy a nők a hatodik emeletre, vagy esetleg feljebb igyekeznek. Két választása volt: vagy abbahagyja, amit csinál és lemegy a bejáráthoz, vagy elrejtőzik valamelyik felsőbb emeleten. Mindkét tervnek megvoltak a hátulütői. A nők gyanúsnak találhatják a jelenlétét a házban, és ha netán a legfelső emeletre mennek, Gabriel csapdába esik.

Megpróbálta folytatni a munkát. Eszébe jutottak az Akadémián, Shamron felügyelete alatt végzett gyakorlatok, amikor az öreg gyakran felhívta a figyelmét arra, hogy a saját, de mások élete is függhet attól, amit tesz. A magas sarkú cipők hangosan kopogtak, a szíve kis híján kiugrott a helyéről, amikor a két nő felnevetett.

A zár végre kinyílt, és Gabriel megkönnyebbülten besurrant a lakásba. A nők abban a pillanatban értek a lépcsőfordulóra, amikor behúzta maga mögött az ajtót.

A hátát az ajtónak vetette és lélegzetviassafojtva várakozott, míg továbbmennek. Egy pillanatig kimondhatatlanul gyűlölte őket frivol nevetésük miatt.

Bezárta az ajtót, majd a táskájából elővett egy cigaretta méretű elemlámpát, és a vékony fénysugárral körbepásztázta a lakást. Egy parányi előszobában állt, ami a nappalira nyílt. A hűvös, fehér, alacsony bútorokkal és színes párnákkal berendezett helyiség kissé Mimi éjjeli klubjára emlékeztette Gabrielt. Lassan mozgott, de a neonsárga szempár láttára megtorpant. Mimi kövér macskája egy ottomán tetején hevert, és unottan nézett Gabrielre, majd az állát a mancsára helyezte, és lehunyta a szemét.

Gabriel sorra vette a célpontokat. Először Mimi telefonkészülékeit vette kezelés alá. Az egyiket a nappaliban, egy sarokasztalkán találta meg. A másik a hálósobában, egy éjjeliszekrényen, a harmadik pedig a dolgozósobában volt. Mindegyik készülékbe beszerelt egy-egy miniatűr, „üveg”-nek nevezett szerkezetet, amivel a telefont és a szobát is le lehet hallgatni. Gabriel a durván kilencszáz méterrel távolabb lévő lakosztályában kialakíthatja a lehallgatóbázisát.

A dolgozósobában megtalálta Mimi számítógépét. Leült, bekapcsolta a gépet és egy CD-lemezt helyezett a meghajtóba. A szoftver automatikusan összegyűjtötte a merevlemezen tárolt adatokat: postafiókokat, dokumentumokat, fényképeket, sőt audio- és videofájlokat is.

Míg a gép dolgozott Gabriel körülnézett a szobában. Átnézte a postát, belekukkantott az íróasztalfiókokba, megnézte a dossziék tartalmát. Idő hiányában csak felületesen tudta átkutatni a szobát, de úgy vélte, semmi sem került el a figyelmét. Az elemlámpa fényénél vetett egy pillantást a falakra is. Az egyik tele volt bekeretezett fényképekkel, melyek többsége Mimit ábrázolta, különféle szép arcú ember társaságában.

Gabriel tekintetét megragadt az egyik fotó: Mimi feje alatt egy levendulaszínű párnával egyenesen a kamerába néz, miközben arcát egy alvást színlelő férfi arcához szorítja. A férfi a szemébe húzta a kalapját, így csak az orra, szája és álla látható, de Gabriel biztos volt benne, hogy a szakértők ennek alapján is képesek azonosítani. A táskából előkotort egy parányi digitális fényképezőgépet, és lefotózta a fényképet.

Visszament az íróasztalhoz, és látta, hogy a letöltés megtörtént. Kivette a lemezt a meghajtóból, aztán kikapcsolta a gépet. Az órájára pillantott -

már hét percet töltött a lakásban, a tervezettnél két perccel többet A lemezt a táskájába ejtette, és a bejárati ajtóhoz ment Mielőtt kilépett a lakásból, megbizonyosodott róla, hogy nincs senki a lépcsőházban.

A haliba érve Gabriel jó estét kívánt a núbiai portásnak, majd kilépett az utcára. Quinnell közömbös ábrázattal dohányzott a kocsija csomagtartóján. Profihoz méltó módon lesütötte a szemét, amikor Gabriel elhaladt mellette, és a Tahrir híd irányába kanyarodott.

HERR KLEMP másnap reggel megbetegedett Miután kínosan részletes leírást kapott a tünetekről, Katubi úr kijelentette, hogy a betegség minden bizonnyal bakteriális természetű, mely heves, de gyors lefolyású lesz.

- Kairó elárult engem - panaszkodott Herr Klemp. Előbb elcsábított, aztán kegyetlenül megbüntetett a ragaszkodásom miatt.

Katubi úr jóslata nem vált be. Teltek-múltak a napok, és Herr Klemp gyomorrontása az orvosi vizitek és a felírt gyógyszerek ellenére sem akart elmúlni. Katubi úr egy időre elfelejtette a német iránt táplált rossz érzéseit, és gondoskodott róla, hogy megfelelő ápolásban legyen része. Naponta háromszor személyesen vitte be neki a saját receptje szerint készített, főtt krumpliból, citromléből és sóból kevert borogatást.

A betegség megszelídítette Herr Klempet, aki kedvesen szólt a recepciósához, sőt a szobalányoktól is elnézést kért a fürdőszoba állapota miatt. Előfordult, hogy amikor Katubi úr belépett a lakosztályba, Herr Klemp kimerült tekintettel bámulta a folyót. Ideje nagy részét az ágyában töltötte, és az unalom óráit úgy próbálta elűzni, hogy apró fejhallgatóján zenét és német nyelvű hírműsorokat hallgatott. Katubi úrnak már-már hiányzott a régi, kötekedő Johannes Klemp.

Egy hét elteltével, amikor Katubi úr bekopogott a német ajtaján, meglepődve hallotta a határozott hangot. Herr Klemp csomagolt.

- Elült a vihar, Katubi.

- Biztos benne?

- Biztosabb már nem is lehetnék.

- Sajnálom, hogy Kairó ilyen mostohán bánt magával, Herr Klemp.

- Hát igen, Katubi, de nem szokásom a múlton merengeni, és magának sem ajánlom.

- Arab betegség, Herr Klemp.

- Ezt szerencsére nem kaptam el maguktól. - Herr Klemp elcsomagolta a kis rádióját és behúzta a cipzárt.

- Holnap új napra virradunk.

A LUFTHANSA pilótája még Kairóban bejelentette, hogy Frankfurtban esik az eső. Ahogy közeledtek Frankfurt felé, Gabriel az ablaknak támasztotta a fejét, és szinte percenként megnézte az óráját. Kaled következő mézárulásának ártatlan áldozataira gondolt. Elképzelte, ahogy a palesztin emberei felkészülnek a merényletre.

Miután földet értek, Gabriel egy telefonfülkéből felhívott egy brüsszeli szállítmányozási céget Stevens néven mutatkozott be, és Parsons úrral akart beszélni. Némi kattogást és zümmögést követően egy távoli női hangot hallott. Gabriel tudta, hogy a lány a Saul király sugárúti operatív irodából beszél.

- Mit óhajt? - kérdezte a lány.

- Hangazonosítást.

- Megvan a felvétel?

- Igen.

- A minősége?

Gabriel héber nyelven beszámolt a felvételek megszerzésének módjáról.

- Kérem, játssza le a felvételt

Gabriel megnyomta a lejátszógombot, és a magnót a telefon mikrofonjához tartotta

Én vagyok. Hívj fel, ha tudsz. Nem sürgős. Ciao.

Gabriel leengedte a magnót és a telefonkagylót a füléhez tapasztotta.

- Nincs találat a fájlban - mondta a lány.
- Hasonlítsa össze a 698/D hangmintával.
- Kérem, várjon. - Aztán egy kicsivel később: - Egyezik.
- Szükségem lenne egy telefonszámra.

Gabriel a második felvételt is lejátszotta. Mimi Ferrere hangja volt, aki a dolgozószobájából kezdeményezett egy nemzetközi hívást. Amikor az utolsó számot is tárcsázta, Gabriel kikapcsolta a magnót.

A vonal végén a lány beolvasta neki a számot: 00 33 91 54 67 98. Gabriel tudta, hogy a 33-as Franciaország hívószáma, a 91-es meg Marseille körzetszáma.

- Futtassa le - mondta Gabriel.
- Egy pillanat.
- A telefon egy bizonyos Monsieur Paul V éran nevére van bejelentve. A pontos cím: 56 boulevard St. Rémy, Marseille - mondta két perccel később a női hang.
- Egy másik hangazonosítást is kérnék.
- A minősége?
- Ugyanaz, mint az előzőé.
- Játssza le a felvételt.

Gabriel megnyomta a lejátszógombot.

Én vagyok. Hol vagy? Hívj fel, ha tudsz. Szeretlek mondta egy női hang.

- Nincs találat.
- Hasonlítsa össze az 572/B számú azonosítatlan hangmintával.
- Kérem, várjon. - Aztán: - Egyeznek.
- Kérem, jegyezze fel, hogy az alany a Mimi Ferrere néven fut. A lakcíme: Kairó, Brazil utca 24, 6/A ajtó.

- Beírtam az aktába. A beszélgetésünk négy perc, harminckét másodperce tart. Van még valami?

- Szeretnék üzeni valamit Ezekielnek.

Ezekiel az operatív osztály telefonos kódneve volt.

- Az üzenet szövege?

- A barátunk Marseille-ben van, az ön által megadott címen.

- Az 56 boulevard St. Rémy?

- Pontosan - mondta Gabriel. - Várom Ezekiel utasításait.

- A frankfurti repülőtérrel hív?

- Igen.

- Most befejezem a beszélgetést. Öt perc múlva hívjon vissza egy másik telefonról. Akkor megmondom, mi a teendő. - Gabriel letette a telefont. Egy hírlapárusnál vett egy német újságot, majd átsétált a terminál másik végébe, ahol talált egy telefonfülkét Ugyanaz a szám, ugyanaz a kattogás, ugyanaz a Tel Aviv-i lány.

- Ezekiel azt akarja, hogy menjen Rómába.

- Rómába? Miért mennék Rómába?

- Tudja, hogy erre nem felelhetek.

Sebaj, Gabriel amúgy is tudta a választ.

- Hová menjek?

- A Piazza di Spagna melletti lakásba. Tudja, hol van?

Gabriel tudta. Egy bájos kis védett lakás volt a Spanyol lépcső tetején, nem messze a Trinitá di Monti-templomtól.

- Két óra múlva indul egy gép Rómába Foglalunk magának egy helyet. Jó utat kívánok - mondta a lány, és a telefon elnémult.

HARMADIK RÉSZ

GARE de LYON

15 MARSEILLE

PAUL MARTINEAU TÍZ napon belül már másodszor autózott Aix-en-Provence-ból Marseille-be. Most is belépett a rue des Convalescents melletti kis kávéházba, felkapaszkodott a keskeny lépcsőkön, ahol már várta az arabul beszélő férfi. Az apró nappaliban leültek a földre helyezett selyempárnákra, majd a férfi ráérősen megtömte hasissal a vízipipát és meggyújtotta Marseille-ben Hakim el-Bakri néven ismerték, aki nemrégén vándorolt ki Algériából, de Martineau számára ő Abu Száddik volt. Természetesen sohasem szólította ezen a néven, ahogy az arab sem ejtette ki a száján Martineau igazi nevét.

Abu Száddik mélyet szippantott a pipából, majd átadta Martineau-nak, aki egy hosszú szippantást követően lassan kiengedte a füstöt az orrán. Aztán kiitta a kávéját Egy elfátyolozott asszony elvette az üres csészét és megkérdezte, tölthet-e még. Amikor Martineau tagadólag megrázta a fejét, a nő csöndesen távozott a szobából.

Martineau lehunyta a szemét, ahogy a testén végigsöpört a boldog elégedettség. Az arab életmód, gondolta - egy kis füst, egy csésze mézédés kávé, meg egy asszony, aki kiszolgál bennünket, és persze mindig tudja hol a helye. Bár franciának nevelték, az ereiben arab vér folyt, és az arab nyelv - a költészet, a hódítás és a szenvedés nyelve - állt a legközelebb hozzá. Néha fizikai fájdalmat érzett, amiért elszakították az övéitől, és csak itt, Abu Száddik szűk kis lakásában lehetett igazi önmaga. Abu Száddik megértette ezt a vágyát, és sohasem sürgette, hogy a tárgyra térjenek. A pipát megtömte még egy adag hasissal, és beleszippantott.

Martineau megszívta a pipát, ezúttal mélyebben, és hosszan benn tartotta a füstöt. A gondolatai! is lebegtek. Palesztinát látta - ahogyan a leírásokból ismerte. Az apjához hasonlóan Martineau sem járt ott, de el tudta képzelni a citrom- és olajfa ligeteket, a galileai dombokon fakadó édes vizű forrásokat, a boldogan legelésző kecskéket. Provence is ilyen lehetett, mielőtt lerohanták a görögök, gondolta.

A kép szertefoszlott, és hirtelen kelta és római romok között találta magát, majd egy palesztinai faluba érkezett. Valaha Beit Szájidnak hívták, de mára már semmi sem maradt belőle. Martineau gondolatban térdre esett, és kardjával a földet túrta, de nem talált semmit, ami emberi

településre utalt volna Nagy nehezen kinyitotta a szemét. Hamarosan beteljesítheti küldetését, és megbosszulhatja az apja és a nagyapja halálát. Nem akart franciaként Provence-ban megöregedni; biztos volt benne, hogy egy nap teljes jogú palesztinként élheti napjait. A népe végre visszatérhet a földjére, és Beit Szájid ismét virágozni fog. A zsidók napjai meg vannak számolva, és elődeikhez - a görögökhöz, rómaiakhoz, asszírokhoz, törökökhöz és britekhez - hasonlóan ők is kénytelenek lesznek elhagyni ezt a földet.

Abu Száddik megrángatta az ingujját, és az igazi nevén szölongatta. Martineau lassan feléje fordította a fejét. Martineau vagyok - szólalt meg franciául. - Paul Martineau vagyok. Doktor Paul Martineau.

- Messze jártál.

- Palesztinában voltam - motyogta Martineau. A kábítószerből nehezen forgott a nyelve. - Beit Szájidban voltam.

- Hamarosan a valóságban is ott leszel - biztosította Abu Száddik.

Martineau kábán mosolygott. Buenos Aires, Isztambul, Róma - három tökéletesen megszervezett és kivitelezett merénylet. A csapatok a célponthoz szállították a robbanóanyagot, majd nyomtalanul eltűntek. Martineau megtervezte a párizsi akciót, amit Abu Száddik a Quartier Belsunce-beli kávéházból az utasításai szerint hajtott végre.

Abu Száddik odanyújtotta Martineau-nak a pipát, de ő intett, hogy elég volt. Aztán egy biccentéssel értésére adta, hogy ideje megbeszélni a tennivalókat, így a következő félórán Martineau figyelmesen hallgatta Abu Száddikot, aki tájékoztatta a csapatok hollétéről, a párizsi címekről, ahol beszerelték a bőröndökbe a bombákat, a három sáhid lelkiállapotáról. Amikor az elfátyolozott asszony kávéval töltött, Abu Száddik egy pillanatra elhallgatott, de amikor ismét magukra maradtak, elmondta, hogy a csapat utolsó tagjai két nap múlva Marseille-ben lesznek.

- A lány találkozni akar veled - mondta Abu Száddik.

- Az akció előtt.

Martineau megrázta a fejét. Ismerte a lányt, mivel valaha szeretők voltak, és tudta, miért akar találkozni vele, de jobbnak látta, ha inkább elkerüli, nehogy meggondolja magát a feladataival kapcsolatban.

- Maradjunk az eredeti tervnél - mondta. - Hol fogok találkozni vele?
- A kikötőre néző internetkávézóban. Tudod, hol van? Martineau tudta.
- Fél egykor fog várni.

Abban a pillanatban az utcában lévő mecset minaretjében a müezzin imára szólította a hívőket. Martineau lehunyta a szemét az ismerős szavak hallatán.

Allah a legnagyobb. Vallom, hogy nincs más Isten, csak Allah, és Mohamed az ő prófétája. Jöjjetek imádkozni. Allah a legnagyobb. Vallom, hogy nincs más Isten, csak Allah.

Martineau felállt, és indulni készült.

- Hol van Hadavi? - kérdezte.
 - Zürichben.
 - Lassan kezd a terhünkre lenni, nem gondolod?
- Abu Száddik bólintott. - Elküldjem?
- Nem - mondta Martineau. - Öld meg.

MIRE VISSZAÉRT a Piacé de Préfecture-re, Martineau feje teljesen kitisztult. Mennyire másképp működnek a dolgok ebben a városrészben. Az utcák tisztábbak, a boltok jobban felszereltek. Milyen különös, gondolta, hogy két külön világ él ebben az ősi városban. Az egyik Istenhez, a másik a pénzhez imádkozik. Az egyik áldásnak, míg a másik anyagi tehernek tekinti a gyerekeket.

A franciák hamarosan kisebbségben lesznek a saját hazájukban, és száz év múlva Franciaország már iszlám ország lesz.

Belépett az 56-os számú ház kapuján. A hall tiszta volt, a széles lépcsőkön új szőnyeg, a fakorlát frissen viaszolt.

A lakás bútorzata mindössze egy fehér kanapéból állt. Martineau lehajolt és felvette a padlóról a telefont, majd tárcsázott egy számot. Üzenetrögzítő válaszolt, de nem is számított másra.

- Marseille-ben vagyok. Hívj fel, ha tudsz.

Azzal letette a telefont, s leült a kanapéra, de gyorsan kihúzta magát, mert a derekát nyomta a fegyver. Előrehajolt, és kivette a kilencmilliméteres Sztecskint. Az apja fegyvere volt, ami éveken át a francia rendőrségen porosodott, egy olyan tárgyalás bizonyítékaként, amire sose került sor, aztán 1985-ben a francia titkosszolgálat egyik embere Tuniszba csempészte a fegyvert és Arafatnak ajándékozta, aki továbbadta Martineau-nak.

Megcsörrent a telefon.

- Monsieur Véran?

- Mimi, szerelmem - felelte Martineau. - Örülök, hogy hallom a hangod.

16 RÓMA

GABRIEL A TELEFON VÖRÖS VILLOGÁSÁRA ébredt

- Ébresztő - hallotta Simon Pazner hangját
- Hány óra van?
- Fél kilenc.

Gabriel tizenkét órát aludt.

- Öltözz fel. Ha már a városban vagy, látnod kellene valamit.
- Kielemeztem a fényképeket, és elolvastam az összes jelentést. Nincs mit látnom.
- Dehogyan nincs.
- Miért?
- Mert jól felhúzod magad rajta.
- Annak meg mi értelme?
- Néha nem árt, ha felhúzzuk magunkat. Egy óra múlva várlak a Galleria Borghese lépcsőin. Nem szeretnék hiába ácsorogni, mint egy idióta - mondta Pazner, és letette a telefont

Gabriel kikászálódott az ágyból, és beállt a zuhany alá. Közben azon morfondírozott, hogy vajon leborotválja-e a szakállát, de végül úgy döntött, csak megigazítja kissé.

Belebújt Herr Klemp egyik öltönyébe, és lement a Via Venetóra kávézni. A megbeszélrt időben a Galleria Borghese lépcsőit felé baktatott. A római kaca az egyik márványpadon cigarettázott.

- Szép szakáll - jegyezte meg Pazner. - Jézusom, pokolian festesz.
- Kairói nyavalya. Ki kellett találnom valamit, hogy a szobámban maradhassak.
- Hogyan csináltad?

Gabriel elmagyarázta neki, milyen gyógyszerrel idézte elő a gasztrointesztinális rendellenességet.

- Hány adaggal vettél be?

- Hárommal - mondta Gabriel a sok utazástól és a betegségtől megviselt ábrázattal.

- Szegény ördög, nem irigyellek.

A botanikus kert északi végébe, a zsákutca bejáratához mentek. A sajtó képviselői még négy nappal a merénylet után sem mozdultak az útkereszteződésből. A földön mindenütt cigarettacsikkek és eldobott kávéspoharak éktelenkedtek.

Befordultak az utcába, majd lementek a lejtőn, míg egy ideiglenes acéltorlaszhoz nem értek, amit olasz rendőrök és izraeli biztonságiak őriztek. Paznert és szakállas német ismerőseit azonnal átengedték.

A kerítésen túl már láthatták a pusztítás első jeleit: a fenyőfa kopaszon kókadozó ágait, a szomszédos villák betört ablakait, a rengeteg szemetet. Még néhány lépés, és a bomba kráteréhez értek; a két és fél méter mély gödröt olvadt aszfalt szegélyezte. A közvetlen közelben lévő épületek falait úgy söpörte el a robbanás, akár egy babaházat. Gabriel megpillantott egy épségben maradt irodát, az íróasztalon egy bekeretezett fénykép őrködött. A levegő hamutól és égett emberi hústól volt terhes. Az épület mélyén fel-felhorkantak a buldózerek és a kotrógépek. A helyszínt megvizsgálták, ideje volt elsíratni és eltemetni a halottakat.

Gabriel tovább maradt, mint gondolta. Nincs olyan vélt vagy valós - sérelem, politikai ellentét, ami igazolhatná ezt a mézszárlást. Paznernek igaza volt, már a puszta látványtól is előntötte a düh és a gyűlölet. Megfordult és a domb irányába indult. Pazner némán a nyomába eredt.

- Ki mondta, hogy hozz ide?

- Az én ötletem volt.

- Ki mondta?

- Az öreg - felelte halkán Pazner.

- Miért?

- Nem tudom.

Gabriel megállt. - Miért, Simon?

- Tegnap este, miután becsekkoltál Frankfurtban, a Varas ismét összeült. Menj vissza a védett lakásba, majd megkapod az utasításokat. Valaki hamarosan meg fog keresni - mondta Pazner, majd köszönés nélkül átkelt az utcán, és eltűnt a Villa Borghesében.

AZ ELŐSZOBA PADLÓJÁN a La Republica reggeli kiadása hevert. A hatodik oldalon megtalálta az olasz gépkocsira vonatkozó nagyméretű hirdetést, és miután közelebbről is megnézte, észrevette, hogy ezt a részt egy másik lapból vágták ki, majd beragasztották az újságba.

Feltépte az oldalt, és alatta megtalálta a kódolt üzenetet tartalmazó papírt. Miután elolvasta, a mosogatóban elégette, és elhagyta a lakást.

A Via Condottin vásárolt egy új bőröndöt és ruhákat a következő akcióhoz, majd a lakásba visszatérve becsomagolt, aztán megebédelt a Via Borgognonán lévő Ninóban. Két órákor egy taxival a Fiumicino reptérre ment, és fél háromkor már a Szardíniába tartó gép fedélzetén volt.

AHOGY GABRIEL gépe elindult a kifutópályán, Amira Asszaf megérkezett a Stratford Klinika főbejárata elé, és felmutatta az igazolványát az őrnék, aki alaposan megnézte, aztán intett, hogy beléphet. A lány beindította a motorkerékpárját, és végigrobogott az épület bejáratához vezető ötszáz méter hosszú kavicsos felhajtón. Dr. Avery éppen akkor távozott, nagy ezüst Jaguárjával a kapu felé repesztett. Amira dudált és integetett neki, de a férfi figyelemre sem méltatva továbbhajtott.

Az alkalmazottak parkolója a hátsó udvarban volt. Amira leparkolta a járgányát, majd kivette a hátzsákját az ülés alatti csomagtartóból, és betette a sisakját. Jó éjszakát kívánt két lánynak, akik szintén hazafelé indultak, majd a kitűzője segítségével belépett az ajtón. A hallban vetett egy pillantást az órára, megkereste a kártyáját és beütötte az időt: 17:56.

Az öltöző a bejáratától néhány lépésnyire volt. Amira bement és átöltözött - fehér nadrágot, fehér cipőt és barackszínű tunikát húzott, mely utóbbiról

Dr. Averynek az volt a véleménye, hogy nyugtató hatással van a betegekre. Öt perccel később lejelentkezett a nővérpultnál. Ginger Hall mosolyogva üdvözölte.

- Új frizura, Amira? - kérdezte a hidrogénszőke hajú lány. - Nagyon jó. Istenem, mit nem adnék azért a sűrű hollófekete hajadért.

- Ne irigykedj, én is csak a sötét bőrrel, fekete szemmel és a többi szarral együtt kaptam.

- Ó, ne is törődj vele, bogaram. Mi mindannyian a munkánkat végezzük, és igyekszünk valahogy boldogulni az életben.

- Talán igazad van, de odakinn más. Mi van mára?

- Lea Martinson. A szoláriumban van. Kísérd fel a szobájába, és fektesd le.

- Még mindig kerülgeti az a nagydarab fazon?

- A testőre? Még itt van, és Dr. Avery szerint még itt lesz egy ideig.

- Mi szüksége lehet Miss Martinsonnak testőrre?

- Ez szigorúan titkos, édesem.

Amira végigment a folyosón, majd megállt a szolárium bejárata előtt. Miss Martinson a kerekesszékekben ülve az elsötétített ablakokat bámulta. A nagydarab, erős testalkatú, húsz év körüli testőre meghallotta Amira lépteit és felállt. Rövid haja és kék szeme volt, brit kiejtéssel beszélt angolul, bár Amira biztos volt benne, hogy nem brit.

- Későre jár, kedves - mondta a lány Miss Martinsonnak. - Ideje lefeküdni.

Kitolta a kerekesszéket a folyosóra, majd megállt a liftnél, ahol a testőr megnyomta a hívógombot, aztán beszálltak és felmentek a negyedik emeletre. Mielőtt beléptek a szobába, Amira megállt és a testőrre nézett.

- Megfürdetem. Nem akarja itt megvárni, míg végzek?

- Nem tehetem. Mellette kell maradnom.

- Ezt minden este eljátsszuk. Jár ennyi ennek a szegény asszonynak.

- Mellette kell maradnom - makacskodott a férfi. Amira megcsóválta a fejét, és begurította Miss Martinsont a szobájába. A testőr szó nélkül követte őket.

17 BOSA, SZARDÍNIA

GABRIEL KÉT napig várta, hogy felvegyék vele a kapcsolatot. A kicsiny, okkersárga szálloda a régi kikötőben volt, közel ahhoz a helyhez, ahol a Temo folyó a tengerbe torkollik. Legfelső emeleti szobájának még egy kis vasrácsos erkélye is volt. Későn feküdt, az étkezőben megreggelizett, és a délelőtti órákat olvasással töltötte. Délben lement valamelyik kikötői étterembe, ahol tésztát és halat ebédelt, majd kísétált a tengerpartra, ahol leterítette a törölközőjét a homokra és aludt még egy sort. Két nap után megerősödött és meghízott, és eltűntek a szeme alatti sárgásbarna karikák. Még a szakállával is kezdett megbarátkozni.

A harmadik reggelen megcsörrent a telefonja. Szó nélkül végighallgatta az utasításokat, majd letette a kagylót. Lezuhanyozott, felöltözött és összecsomagolt aztán lement reggelizni. Utána rendezte a számláját a táskáját betette a Cagliari-ban bérelt autójának a csomagtartójába, és a negyvenöt kilométerre északra lévő Alghero kikötőbe hajtott. A járművet az utasítás szerint az utcán hagyta, majd végigsétált a partra vezető árnyas kis utcán.

Dinát egy kávéházban találta. Napszemüveget, szandált és ujjatlan ruhát viselt; vállig érő fekete haja gyönyörűen ragyogott a fényben. Gabriel lement a kőlépcsőn, és beszállt a Hűség felirattal ellátott négy méteres motorcsónakba. Amikor beindította a motort és kioldozta a köteleket, Dina is csatlakozott hozzá, majd tűrhető francia nyelven utasította, hogy húzzon a tőlük nyolcszáz méterre lévő nagy fehér, motoros jacht mellé.

Gabriel lassan kikormányozta a csónakot a kikötőből, majd a nyílt vízre érve sebességbe kapcsolott és a jacht mellé suhant. Ahogy közelebb értek, megjelent a fedélzeten Rami. Világosbarna rövidnadrág és fehér ing volt rajta.

A szalonba lépve Gabrielnek olyan érzése támadt, mintha valamelyik Saul király sugárúti irodában lenne. A falakon nagyléptékű térképek és légi felvételek lógtak, és a fedélzeti elektronikát olyan műszaki kommunikációs eszközökkel javították fel, amilyenekkel Abu Dzsihád halála óta nem találkozott. Jakov felpillantott a számítógépes terminálról, és kezét nyújtott néki. A barna rövidnadrágot és rövid ujjú, fehér inget viselő Shamron a konyhaasztalnál ült. A szemüvegét a homlokára tolta és olyan tekintettel méregette Gabrielt, mint valami dokumentumot vagy térképet.

- Isten hozott a Hűségen - mondta. - Jelenleg a parancsnokság és a menedék szerepét is ez tölti be.

- Hol szereztétek?

- Az Iroda egyik barátjától. Véletlenül Cannes-ban tartózkodott. Kihoztuk a tengerre, és felszereltük a szükséges berendezésekkel. A nevét is megváltoztattuk.

- Ki választotta?

- Én - mondta Shamron. - Minden benne van ebben a névben, amire felesküdtünk.

- Tudom, mit jelent - tette hozzá Gabriel. - És azt is tudom, miért pont erre a névre esett a választásod. Pontosan azért, amiért Simon Paznerrel a merénylet színhelyére vitettél.

- Gondoltam, nem árt, ha látod. Az ilyen akciók során az ellenség néha absztrakt fogalommá válik, és hajlamosak vagyunk elfelejteni az igazi természetét. Csak tudatosítottam benned, kikkel van dolgunk.

- Elég hosszú ideje csinálom már ezt, Ari. Tisztában vagyok az ellenséggel és annak természetével, és a hűségéről is van némi fogalmam. - Gabriel leült az asztalhoz. - Hallottam, hogy miután eljöttem Kairóból, összeült a Varas. A döntésük nyilvánvaló.

- Megtárgyalták Kaled ügyét - mondta Shamron és megszületett az ítélet.

Gabriel még sohasem volt jelen hasonló tárgyaláson, melyek a legnagyobb titokban zajlottak le. Ez a bíróság nem biztosított védőt a vádlottak számára; életük felett nem az esküdtszék, hanem a halálos ellenségeik döntöttek. Senki sem vitatta a vádpontokat és a bizonyítékokat; jegyzőkönyv nem készült, és fellebbezésre sem volt lehetőség. Csupán egyetlen - visszavonhatatlan - ítélet jöhetett szóba.

- Mivel én vagyok a nyomozótiszt, nem bánod, ha elmondom, mi a véleményem az ügyről?

- Ha muszáj...

- A Kaled elleni ügy teljes mértékben közvetett bizonyítékokon alapul.

- A bizonyítékok láncolata teljesen világos - jelentette ki Shamron. - És egy palesztin forrás információiból indultunk ki.

- Engem éppen ez a tény aggaszt.

Jakov is csatlakozott hozzájuk, és leült közéjük.

- Mahmud Arvis évek óta az egyik legfontosabb forrásunk a Palesztin Hatóságnál. Eddig mindig igazat mondott.

- De még Arvis sem volt biztos abban, hogy a fényképen Kaled látható. Az egész ügy olyan, akár egy kártyavár. Ha valamelyik kártya hamisnak bizonyul, minden összeomlik, mi meg holtan végezzük valamelyik francia sikátorban.

- Az egyetlen dolog, amit Kaledről tudunk, hogy döbbenetesen hasonlít a nagyapjára - mondta Shamron. Ebben a szobában én vagyok az egyetlen, aki szemtől szembe láthatta a sejket, ráadásul olyan körülmények között, amit sohasem fogok elfelejteni. - Shamron felemelte a fényképet, hogy a többiek is láthassák. - Ez a férfi akár Asszad sejk ikertestvére is lehetne.

- Ez még mindig nem bizonyítja, hogy ő Kaled. Egy ember életéről van szó.

Shamron egyenesen Gabriel felé tartotta a fényképet. Ha ez a férfi bemegy a boulevard St. Rémy 56. számú lakásba, elhiszed, hogy minden valószínűség szerint ő Kaled al-Kalifa?

- Igen.

- Akkor megfigyelés alá helyezzük az épületet, és várunk. És reméljük, hogy a következő mészárlás előtt felbukkan. És ha igen, akkor lefényképezzük, amikor belép a házba, és ha a szakértőink százszázalékos bizonyossággal kijelentik, hogy ugyanarról a személyről van szó, akkor kiiktatjuk. - Shamron összefonta a karjait Természetesen más módszerrel is azonosíthatjuk ugyanúgy, mint az Isten haragja akcióban.

Gabriel emlékezetén átsuhant egy kép.

Elnézést, maga Wadal Zwaiter?

Nem! Kérem, ne!

- Nagy lélekjelenlét kell ahhoz, hogy az ember ne reagáljon a saját nevére - folytatta Shamron. - És még több lélekjelenlét, hogy ne kapja elő a fegyverét, amikor szembekerül valakivel, aki meg akarja ölni.

Akárhogy is van, ha Kaledről van szó, fel fogja fedni magát, te meg nyugodt lélekkel meghúzhatod a ravaszt.

Shamron a homlokára tolta a szemüvegét. - Estére Marseille-ben akarok lenni. Megoldható?

- AZ ISTEN HARAGJA modellt fogjuk követni - kezdte Shamron. - Alef, bét, ájin, kaf. - Ennek két előnye is van: egyrészt ismerős neked, másrészt tudjuk, hogy beválik.

Gabriel bólintott.

- Kénytelenek voltunk néhány apróbb változtatást eszközölni, de amint kezdetét veszi az akció, észre se fogod venni. Természetesen te leszel alef, azaz a fegyveres. Az ájin csapatok, vagyis az őrszemek már a helyükön vannak. Ha Kaled elmegy abba a lakásba, két őrszem átveszi a bét szerepét, és fedezik a menekülési útvonaladat.

- És Jakov?

- Ti ketten már kezdtek összeszokni, tehát Jakov a helyettesed lesz. A támadás éjszakáján, ha szerencsénk van, ő lesz a sofőröd.

- És Dina?

- Ő lesz kaf - mondta Shamron. - A kommunikációt intézi. Ő tartja a kapcsolatot a Saul király sugárúttal a célszemély azonosítása érdekében, továbbá Jakov bat levijájaként is szerepel. Te csak a támadáskor hagyod el a hajót. Amikor Kalednek vége, mindenki külön útvonalakon hagyja el a várost, és eltűntök az országból. Te Jakovval Genfben utazol, és onnan hazarepültök; Dina a hajóval távozik a kikötőből, és amint nyílt vizeken lesz, egy csapat ember csatlakozik hozzá, és hazahajóznak.

Shamron kiterítette az asztalra Marseille térképét.

- Ez itt a te helyed - mutatott a térképre húsos mutatóujjával. - A régi kikötő keleti oldalán, a Quai de Rive-Neuve-ön van. Ez itt a boulevard St. Rémy, hat utcával keletre. A Place de la Préfecture-től haladva, a Jardin Pierre Puget déli oldalán található.

Shamron egy műholdas fényképet helyezett a térképre.

- Ami azt illeti, számunkra tökéletes ez az utca. Itt van az 56-os számú ház, az utca keleti oldalán. Csak egyetlen bejárata van, tehát nem téveszthetjük szem elől Kaledet, ha megjön. Amint a fényképen is láthatod, az utcában meglehetősen nagy a nyüzsgés - jókora forgalom, a járdák tele vannak emberekkel, számos üzlet és iroda is van. A ház bejáratát a Palais de Justice épülete előtti sétányról figyeljük. A parkban egy egész kolónia hajléktalan tanyázik - két emberünk már ott is van.

Shamron a megfelelő szögbe állította a fényképet.

- A legjobb megfigyelőpont a középfelezőnél lévő parkolónál van. Az egyik őrszemünk bérelt autója már ott is áll. Öt másik gépkocsink van, és mindegyik a legjobb minőségű kamerával felszerelve, melyek kódolt rádiós jelekkel közvetítik a képeket. Nálad van az egyetlen dekóder.

Shamron odabiccentett Jakovnak, aki megnyomott egy gombot, mire a konzolból lassan kiemelkedett egy nagyméretű plazmaképernyő.

- Innen figyelitek a bejáratot - mondta Shamron. - Az őrszemek rendszertelen időközönként cserélik az autókat, ha netán Kaled vagy az emberei figyelnék a payage-t. Az időzítést már kidolgoztuk, így amikor valamelyik autó kikanyarodik, egy másik azonnal beáll a helyére.

- Ügyes és hatékony - jegyezte meg Gabriel.

- Valójában Jakov javasolta ezt a megoldást. Olyan helyeken csinálta már, ahol sokkal nehezebb volt álcázni a megfigyelő csapatokat. - Shamron rágyújtott egy cigarettára. - Mutasd meg neki a számítógépes programot.

Jakov leült egy laptop elé, és bepötyögött egy parancsot, mire a képernyőn megjelent a boulevard St. Rémy és a környező utcák virtuális animációja.

- Mivel ismerik az arcod, csak a támadás estéjén hagyhatod el a fedélzetet, ami azt jelenti, hogy nem járhatod be a környéket. De legalább itt megteheted. A technikusok úgy alkották meg a számodra, hogy innen kényelmesen bejárhatod a boulevard St. Rémyt.

- Az nem ugyanaz.

- Egyetértek, de ez van - mondta Shamron, majd eltűnődött. - Szóval, mi teszel, ha meglátsz egy harmincöt év körüli arab férfit, aki belép az 56-os számú ház kapuján?

- Egy pillanatnyi jelentőségteli csendet követően már meg is válaszolta a kérdést. - Dinával meghatározzátok, hogy valóban róla van szó, és pozitív eredmény esetén, a biztonságos vonalon keresztül megkülditek a jelet a Saul király sugárútra. Aztán átkülditek a videót, és amennyiben elégedettek vagyunk az eredménnyel, megkapjátok a parancsot az indulásra. Jakovval együtt elhagyod a fedélzetet, természetesen te leszel hátul. Kerestek egy várakozásra alkalmas helyet. Esetleg leparkolhattok a téren, vagy isztok egy sört az egyik kávézóban. Ha Kaled a lakásban marad egy ideig, mozgásban kell lennetek, de ez a városrész szerencsére nem kihalt. Mindketten tapasztalt ügynökök vagytok, tudjátok a dolgokat. Amikor Dina meglátja Kaledet a kapuban, rádió jelez nektek, és akkor harminc másodpercen belül vissza kell érnetek a boulevard St. Rémyre.

Shamron lassan elnyomta a cigarettáját.

- Nem érdekel, ha fényes nappal van - jelentette ki határozott hangon. - Az sem érdekel, ha egy barátjával van, vagy ha egy csomó ember tanúja a jelenetnek. Amikor Kaled al-Kalifa kiteszi a lábát azon a kapun, azonnal végeztek vele.

- A menekülési útvonal?

- A boulevard Notre-Dame-on felfelé, az avenue du Pradón keresztül. Hajtsatok szélesebben a keleti irányba. Az ájin hagy nektek egy autót a vélodrome-i parkolóban. Aztán a lehető leggyorsabban induljatok Genfbe. Ott elhelyezünk benneteket egy lakásban, majd, ha elült a vihar, kihozunk onnan.

- Mikor hagyjuk el Szardíniát?

-Most - felelte Shamron. - Északi irányba, Korzika felé. A Propiano kikötő a sziget délnyugati sarkán van, és onnan indulnak a Marseille-be tartó kompok. Propianóból kilenc óra alatt ott lehettek. Sötétedés után menjetek be a kikötőbe, és jelentkezzenek le a kikötőmesternél. Aztán lépjenek kapcsolatba az őrszemekkel, és teremtsenek összeköttetést a megfigyelő kamerával.

- És te?

- Marseille-ben nem hiányzik nektek egy vénember, aki lesi minden mozdulatotokat. Én most Ramival együtt itt hagylak benneteket. Holnap estére Tel Avivban leszünk.

Gabriel felvette a boulevard St. Rémyről készült műholdas felvételt, és alaposan megnézte.

- Alef, bét, ájin, kaf - mondta Shamron. - Akárcsak régen.

- Igen - felelte Gabriel. - Ebbe nem csúszhat hiba

JAKOV ÉS DINA a Hűség fedélzetén várakozott, míg Gabriel partra szállította Shamront és Ramit.

- Vége - mondta Gabriel. - Ez az utolsó alkalom.

- Azt hiszem, mindkettőnk nevében szóltál - mondta Shamron. - Hazajössz, és szépen megöregszünk.

- Már úgyis öregek vagyunk.

Shamron vállat vont. - De egy utolsó csata még belefér.

- Majd meglátjuk.

- Ha megvan a célszemély, ne habozz. Tedd a kötelességed.

- Ki iránti kötelességről beszélsz?

- Irántam, természetesen.

Gabriel megfordította a bárkát, és kisiklott a kikötőből. A válla fölött még visszanézett, és megpillantotta a rakparton mozdulatlanul álló Shamront. A kezét felemelte, mintha búcsúzna. Amikor másodszor is megfordult, az öreg már nem volt ott. A jacht elindult, és Gabriel a nyomába eredt.

18 MARSEILLE

Huszonnégy órával azután, hogy Marseille-be érkeztek, Gábiel már kimondhatatlan gyűlöletet táplált a boulevard St. Rémy 56. számú ház iránt. Gyűlölte a kaput, a kilincset, az épület szürke köveit, a földszinti lakás ablakainak rácsait. Utálta a ház előtt elhaladó, harmincöt év körüli arab férfiakat, de legfőképpen a ház lakóit: a Cardin blézeres úriembert, akinek az utca végében volt ügyvédi irodája; az ősz hajú hölgyet, akinek a terrierje minden reggel a járdára piszkított; és a Sophie nevű nőt, aki hihetetlenül hasonlított Le ára.

Felváltva figyelték a képernyőket - minden óra után két órát pihentek. Üdítő változatosságot jelentett a megfigyelő kocsik cseréje, amit az ájinok egy balettelőadás tökéletességére fejlesztettek.

Bár Gabriel a hajón raboskodott, Dinának és Jakovnak az utasítása szerint turistákként kellett viselkedniük. Két-három műszakot is a képernyő előtt töltött, hogy a két fiatal megebédelhessen a rakparti étteremben, és motorkerékpárral bejárhassák a várost. Jakov ragaszkodott hozzá, hogy minden napszakban végighajtsa a menekülési útvonalakon, hogy megszokja a közlekedést. Dana a butikokban vásárolgatott, vagy fürdőruhát húzott és a fedélzeten napozott. A hasa jobb oldalán és a jobb combján egy-egy csúnya vörös heg éktelenkedett - a Dizengoff téri mészárlás nyomai.

Gabriel kijelentette, hogy éjszaka háromóránként váltják egymást, hogy némiképp kipihenhessék magukat, ám a három óra egy örökkévalóságnak tűnt. Unalmában beköszönt a Palais de Justice előtt posztoló őrszemeknek, vagy azzal az ürüggyel, hogy a műholdas kapcsolatot ellenőrzi, elcsevegett a Saul király sugárúti ügyeletes tiszttel. Vágyott az otthoni hangokra.

Gabrielt Dina váltotta fel, de az agyát képtelen volt kikapcsolni. A gondolatai folyton visszakanyarodtak a római követség előtti pusztításra, az égett hús szagára Kaled nem hagyott neki más választást, így kénytelen lesz végezni vele.

A negyedik éjszakán egy szemhunyasnyit sem aludt. Reggel háromnegyed nyolckor kelt, és a nyolcórás váltásra készülődött. A konyhában megkávézott és a hűtőszekrény ajtaján lógó naptárra bámult Holnap van Beit Szájid lerombolásának az évfordulója, gondolta. Tehát ma van az utolsó nap. A szalonban Jakov cigarettafüstbe burkolva figyelte a képernyőt. Gabriel egy ideig mozdulatlanul nézte, majd elkezdett járkálni a képernyő előtt. Az ügyvéd 8:15-kor lépett ki a kapun. Tíz perccel később az idős hölgy is megjelent, a terrierje egyenesen Gabriel kamerája elé végezte a dolgát. Végül Sophie, Lea hasonmása is kilépett a kapun, majd megállt, kikotorta a táskájából a napszemüvegét és eltűnt a látómezejükből.

- POCSÉKUL NÉZEL KI - mondta Dina. - Aludd végig az éjszakát, Jakovval tartjuk a frontot.

Kora este volt, a kikötő is elcsendesedett. Gabriel ásítózva bevallotta Dinának, hogy alig aludt, mióta Marseille-be érkeztek. Dina azt tanácsolta, vegyen be egy altatót.

- És ha megjelenik Kaled, miközben én eszméletlenül fekszem a szobámban?

- Azt hiszem, igazad van - mondta Dina, és a képernyőre meredt. A járda tele volt gyalogosokkal. - Miért nem tudsz aludni?

- Tényleg akarod, hogy elmondjam?

A lány le se vette a szemét a képernyőről. - Aggódsz, hogy nem jön el? Vagy azért aggódsz, hogy nem tudod lelőni? Talán attól félsz, hogy mindannyiunkat elkapnak és letartóztatnak?

- Nem szeretem ezt a munkát, Dina. Sohasem szerettem.

- Egyikünk sem szereti. És ha így lenne, azonnal elbocsátanának a szolgálatból. Azért csináljuk, mert nincs más választásunk. Mert rákényszerítenek. Kérdeznék valamit, Gabriel. Mi lenne, ha holnap hirtelen véget érnének a robbantások, a gyilkolások, a lövöldözések? Akkor béke lenne, ugye? De ők nem kének belőle, hiszen el akarnak pusztítani bennünket. A Hamasz és Hitler között csak annyi a különbség, hogy a Hamasznak nincs akkora hatalma, sem eszközei, hogy mind egy szálig kiirtsa a zsidókat. De mindent elkövetnek ennek érdekében.

- Azért van némi különbség a palesztinok és a nácik között. Ha úgy vesszük, Kalednek is igaza van, csak hogy undorító és erkölcstelen, ahogyan érvényt akar szerezni az igazának.

- Igazának? Hányszor meg hányszor élhettek volna békében, de nem kell nekik. A mi halálunk élteti. Ne ámítsd magad, Gabriel. - A képernyőre mutatott. - Ha megjelenik azon az utcán, jogod van, erkölcsi kötelességed végezni vele, hogy soha többé ne hozzon halált és pusztulást erre a világra. Tedd meg, Gabriel, vagy isten engem úgy segéljen, én magam teszem meg.

- Valóban megtennéd? Komolyan azt hiszed, hogy képes lennél hidegvérrel megölni egy embert a nyílt utcán? Azt hiszed, olyan könnyű meghúzni a ravaszt?

Dina egy ideig némán figyelte a képernyőt.

- Az apám Ukrajnában született. Kijevben. Az egész családját elvesztette a háborúban. A többieket kihajtották Babi Jarba, és agyonlőtték. Harmincezer zsidót. A háború után kiment Palesztinába, ahol felvette a Szárid nevet. Azt jelenti „maradék”. Feleségül vette az anyámat, aki hat gyereket szült neki - a soában megölt hatmillió zsidó tiszteletére. Én vagyok a legkisebb.

A tekintetével a boulevard St. Rémyt fürkészte, de Gabriel biztos volt benne, hogy lélekben a Dizengoff utcán jár.

- 1994. október 19-ének reggelén a Dizengoff és az Eszter utca sarkán álltam az anyámmal és a két nővéremmel. Amikor megérkezett az ötös busz, megpusziltam őket és megvártam, míg felszállnak. A nyitott ajtóban megláttam azt a fiút. - Gabrielre nézett. - A sofőr mögött ült, a táskája a lábánál. Rám nézett. Gyönyörű arca volt. Nem, gondoltam, lehetetlen. És hallgattam. Az ajtók becsukódtak, és a busz elindult.

A szeme könnyes volt, a kezét önkéntelenül is a combján lévő sebhelyre helyezte.

- És mi volt ennek a fiúnak a táskájában? Egy egyiptomi taposóakna. Húsz kilogramm katonai minőségű TNT, és patkányméregbe áztatott anyacsavarok. Előbb a villanást láttam, aztán meghallottam a robbanást. A busz a levegőbe repült, majd nekicsattant az aszfaltnak. Elestem. Körülöttem sikoltoztak az emberek, de semmit sem hallottam, mert megsérült a dobhártyám. Mellettem egy emberi láb hevert. Azt hittem, az enyém, de aztán láttam, hogy megvannak a lábaim. Valamelyik utasnak szakadt le a lába.

Vajon Shamron szándékosan küldte Dinát erre az akcióra, hogy élő emlékeztetőül szolgáljon Gabriel számára?

- A helyszínre érkező rendőrök rosszul lettek a vér látványától, az égett emberi hús szagától. Térdre estek az utcán és hánytak. Ott feküdtem és vártam, hogy jöjjön valaki segíteni, és akkor elkezdett csöpögni rám a vér. Felnéztem és láttam, hogy a falevelek tele vannak véres húscsfatokkal. Véres eső hullt azon a reggelen a Dizengoff utcában. Aztán megérkeztek a rabbik a Hevra Kadisából. Kézzel szedték össze a nagyobb testrészeket, még a levelekre akadt húscsfatokat is, majd csipesszel az apróbb darabokat is összegyűjtötték. Néztem, ahogy csipesszel felszedetik az anyám és a két nővérem maradványait, és papírtasakba helyezik. Ezt temették el. A húscsfatokat.

A karjait a lába köré fonta, az állát a térdére támasztotta. Gabriel fél szemmel a képernyőre figyelt nehogy elmulasszanak valamit. Végigsimított Dina karján, és érezte, ahogy egy könnycsepp a kezére pottyan.

- Magamat okoltam. Ha tudtam volna, hogy az az angyalarcú fiú valójában Abdel Rahim al-Souwi, a Hamasz Izzedine al-Kasszam Brigádjának tagja, figyelmeztethettem volna őket. Ha tudtam volna, hogy Abdel bátyját 1989-ben, egy lövöldözés során megölték az Izraeli Védelmi Erők, megértettem volna, miért szállt fel akkor arra a buszra. Elhatároztam, hogy harcolni fogok ellenük, de nem fegyverrel, hanem az eszemmel. Megesküdtem, hogy ha legközelebb meglátom valamelyiket, időben képes leszek figyelmeztetni az embereket. Ezért jelentkeztem önkéntesnek az Irodába. Ezért vettem észre a Róma és Beit Szájid közötti kapcsolatot. Jobban ismerem őket, mint ők magukat.

Újabb könnycsepp koppant Gabriel kezén.

- Miért ölték meg az anyámat és a nővéreimet, Gabriel? Azért tették, mert elloptuk ezt a földet? Vagy, mert mi vagyunk a megszállók? Nem, azért tették, mert békét akartunk teremteni. Bocsáss meg nekem, amiért gyűlölöm őket. Könyörgök, ne akard megkímélni Kaled életét. Ne engedd felszállni arra a buszra.

A KÉPERNYŐ DIGITÁLIS órája 00:27-et mutatott. Tulajdonképpen Jakovnak kellett volna örködnie, de ez volt az utolsó éjszaka, és egyiküknek sem akaródzott aludni. Mindannyian a szalonban ültek a kanapén, és vártak. A boulevard St. Rémy csendes volt ezen az éjszakán. A kapu előtt elhaladó pár volt az egyetlen, akiket az elmúlt tizenöt percben láttak. Gabriel Dinára nézett, aki a képernyőre szögezte a tekintetét.

- Láttad?

- Láttam.

Gabriel felállt, és a konzolhoz lépett. Kicserélte a videofelvevőben a kazettát, majd a régit a készülékbe helyezte és visszatekerte. Dina a válla fölött figyelte, ahogy megnyomja a lejátszógombot. A pár a kamera látószögébe kerül, majd elhaladnak a kapu előtt, anélkül, hogy rápillantanának.

Gabriel megállította a felvételt.

- Nézzétek, ahogy a lányt a jobbán tartja Akár egy pajzsot. És figyeljétek meg a jobb kezét. A lány zsebében. Akárcsak Szabri.

Visszatekerte, újra lejátszotta, majd megállította a szalagot.

- Istenem - mondta Gabriel -, pont úgy mozog, mint az apja

- Biztos vagy benne?

Gabriel a rádióhoz ment, és riasztotta a Palais de Justice előtt várakozó őrszemet.

- Láttad azt a párt, aki elhaladt az épület előtt?

- Igen.

- Most hol vannak?

- Várj egy kicsit - Az ájin helyzetet váltott - Felfelé tartanak az utcán, a kert felé.

- Tudod követni őket?

- Itt akkora a csend, akár a temetőben. Nem javaslom.

- A fenébe.

- Egy perc.

- Mi van?

- Várj.

- Mi van ott?

- Megfordulnak.

- Biztos vagy benne?

- Igen. Visszafordultak.

Gabriel felnézett a képernyőre és látta, ahogy ismét megjelennek - ez alkalommal az ellenkező irányból. A nő most is a járda szélén haladt, a

férfi ugyanúgy a nő farzsebében tartotta a kezét. Megálltak az 56-os számú ház kapujában. A férfi elővett egy kulcsot a zsebéből.

19 SURREY, ANGLIA

ESTE TÍZ ÓRA VOLT, amikor a stratfordi klinikán Amira Asszaf kiszállt a liftből, és végiment a negyedik emeleti folyosón. Az első saroknál befordulva észrevette a Miss Martinson szobája előtt üldögélő biztonsági őrt, aki felnézett a lányra, majd becsukta a könyvet, amit olvasott.

- Meg kell néznem, hogy nyugodtan alszik-e - mondta Amira.

A testőr biccentett és felállt. Amira kérése nem érte váratlanul, hiszen az elmúlt hónap során minden este megállt a kórterem előtt.

Amira benyitott és belépett. A testőr követte, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy éjjeli lámpa halvány fénnel világított. Amira az ágyhoz lépett és megnézte Miss Martinsont, aki mélyen aludt, ami nem volt meglepő, mivel Amira a szokásos adag altató kétszeresét adta be neki. Néhány óráig még nem fog felébredni.

Amira megigazította a takarókat, majd kinyitotta az éjjeliszekrény legfelső fiókját. A fegyver, egy kilencmilliméteres hangtompítós Walther pontosan ott volt ahol a délután folyamán elrejtette. Megragadta a fegyvert aztán megpördült és a testőr mellkasára célzott vele. A férfi villámgyorsan a dzsekijébe nyúlt, de Amira a tapasztalt gyilkosok rutinjával kétszer tüzelt. A testőr elterült a padlón. Amira megállt felette, és beleeresztett még két lövedéket.

MÉLYEKET LÉLEGZETT, hogy csillapítsa a hullámokban rátörő hányingert, majd a telefonhoz ment és egy kórházi melléket tárcsázott.

- Kérem, szóljon Hamidnak, hogy jöjjön fel Miss Martinson szobájába. Le kellene vinni az ágyneműt, mielőtt elmegy az autó.

Letette a telefont, aztán a halott férfit a karjainál fogva a fürdőszobába vonszolta. A szőnyeg csupa vér volt, de Amira nem törődött vele. Ő csupán nyerni akart néhány órát, mielőtt felfedezik a gyilkosságot.

Kopogtak az ajtón.

- Igen?

- Hamid vagyok.

Amira kinyitotta, és Hamid begurította a szennyeskosarat.

- Jól vagy?

Amira biccentett. Hamid az ágy mellé gurította a kosarat, míg Amira kivett belőle néhány lepedőt. A törekeny testű Miss Martinson mozdulatlanul hevert az ágyon. Hamid a hónaljánál, Amira meg a lábainál fogva felemelte, és finoman a szennyekosárba tették, majd Amira ráterített néhány lepedőt.

A nővér kilépett a folyosóra és körülnézett, hogy tiszta-e a levegő, majd Hamidra nézett és intett neki, hogy kövesse. A férfi kigurította a kosarat a kórteremből, és elindult a lift felé, míg Amira bezárta az ajtót. A liftnél megnyomta a hívógombot. Egy örökkévalóságig tartott, míg megérkezett, de aztán beszálltak, Amira megnyomta a földszinti gombot, és a lift lassan elindult.

A földszinti hall üres volt Hamid szállt ki elsőnek, majd jobbra kanyarodott, és Amirával a nyomában elindult a hátsó kijárat felé. Odakinn egy kisteherautó várakozott, a hátsó ajtaja nyitva volt. A jármű oldalán egy helyi mosoda neve volt olvasható. A sofőr a kórháztól három kilométernyire, egy bükkösben hevert. Átlőtték a torkát.

Hamid kiemelte a kosárból a szennyestartót, és finoman a teherautó padlójára helyezte, majd becsukta az ajtót és beszállt az anyósülésre. Amira nézte, ahogy a teherautó elhagyja a kórház területét, aztán bement az épületbe és a nővérpulthoz lépett. Ginger volt az ügyeletes.

- Nem érzem jól magam, Ginger. Elboldogulsz nélkülem?

- Semmi gond, csillagom. Szónak valakinek, hogy hazavigyen?

Amira megrázta a fejét - Motorral vagyok. Holnap este találkozunk.

Bement a személyzeti öltözőbe, de mielőtt levette volna az egyenruháját, a fegyvert a hátizsákjába rejtette. Aztán farmert, vastag gyapjúpulóvert és bőrdzsekit húzott, és nemsokára a hátsó udvaron volt Felszállt a motorkerékpárra, beindította, és kirobogott az udvarról. Menet közben vetett egy pillantást Miss Martinson ablakára: halvány fénnel égett a lámpa, látszólag minden a legnagyobb rendben volt. Végigrobogott a felhajtón, és megállt az őrbódé előtt. Az őr jó éjszakát kívánt, és kinyitotta a kaput. Amira ráfordult az útra és gázt adott. Tíz perccel később már az A24-es autópályán járt, a tengerpart felé igyekezett.

20 MARSEILLE

GABRIEL BESURRANT a kabinjába, és magára csukta az ajtót. A szekrény alján felfeszítette a szőnyeget, ami egy padlószéfet rejtett, benne egy Beretta 92FS, egy Jericho 941PS Police Special, valamint egy Beretta SP-21-es lapult. Óvatosan kivette a fegyvereket, és az ágyra helyezte őket. A Beretta és a Jericho kilencmilliméteres lőfegyverek. A Beretta tára tizenöt töltényes kapacitású, míg a Jerichóé tizenhat. A zömök, fekete és csúnya Beretta azonban erősebb és pusztítóbb is, bár mindössze nyolc darab .45-ös kaliberű töltényt lehet betárazni.

Gabriel a föld felé tartva egymás után kipróbálta a fegyvereket. Mindegyik tökéletes állapotban volt. Újra összerakta és megtöltötte őket, majd egyenként ellenőrizte a súlyukat, miközben azon morfondírozott, melyiket is vigye magával. Nem valószínű, hogy csendben meg tudja oldani. Feltehetően egy emberekkel teli utcán kerül rá sor, talán fényes nappal. Első és legfontosabb dolga, hogy megbizonyosodjon Kaled haláláról, így erre a célra a Beretta látszott a legalkalmasabbnak, míg a Beretta 92FS lesz a tartalék. Úgy döntött, hangtompító nélkül fog dolgozni, mert így sokkal könnyebben elrejt-heti a fegyvert, és szükség esetén könnyebben előránthatja. Ráadásul semmi értelme hangtompítót használni, ha a nyílt utcán amúgy is rengeteg ember tanúja lesz a tettének.

Bement a fürdőszobába és egy ideig alaposan tanulmányozta az arcát, aztán a gyógyszeres szekrényéből elővett egy ollót, egy borotvát, valamint egy flakon borotvakrémet. Lenyírta a szakállát, majd a borotvát leborotválta. Az összes festék még nem kopott le a hajáról, de ez nem érdekelte.

Levetközött és gyorsan lezuhanyozott, majd a kabinjában átöltözött. Alsónadrágot és zoknit húzott, majd felvett egy sötétkék farmert és gumitalpú, szarvasbőr bakancsot. A rádióadót a farmerja derekánál, a bal csípőjénél rögzítette; az egyik drótot a füléhez, a másikat a bal csuklójához vezette. Miután fekete szigetelőszalaggal leragasztotta az utóbbit, felvett egy hosszú ujjú fekete inget. A Berettát bedugta a nadrágja derekához. A Berettát a bőrdzsekije belső, míg az egy euró nagyságú GPS jelzőkorongot a farmerja külső zsebébe rejtette.

Leült az ágy végébe, és várt. Öt perccel később kopogtak az ajtaján. Az óra hajnali 2 óra 12 percet mutatott.

- MENNYIRE BIZTOSAK benne a szakértők?

A miniszterelnök a monitorokra nézett, és várta a választ. Az egyik képernyőn Lev arca volt látható. A másikon Mose Jariv, a Sabak főigazgatója; a harmadikon Amos Sárrét tábornok, az Aman főnöke volt.

- Százszázalékosan - felelte Lev. - A Mahmud Arvistól kapott fotón szereplő személy azonos azzal a férfivel, aki bement a Marseille-i bérházba. Már csak az ön jóváhagyására van szükségünk.

- Az engedélyt megadom. Adják ki a parancsot a Hűségnek.

- Igenis, miniszterelnök úr.

- Feltételezem, rádióon kapcsolatban vannak velük.

- Biztonsági vonalon kommunikálunk velük, és az utolsó másodpercig figyelemmel követjük az eseményeket.

- Engem is tájékoztassanak. Nem szeretnék utolsónak értesülni a dolgokról - mondta a miniszterelnök, és bontotta a vonalat. Mindhárom képernyő elsötétedett.

A SZÜRKE SZÍNŰ PIAGGIO X9 Evolution motorkerékpár egy pöccentésre beindult, és garantáltan 160 kilométer per óra sebességgel lehetett száguldani vele, bár Jakov előző nap kipróbálta, és 190 kilométeres sebességet sajtolt ki belőle. A nyereg hátulról előre lejtett, így a hátul ülő személyt legalább tíz centi választotta el a vezetőtől, így a jármű tökéletesen alkalmas volt az előttük álló feladatra, bár a gyártók valószínűleg nem kifejezetten erre a célra tervezték. Jakov végigrobogott a rakparton, majd egy pillanatra megállt, hogy felvegye Gabrielt.

- Vigyél el a boulevard St. Rémyre.

- Biztos vagy benne?

- Csak hajts végig - mondta Gabriel. - Látni akarom.

Jakov balra fordította a járművet, és felrobogott a dombra.

AZ ÉPÜLET HALLJÁBAN tökéletes állapotban volt márványpadló, a lift majdnem mindig működött. Az utcára néző ablakokból gyönyörű kilátás nyílt a Nílusra, míg a másik oldalról az amerikai követség fallal körülkerített épületére lehetett látni. Külföldiek és gazdag egyiptomiak laktak itt, nem úgy, mint Zubair, aki rendőrként - még a Mukabarat titkosrendőreként is - legfeljebb szolgálat közben keveredhetett ilyen helyre.

A lakás a tizedik emeleten volt, és mire felment a széles, kanyargós lépcsőkön, eldűnnyögött egy káromkodást. A napi két csomag Cleopatra cigaretta teljesen kikészítette a tüdejét. Háromszor is meg kellett állnia, hogy kifújja magát, és jó öt percbe telt, míg végre feljutott a lakásig.

Fülét az ajtóhoz tapasztva hallgatózott, de odabenn síri csend volt. Nem csoda, hiszen Zubair egész éjszaka az angol férfi nyomában volt, és a folyópart összes szállodájának a bárjait és éjszakai mulatóhelyeket bejárták.

A zsebéből előhalászott egy kulcsot. A Mukabaratnak szép gyűjteménye volt diplomatákból, disszidensekből, iszlámistákból és főképpen külföldi újságírókból. A kulcsot a zárba illesztette, majd benyitott és belépett.

A lakás hűvös és sötét volt, a függönyöket szorosan behúzták. Zubair többször is járt már a lakásban, és nem volt szüksége villanyt kapcsolni, hogy megtalálja a hálósobába vezető utat. Quinnell mélyen aludt; az ágyneműjét teljesen átáztatta a verejték. A mozdulatlan levegőben erős whisky szag terjengett. Zubair elővette a fegyverét, és lassú léptekkel az ágy végéhez ment. Néhány lépés után a jobb lába alatt megroppant valami. Lenézett - Quinnell karórája volt az. Az angol azonnal felült az ágyában. A francba, gondolta Zubair. Nem volt profi bérgyilkos, álmában akarta megölni az újságírót.

- Mi az ördögöt keres itt?

- Üzenetet hoztam a barátunktól - mondta Zubair higgadtan.

- Semmi közöm hozzá.

- Ő is így gondolja.

- Akkor mi az istent keres a hálósobámban?

Zubair felemelte a fegyvert. Néhány másodperccel később távozott a lakásból, és lement a lépcsőkön. Félúton már úgy lihegett és izzadt, akár

egy maratonfutó. Megállt, és a korlátnak támaszkodott. Átkozott cigarettá. Ha nem hagyja abba, még belehal.

MARSEILLE, HAJNALI 5 ÓRA 22 PERC. A bérház kapuja kitárul, és egy magányos alak lép ki az utcára. Dina riasztása tisztán hallható a Saul király sugárúti Operációs Központban, valamint Jeruzsálemben, ahol Shamron és a miniszterelnök feszülten figyel. A hang a cours Belsunce-re is eljut, ahol Gabriel és Jakov egy szökőkút peremén üldögél, körülöttük kábítószeresek és bevándorlók, akiknek nincs hol aludniuk.

- Ki az? - kérdezi Gabriel.

- A lány - mondja Dina, majd gyorsan hozzáteszi: Kaled nője.

- Merre megy?

- Északi irányba, a Piacé de la Prefecture felé.

Aztán néhány másodpercnyi csend következik. Jeruzsálemben Shamron idegesen fel-alá járkál a miniszterelnök íróasztala előtt, és izgatottan várja Gabriel parancsát. - Nehogy megpróbáld - suttogja. - Ha a lány észreveszi az őrszemet, figyelmezteti Kaledet, és elveszíted. Hadd menjen.

Újabb tíz másodperc telik el, míg végre meghallják Gabriel hangját. - Túl kockázatos - suttogja. - Menjen csak.

RAMALLAHBAN a hajnali órákban ért véget a találkozó. Jasszer Arafat tréfás kedvében volt, és a résztvevők számára olyan volt, mint a régi Arafat, aki a legközelebbi jó barátaival az egész éjszakát képes volt végigvitatkozni a különféle ideológiákról és stratégiákról, majd reggel államfőként részt venni egy tárgyaláson. Amikor a parancsnokai sorra elhagyták a helyiséget, Arafat intett Mahmud Arvisnak, hogy maradjon.

- Elkezdődött - mondta Arafat. - Bízunk benne, hogy Allah áldása kíséri Kaled küldetését.

- Ez a te küldetésed is, Abu Amar.

- Igaz - felelte Arafat és ebben te is sokat segítettél, Mahmud.

Arvis óvatosan bólintott. Arafat keményen a szemébe nézett.

- Jól játszottad a szereped - mondta Arafat. - Annyira okosan félrevezetted az izraelieket, hogy szinte kísértést érzek, hogy megbocsássam neked, hogy elárultál engem és a palesztin népet De a bűnöd sajnos megbocsáthatatlan.

Arvisnak elszorult a torka.

- Te tényleg azt hitted, hogy megbocsátjuk az árulást?

- mosolygott Arafat.

- A feleségem - csattant fel Arvis. - A zsidók kényszerítettek.

- Ne gyerekeskedj, Mahmud - legyintett Arafat. - Ne tetézd a megaláztatást azzal, hogy könnyörögsz az életedért.

Az ajtó kitárult, és két egyenruhás, fegyveres biztonsági őr lépett be a szobába. Arvis megpróbálta előrántani az oldalfegyverét a tokjából, de az egyik őr puskatussal a veséjére sújtott, és az ezredes a kegyetlen fájdalomtól a földre zuhant.

- Úgy halsz meg, mint egy kutya - mondta Arafat A biztonságiak felrángatták Arvist, és kivonszolták az udvarra. Arafat az ablakból nézte, ahogy az ezredest egy Újabb ütés éri, és másodszor is elesik. Aztán lassan és módszeresen lőttek rá. Az első lövés a lábán érte, és így haladtak egyre feljebb. A Mukata visszhangzott a Kalasnyikovok kerepelésétől és a haldokló áruló sikolyaitól. Arafat elégedetten mosolygott - számára a forradalom és a bosszú hangjai voltak ezek.

Amikor abbamaradt az ordítás, még beleeresztettek egy golyót az ezredes fejébe. Arafat behúzta a spalettát. Egy ellenséggel leszámolt, és hamarosan egy másikra is hasonló sors vár. Lepakcsolta a lámpát, és a félhomályban várta a további híreket.

21 MARSEILLE

KÉSŐBB, AMIKOR VÉGE VOLT, Dina hiába kereste a rejtett összefüggéseket, nem tudott rájönni, milyen logika szerint jelent meg Kaled a színen. Számtalan alkalommal visszahallgatta a felvételt: „Ő az. Az utcán van. Déli irányba halad, a park felé.” Dina mindenkit meglepett összeszedettségével és érzelemmentes hangjával. Annyira nyugodt volt, hogy Shamron egy pillanatra fel sem fogta, mi történt valójában. Csak amikor meghallotta Jakov motorkerékpárját, majd Gabriel szapora légzését, értette meg, hogy Kaled el fogja venni, ami jár neki.

Öt másodperccel az után, hogy meghallották Dina hangját, Jakov és Gabriel a fejére rántotta a sisakot és teljes gázzal keleti irányba végigrobogott a cours Belsunce-ön. A Place de la Préfecture-ön Jakov jobbra hajolt, és áthajtott a téren, a boulevard St. Rémy felé. Gabriel a bal kezével Jakov derekába kapaszkodott Jobb kezét a kabátzsebébe süllyesztette és a Berettát szorongatta. Bár hajnalodott, az utca még sötét volt Először Gabriel vette észre Kaledet, ahogy sietős léptekkel halad a járdán, mintha egy fontos megbeszélésre igyekezne.

Jakov hirtelen lelassított. Két választása volt: vagy átmegy az utca másik oldalára, és hátulról közelíti meg Kaledet, vagy marad, ahol van. Gabriel a fegyver csövével megbökte az oldalát, mire Jakov gázt adott és előrelelendültek. Gabriel le sem vette a szemét a palesztinról.

Abban a pillanatban az egyik keresztutcából eléjük vágott egy sötétszürke Mercedes, és elállta az útjukat. Jakov fékezett, hogy elkerülje az ütközést, és intett a Mercedesnek, hogy álljon el az útból. A vezető, egy fiatal, arabos külsejű férfi hűvösen méregette Jakovot, majd lassan utat engedett nekik, de Kaled addigra eltűnt a szemük elől.

Jakov elhatott az utca végéig, majd balra kanyarodott, és végigrobogott a boulevard André Aune-ön, a Notre Dame de la Garde-templom irányába. Kaled már átment az úton, és belépett egy fedett átjáróba. Gabriel a számítógépes program segítségével a kerület összes utcáját megtanulta, így tudta, hogy az átjáró a Montée de l'Oratoire nevezetű meredek kőlépcsők felé vezet, tehát semmire sem mennek a motorkerékpárral.

- Állj meg - mondta Gabriel. - Ne mozdulj.

Leugrott a hátsó ülésről, és a sisakot le se véve követte a palesztint. Az átjáróban nem volt világítás, és mire a közepére ért, az orráig se látott. Az átjáró végében széles, nagyon régi lépcső vezetett lefelé, melyet egy

festett fémkorlát osztott ketté. Gabriel balján egy bérház világosbarna színű stukkóhomlokzata; jobbra egy magas, homokkőből épült fal.

A lépcső balra kanyarodott. A sarokra érve Gabriel ismét megpillantotta Kaledet, aki félúton járt a lépcsőn. Keze a Berettára fonódott, de végül nem vette elő a fegyvert.

A lépcső tetején egy újabb bérház magasodott. A fülhallgatójában hangokat hallott. Dina megkérdezte Jakovot, hogy mi történik; a fiú elmondta neki, hogy akadályba ütköztek, és a lépcső miatt szét kellett válniuk.

- Látod?

- Nem.

- Mióta nem látod?

- Néhány másodperce.

- Hová megy Kaled? Miért megy ilyen gyorsan? Hol vannak a testőrei? Ez egyáltalán nem tetszik nekem. Szólok Gabrielnek, hogy forduljon vissza.

- Bízd csak rá.

Kaled a lépcső tetejére ért, és megint eltűnt Gabriel előtt, aki kettesével véve a lépcsőfokokat, alig tíz másodperc múlva odaért, ahol a palesztint látta. Előtte két utca V alakban keresztezte egymást. A Gabriel jobbán lévő egyenesen a dombra vezetett, a templom elé. A környéken nem jártak gépkocsik és gyalogosok. Gabriel végignézett a bal oldali utcán, de Kaledet itt sem látta, csupán egy pár vörösen izzó fényszórót, ami hamarosan eltűnt a szeme előtt.

- ELNÉZÉST, MONSIEUR, eltévedt?

Gabriel megfordult, és felemelte a sisakja ellenzőjét. A lépcső tetején álló lány nem volt több harminc évesnél, hatalmas barna szeme és rövid, fekete haja volt. Franciául beszélt, és Gabriel is ezen a nyelven válaszolt.

- Nem, nem tévedtem el.

- Talán keres valakit?

És te miért állsz szóba egy sisakos férfival? - gondolta Gabriel, majd tett egy lépést feléje. A lány nem moccant, de Gabriel megérezte rajta, hogy vár valamire.

- Nem, nem keresek senkit.

- Biztos? Esküdni mertem volna, hogy keres valakit. Finoman oldalra hajtotta a fejét. - Esetleg a feleségét.

Gabriel úgy érezte, mintha lángra kapott volna a tarkója. Alaposan szemügyre vette a lányt, és rájött, hogy már látta valahol. Ő volt az a lány, aki elkísérte Kaledet a lakásba. Jobb kezével szorosan megmarkolta a Berettát.

- Leának hívják, ugye? Egy pszichiátrián él, Dél-Angliában. Legalábbis ott élt. A Stratford Klinikán. A nyilvántartás szerint Lea Martinsonnak hívják.

Gabriel előreugrott, és torkon ragadta a lányt.

- Mit tettetek vele? Hol van?

- Nálunk van - nyögte a lány -, de nem tudom, hol. Gabriel eltaszította magától.

- Hol van? - Majd arabul is megismételte a kérdést. Válaszolj! Nekem ne beszélj franciául! Beszélj a saját nyelveden. Beszélj csak arabul.

- Igazat mondtam.

- Szóval tudsz arabul. Hol van? Felelj, vagy véged van! Közelebb lökte a lépcsőkhöz. A lány hátranyúlt, de

nem érte el a korlátot. Gabriel erőszakosan megrázta.

- Ha megölsz, magaddal is végzel, a feleségedről nem is beszélve. Én vagyok az egyetlen reményed.

- És ha megteszem, amit mondasz?

- Megmented az életét.

- És az enyémmel mi lesz?

A lány nem válaszolt.

- Mondd meg a többieknek, hogy tűnjenek el. Mondd meg nekik, hogy azonnal hagyják el Marseille-t, különben értesítjük a franciákat az ittlétetekről, és csak megnehezítitek a helyzeteteket.

Gabriel hátranézett és látta, hogy Jakov lassan feléje jön a lépcsőkön. A bal kezével intett neki, hogy álljon meg, közben Dina hangját is meghallotta: Engedd el, Gabriel. Megtaláljuk Leát. Ne akarj Kaled szabályai szerint játszani.

Gabriel belenézett a lány szemébe.

- És ha elküldöm őket?

- Akkor elviszlek a feleségedhez.

Gabriel ismét megrázta a lányt. - Szóval mégis tudod, hol van? i

- Nem, de menet közben megmondják. Egyszerre csak egy célállomás, apró lépésenként. Ha lekésünk egy időpontot, a feleséged meghal. Ha az ügynökeid megpróbálnak követni, meghal. Ha megölsz, ő is meghal. Ha pontosan azt teszed, amit mondok, életben marad.

- És velem mi történik?

- Nem szenvedett eleget? Mentsd meg a feleséged, Allon. Gyere velem, és tedd, amit mondok. Ez az egyetlen esélyed.

Gabriel lenézett a lépcsőn, és látta, hogy Jakov a fejét ingatja. Kérlek, Gábriel, mondj nemet, hallotta Dina hangját.

Egyenesen a lány szemébe nézett, aki a fanatikusok tekintetével nézett vissza rá, azzal a meggyőződéssel, hogy a múlt szenvedései mindent igazolnak - még a legkegyetlenebb cselekedetet is. Úgy tűnt, semmi sem zökkenti ki a nyugalmaiból. Ezt a lányt alapos kiképzésben részesítették, és ezáltal igazi ellenfélre akadt ám fanatizmusa előbb-utóbb sebezhetővé teszi.

Valóban náluk van Lea? Feltehetően igen. Kaled Róma szívében is képes volt felrobbantani egy követséget, így valószínűleg nem okozhatott gondot neki elraboltatni egy beteg asszonyt egy angliai pszichiátriáról. Szegény Lea, annyi szenvedésen ment keresztül, gondolta Gabriel. Kaled valószínűleg megöli. Valószínűleg mindkettőjükkel végez, de szerencsés esetben együtt halhatnak meg.

Mekkora játékos ez a palesztin! Valójában esze ágában sem volt megölni Gabrielt Velencében. A milánói húzása csupán az első lépés volt abban a bonyolult játszmában, melynek végén Marseille-be csalta Gabrielt, és olyan feltételeket szabott, melyeket kénytelen-kelletlen teljesítenie kellett. A hűsége vezette idáig. Elrántotta a lányt a lépcső széléről, majd elengedte a nyakát.

- Vonuljatok vissza - szólt bele a csuklójára rögzített mikrofonjába - Hagyjátok el Marseille-t.

Amikor Jakov megcsóválta a fejét, Gabriel felcsattant:

- Tedd, amit mondtam!

Egy gépkocsi a templom irányába tartott. Ugyanaz a Mercedes volt, ami néhány perccel korábban elállta az útjukat a boulevard St. Rémy-n. Az autó megállt mellettük, mire a lány kinyitotta a hátsó ajtót és beszállt. Gabriel még egyszer, utoljára Jakovra nézett, aztán beszállt a lány mellé.

- NEM TALÁLJUK - mondta Lev. - A nyomjelzője öt perce ugyanazon a helyen van.

A nyomjelzője egy Marseille-i csatornában hever, gondolta Shamron. Gabriel eltűnt a képernyőikről. Mennyit terveztek és készülődtek, erre Kaled a legősibb arab trükkhöz - az emberrabláshoz - folyamodik.

- Igazat mondott Leáról? - kérdezte Shamron.

- A londoni állomás többször is hívta a testőrt, de még nem sikerült elérni.

- Vagyis Lea náluk van - mondta Shamron. - És fogadok, hogy hamarosan a testőr holttestét is megtalálják a klinika környékén.

- Ha így van, akkor Angliában percekben belül kitör a vihar - jelentette ki Lev higgadtan. - Tájékoztatnunk kell a barátainkat az MI5-nél meg a belügyminisztériumban, hogy tartsák titokban az ügyet. Értesíteni kell a külügyminisztériumot is. Most nem lennék a nagykövet helyében.

- Egyetértetek - mondta Shamron de előtte még meg kell tennünk valamit.

Az órájára nézett. 7:28 - Franciaországban 6:28, vagyis volt még tizenkét órájuk a Beit Szájid-i kitelepítés évfordulójáig.

- DE NEM HAGYHATJUK SORSÁRA - tiltakozott Dina.

- Már nincs is itt - vágta rá Jakov. - Elment. Ő döntött úgy, hogy elmegy azzal a nővel, és azt mondta, tűnjünk el innen. Tel Avivtól is ezt az utasítást kaptuk. Nincs mit tenni, indulunk.

- Semmit se tehetünk érte?

- Egy francia börtönből aligha segíthetsz rajta.

Jakov a szájához emelte a karját, és a csuklójára rögzített mikrofonon keresztül utasította az ájin csapatokat, hogy vonuljanak vissza. Dina vonakodva felment a fedélzetre és kioldozta a köteleket. Jakov mellett maradt, míg az bekormányozta a hajót a csatornába. Ahogy elhaladtak a Szent Miklós-erőd előtt, visszatért a szalonba, leült a kommunikációs asztalhoz, begépelte egy parancsot a memóriába, és az időkódot reggel 6 óra 12 percre állította be. Néhány másodperccel később meghallotta a saját hangját.

„Ő az. Az utcán van. Déli irányba halad, a park felé.” Ismét meghallgatta a felvételt: Jakov és Gabriel szó nélkül felpattan a motorkerékpárra; Jakov gyújtást ad és sebességbe kapcsol; hallja, ahogy a kerekek csikorogva végiggurulnak a boulevard St. Rémy aszfaltján; Gabriel nyugodt, érzelemmentes hangja: Állj meg itt. Ne mozdulj.”

Húsz másodperccel később a női hang: „Elnézést, monsieur, eltévedt?”

STOP.

Vajon mennyi ideje tervezgette Kaled ezt a napot? Talán évekig. Gabriel a kezében van. Meg fogják ölni.

Dina megnyomta a lejátszógombot, és meghallgatta a Gabriel és a palesztin nő közötti vitát, majd fogta a műholdas telefont, és biztonsági vonalon felhívta a Saul király sugárutat.

- Szükségem van egy hangazonosításra.

- Megvan a felvétel?

- Igen.

- Minősége?

Dina elmondta, milyen körülmények között tettek szert a felvételre.

- Kérem, játssza le.

Dina megnyomta a gombot.

„Ha lekésünk egy időpontot, a feleséged meghal. Ha az ügynökeid megpróbálnak követni, meghal. Ha megölsz, ő is meghal. Ha pontosan azt teszed, amit mondok, életben marad.”

STOP.

- Várjon, kérem.

Két perccel később: - A fájlban nincs egyezés.

MARTINEAU MÉG EGYSZER, utoljára találkozott Abu Száddikkal a Gare Saint-Charles-hoz vezető széles lépcsősor alján található boulevard d'Athènes-en. Abu Száddik nyugati öltözetet, elegáns gabardin nadrágot és pamutinget viselt. Közölte Martineau-val, hogy egy hajó sietősen elhagyta a kikötőt.

- A hajó neve?

Abu Száddik megmondta.

- Hűség - visszhangozta Martineau. - Érdekes választás.

Megfordult, és Abu Száddikkal a nyomában elindult felfelé a lépcsőkön.

- A sáhidok megkapták a végső parancsokat - mondta Abu Száddik. - A tervek szerint járnak el a célponttal. Most már semmi sem állíthatja meg őket.

- És te?

- Délben felszállók az Algériába tartó kompra

A lépcső tetejére értek. A barna és csúnya pályaudvar kétségbeejtő állapotban volt. - Bevallom, nem fog hiányozni ez a hely - mondta Abu Száddik.

- Menj Algériába és húzódj meg valahol. Ha biztonságos, visszaviszünk a Nyugati partra.

- A mai nap után... - vont vállat Abu Száddik. - Örökre elfelejthetjük a biztonságot.

Martineau kezét rázott a férfivel. - Maa szalama.

- Asz szalama alejkum, Kaled testvér.

Abu Száddik megfordult és lement a lépcsőn. Martineau bement a vasúti pályaudvarra és megállt a menetrendet kijelző tábla előtt. A 8:15-ös párizsi TGV az F vágányról indul. Martineau a vonathoz ment, megkereste a kocsiját és felszállt.

Mielőtt elfoglalta volna a helyét, még elment a mosdóba. A tükör előtt sokáig nézegette önmagát. Az Yves Saint Laurent zakó, a márkás sötétkék ing és a szemüveg.

- Paul Martineau, a hamisítatlan francia, a jeles régész. De nem ma

A mai napon Kaled volt, Szabri fia, Asszad sejk unokája Kaled, aki megfizet a múltért - Kaled, Palesztina kardja.

A sáhidok megkapták a végső parancsokat. Most már semmi sem állíthatja meg őket.

Martineau más parancsot is kiadott. Amint Abu Száddik Algériába ér, meghal. Martineau tanult az ősei hibáiból; sohasem fog az arab árulók csapdájába esni.

Egy perccel később már az első osztályú fülkében ült. Párizs 800 kilométerre van, de a nagysebességű TGV alig három óra alatt képes megtenni ezt a távolságot. A nyugati technológia és a francia találékonyság csodája, gondolta Kaled. Aztán lehunyta a szemét, és elszenderedett.

22 MARTIGUES, FRANCIAORSZÁG

A HÁZ A VÁROS DÉLI részének a szélén, egy zömmel munkások lakta arab kerületben volt Vörös cserép a teteje, a külső falak repedezettek, a gazos kis udvar tele színes műanyag játékszerekkel. Gábrielt betaszígták a törött ajtón az üres szobába. Két férfi várt rájuk - mindketten arabok és jól tápláltak voltak. Egyikük kezében a szegényebb rétegek körében népszerű áruházát hirdető műanyag tasak volt. A másik egy rozsdás golfütőt szorongatott.

- Vetkőzz.

A lány arabul szólt hozzá. Gábiel mozdulatlanul, vigyázzállásban várakozott, akár egy katona a seregszemplén. A lány megismételte a parancsot, de mivel Gabriel ez alkalommal sem reagált, a férfi, aki a Mercedest vezette, keményen arcul ütötte.

Gabriel levette a dzsekijét és a fekete pulóverét. A lány még Marseille-ben elvette tőle a rádióját és a fegyvereit, és most alaposan megvizsgálta a mellkasán és a hátán lévő sebhelyeket, majd rászólt, hogy vegye le a többi ruhát is.

- Hová lett a mohamedán szemérem? - kérdezte, ám a szemtelenségéért hatalmas pofont kapott.

Gabrielnek csengett a füle, miközben kilépett a cipőjéből, aztán lehámozta a zokniját. Utána kigombolta a farmernadrágját és azt is lehúzta. Alsónadrágban állt a négy arab előtt.

- Azt is - mondta a lány. - Vedd le.

Jól szórakoztak a meztelenségén. A férfiak megjegyzéseket tettek a nemi szervére, míg a lány úgy nézegette a testét, mint egy szobrot a piederstálon. Az ő szemükben feltehetően egy legenda volt, egy vadállat, aki sötét éjszaka fiatal harcosokat gyilkol. Nézzétek, gondolhatták. Oly kicsiny, annyira átlagos. Akkor mégis hogyan ölhetette meg a testvéreinket?

A lány mondott valamit arabul, de Gabriel nem értette. A három férfi nekiesett a ruháinak, és késekkel meg ollóval miszlikbe szabdalták őket. A varrásokat és a gallérokat is felfejtették. Vajon mit kerestek? Egy másik nyomjelzőt? Egy rádióadót? Vagy tán egy ördögi zsidó szerkezetet, ami megöli őket, és Gabriel kénye-kedve szerint

megszökhet előlük? A lány egy ideig komoly arccal figyelte a társai ténykedését, majd töprengő tekintettel a túszra nézett.

A ruházat átvizsgálás nem vezetett eredményre. Az egyik arab összeszedte a ruhadarabokat és a tűzhely rácsára hajította őket, majd leöntötte benzinnel és meggyújtotta. Amint a ruhái hamuvá váltak, ismét körbevették - a lány elől, a két nagydarab arab az oldalán, a sofőr a háta mögött. A jobb oldalán álló arab lustán meglengette a golfütőt.

Az efféle helyzeteknek megvan a maguk rituáléja. A lány szertartásosan arcul ütötte, aztán félreállt és a férfiakra hagyta a munka nehezét. Egy jól irányzott lendítés a golfütővel, és a térdei összecsuklottak. Ahogy Gabriel a földre esett, az arabok nekiestek, és ütötték, rúgták, ahol érték. Gabriel egyetlen jajsztót sem hallatott. Egyrészt nem akart örömet szerezni nekik, másrészt a környéket sem akarta felverni a jajveszékeléssel - bár ezen a környéken nem sok esélye volt, hogy bárki is törődik azzal, hogy a lelket is kiverik egy zsidóból. A verés éppoly hirtelen ért véget, mint ahogy elkezdődött. Valójában rosszabb is lehetett volna - annak idején, az Akadémián sokkal keményebb veréseket is kapott Shamrontól és tanítványaitól. Az arcát szerencsére nem bántották.

A jobb oldalán hevert, kezeivel a nemi szerveit védte, a térdét felhúzta a mellkasához. Az ajka véres volt, a bal válla teljesen érzéketlen volt a sok ütéstől. A lány eléje hajította a műanyag tasakot és ráförmedt, hogy öltözzön fel. Gabriel hiába próbálkozott, meg sem tudott mozdulni - képtelen volt felülni, a kezeit sem bírta felemelni. Végül az egyik arab megragadta a bal karját és felültette, de a sérült válla miatt Gabriel most először felnyögött fájdalmában. Ez, akárcsak a meztelensége, ismét okot adott a derűltségre.

Segítettek neki felöltözni. Nyilvánvaló volt, hogy egy testesebb személyre számítottak. A neonsárga pólóing, melyen hatalmas betűkkel virított a „MARSEILLE!” felirat, több számmal nagyobb volt. Az olcsó fehér pamutnadrág derékban lötyögött rajta, a szára meg túl hosszú volt. A lába szülte elveszett a hitvány papucscipőben.

- Fel tudsz állni? - érdeklődött a lány.

- Nem.

- Ha nem indulunk azonnal, lekéssük a következő találkozót. Tudod, mi történik a feleségeddel, ha nem érünk oda időben.

Térdelő helyzetből próbált felállni, ami két fájdalmas kísérlet után sikerült is. A lány meglökte a lapockái között. Az ajtó felé botorkálva Leára gondolt. Vajon hol lehet? Egy hullazsákban? Egy autó csomagtartójába zárva? Egy ládába szögezve? Vajon tudja, mi történik vele, vagy ezt is csak egy újabb rémálomként éli meg?

A három férfi a ház mögött maradt. A lány egy lépéssel mögötte lépkedett, a vállán egy bőrtáska lógott. Egy Újabb lökéssel a Mercedes felé terelte Gabrielt, aki ösztönösen az anyósülés felőli oldalon akart beszállni.

- Nem - mondta a lány. - Te vezetsz.

- Nem vagyok olyan állapotban.

- De muszáj lesz, különben lekéssük a találkozót, és a feleséged meghal.

Gabriel beült a kormány mögé, a lány melléje ült, de mielőtt becsukta volna az ajtót, a táskájából elővett egy Tanfoglio TA-90-es lőfegyvert, amit Gabriel hasára irányított.

- Tudom, hogy bármikor elveheted tőlem, de nem lesz jó vége, ha megteszed - mondta. - Nem tudom, hol van a feleséged, ahogy a végállomásunkról sem tudok. Együtt fogjuk megtenni ezt az utat, te meg én. Akár tetszik, akár nem, társak vagyunk.

- Milyen kedves.

A lány arcul vágta a fegyverrel.

- Vigyázz, mert még elsülhet - figyelmeztette Gabriel.

- Nagyon jól ismered Franciaországot, ugye? Itt dolgoztál. Sok palesztint megöltél itt.

Mivel Gábriel csendben maradt, másodszor is megütötte. - Válaszolj! Itt dolgoztál, ugye?

- Igen.

- Öltél itt palesztinokat, ugye?

Gabriel bólintott.

- Szégyelled magad? Mondd ki hangosan.
- Igen. Öltöm palesztinokat. Szabrit is itt öltöm meg.
- Szóval jól ismered az itteni utakat, tehát nem kell a térképpel bajlódnunk. Ez jó, mert nincs sok időnk.

A lány odaadta a kulcsokat. - Nimes-be megyünk. Egy óránk van.

- Az legalább száz kilométerre van.
- Akkor azt javaslom, maradj csendben és vezess.

GABRIEL TELJES GÁZZAL áthajtott Arles-on, majd rákanyarodott a Nimes-be vezető útra. Mintha az időjárás is gúnyt űzött volna belőle - a kristálytisztá égbolt, a levendula- és napraforgótáblák olyan tiszta fényben fürödtek, hogy még a harmincöt kilométerrel távolabb lévő sziklákat is láthatták.

A lány nyugodtan ült mellette, a fegyver az ölében hevert. Vajon miért pont őt küldte Kaled? - töprengett Gabriel. Talán azért, mert a lány fiatalságával és szépségével is Lea fogyatékoságára akarja emlékeztetni? Vagy azt hiszi, megsérti azzal, hogy egy gyönyörű, fiatal lánynak kénytelen engedelmeskedni? Bármilyen is lehetett az oka, a lány kétségtelenül alapos kiképzésben részesült. Ezt Gabriel az első találkozásuk alkalmával, Marseille-ben is érzékelte - és most is, ahogyan izmos kezével a fegyvert tartotta.

Az ütés minden figyelmeztetés nélkül jött. Az autó megugrott, Gabrielnek össze kellett szednie magát, míg ismét irányítani tudta.

- Miért tetted?
- A fegyvert nézted?
- Dehogy.
- Azt hiszed, elveheted tőlem.
- Nem.
- Hazug! Hazug zsidó!

Felemelte a fegyvert, hogy újra lesújtson vele, de ez alkalommal Gabriel időben feltartotta a kezét, és sikerült kivédenie az ütést.

- Siess, mert nem érünk oda időben - mondta a lány.

- Kétszáz kilométerrel repesztek. Ha gyorsabban hajtok, mindketten meghalunk. Ha legközelebb beszélsz Kaleddel, mondd meg neki, hogy több időre van szükségünk.

- Kivel?

- Kaleddel - ismételte meg Gabriel. - Azzal az emberrel, akivel dolgozol. Aki irányítja az akciót.

- Nem ismerek semmilyen Kaledet.

- Akkor tévedtem.

A lány figyelmesen nézte. - Nagyon jól beszélsz arabul. Az Izrael-völgyben nőttél fel, ugye? Nem messze Afulától. Azt mondják, arrafelé sok az arab. Olyanok, akik nem voltak hajlandóak távozni.

Gabriel nem ment bele a játékba. - Még nem láttad?

- Palesztinát? - mosolygott a lány. - Csak messziről.

Libanon, gondolta Gabriel. Libanonból látta.

- Nem mondanád meg a neved, ha már útitársak lettünk?

- Nincs nevem. Csak egy palesztin vagyok. Név nélkül, arc nélkül, haza nélkül, otthon nélkül. A bőröndöm a hazám.

- Jól van, akkor Palesztinnak foglak hívni.

- Nem valami nőies név.

- Jó, akkor Palesztinának.

A lány kinézett az útra és bólintott. - Palesztina - ez tetszik.

MÁSFÉL KILOMÉTERRE VOLTAK Nimes-től, amikor a lány az egyik útszéli kertészeti bolt parkolójába irányította Gabrielt. Öt elviselhetetlenül

hosszú percreg néma csendben várták, hogy megszólaljon a műholdas telefon. Amikor végre megszólalt, Gabriel összerezzen az elektromos ciripelés hangjától. A lány szó nélkül hallgatta az utasításokat. Kifejezéstelen arcából Gabriel nem bírta kiolvasni, mi lesz vele. Aztán a lány bontotta a vonalat, és fejével az út felé intett.

- Menj az Autoroute-ra.

- Melyik irányba?

- Északra.

- Hová megyünk?

- Lyonba - vágta rá a lány egy pillanatnyi habozást követően.

Gabriel engedelmeskedett. Az autópálya fizetőkapujához közeledve a lány a táskájába csúsztotta a Tanfogliót, majd átadott Gabrielnek némi aprót, hogy fizessen. Az autópályán újra kivette a fegyvert, és az ölében tartotta. Mutatóujját a ravaszra helyezte.

- Milyen embernek tartod?

- Kicsodát?

- Kaledet - mondta Gabriel.

- Már mondtam, hogy nem ismerek semmilyen Kaledet.

- Pedig Marseille-ben vele töltöttem az éjszakát.

- Én egy bizonyos monsieur Vérannal töltöttem az éjszakát. Vezess gyorsabban.

- Tudod, meg fog ölni. Mindkettőnket meg fog ölni.

A lány nem szólt.

- Mondták neked, hogy öngyilkos küldetésről van szó? Felkészültél a halálra? Imádkoztál? Elkészítetted a videofelvételt a családnak?

- Kérlek, vezess, és ne beszélj.

- Sáhídok vagyunk mind a ketten. Együtt fogunk meghalni - bár más-más ügyért.

- Kérlek, fogd be.

Hát így állunk, gondolta Gabriel. Megvan a gyenge pont. Kaled hazudott a lánynak.

- Ma este meghalunk - mondta. - Hét órákor. Ezt nem említette neked?

Csend. A lány ujja a ravaszon mocorgott.

- Gondolom, elfelejtett szólni - összegezte Gabriel. De nincs mit csodálkozni, hiszen mindig is így volt. Mindig is a szegény srácok halnak meg Palesztináért - a táborokban és a nyomornegyedekben élő srácok. A bejrúti, tuniszi és ramallahi villákban dőzsölő elit kiadja a parancsot, a kölykök meg szó nélkül rohannak a halálba.

A lány az arca felé lendítette a fegyvert, de Gabriel elkapta és kicsavarta a kezéből.

- Nem tudok vezetni, ha folyton megütsz ezzel az izével - mondta, majd visszaadta a fegyvert. A lány szó nélkül az ölébe helyezte. - Sáhídok vagyunk, Palesztina. A halálba rohanunk, és Kaled irányít bennünket. Ne feledd, Palesztina - hét óra. Hét óra.

A VALENCE ÉS LYON KÖZÖTTI útszakaszon kiiktatta Leát a gondolataiból, és kizárólag az ügyre koncentrált. Ösztönösen úgy gondolt rá, mint egy festményre. Lekaparta róla a fedőréteget, feloldotta a festéket, míg csak a szénvázlat maradt belőle, aztán rétegről rétegre, tónusonként és textúránként újrifestette az egészet. Egyelőre nem tudta meghatározni Kaled szerepét. Lehet, hogy ő volt a művész, de az is elképzelhető, hogy csak az öreg mester, Jasszer Arafat inasaként vett részt ebben a munkában. Vajon Arafat adta ki a parancsot, hogy megbosszulja a birodalma elleni támadást, vagy ez az egész Kaled személyes bosszúhadjárata?

A festmény megrendelésének dátuma egyelőre homályban maradt, bár egy dolog biztos volt: sok évbe telt, míg létrejött a véres mű.

Félrevezették, mégpedig igen ügyesen. Mindenkit félrevezettek. A milánói dossziét maga Kaled helyezte el úgy, hogy rávegye Gabrielt a nyomozásra. Kaled olyan ravaszul helyezte el a nyomokat hogy Gabriel óhatatlanul követte őket. Mahmud Arvis, David Quinnell, Mimi Ferrere - mind-mind részesei voltak ennek az agyafűrt tervnek. De mi ez a terv? Gabriel biztos volt benne, hogy a palesztin még tartogat valamit a

számára. Valahogyan túl kell élnie. Biztos volt benne, hogy a túlélés kulcsa valahol az eddig megtett úton rejlik. Túléli, és egy nap a saját eszközeivel számol le Kaleddel. És a lány, Palesztina lesz a megoldás.

- HÚZÓDJ LE az út szélére.

Gabriel tette, amit a lány mondott. Alig néhány kilométerre voltak Lyon belvárosától. Ha két perccel később érnek oda, lekésik a megbeszélt időpontot.

- Menj vissza az útra - mondta a lány, miután letette a telefont. - Chalonba megyünk. A...

- Tudom, hol van Chalon. Dijontól délre.

Visszasorolt a forgalomba, majd gázt adott.

- Nem tudom eldönteni, hogy bátornak vagy bolondnak tartsalak-e - szólalt meg a lány. - Marseille-ben simán elmehettél volna. Megmenekülhettél volna.

- Lea a feleségem, és az is marad.

- És hajlandó vagy meghalni érte?

- Te is meghalsz érte.

- Hét órakor?

- Igen.

- Honnan vetted ezt az időpontot? Miért pont hét órakor?

- Ugye, te semmit sem tudsz arról az emberről, akinek dolgozol? Sajnálak, Palesztina. Bolond lány vagy. A vezetőök elárult benneteket, és ennek te fogod megfizetni az árát.

A lány megint ráemelte a fegyvert, de végül meggondolta magát. Gabriel az utat figyelte. Az ajtó nehezen ugyan, de kezdett kitárulni.

CHALONTÓL DÉLRE megálltak tankolni. Gabriel a lánytól kapott pénzből fizetett, és amikor beszállt az autóba, utasította, hogy parkoljon le a mosdó mellett.

- Visszajövök.

- Ne aggódj, én itt leszek.

A lány egy perc múlva végzett. Gabriel beindította a motort, de a lány elővette a műholdas telefonját és rászólt, hogy váljon. Délután 2 óra 55 perc volt

- Párizsba megyünk - jegyezte meg Gabriel.

- Ó, valóban?

- Két úton küldhet oda. Az autópálya beaune-i elágazásánál haladva a déli külterületekre jutunk, vagy egyenesen keletre tartva - a Dijon-Troyes-Reims útvonalon északkeleti irányban jutunk be a városba.

- Úgy tűnik, mindent tudsz. Akkor mondd meg, merre fog küldeni.

Gabriel megnézte a karóráját.

- Mozgásban akar tartani bennünket, és nem szeretné, ha túl korán érnénk célba. A keleti útvonalra fogadok. Szerintem további utasításig Troyes-ba fog küldeni.

Abban a pillanatban megszólalt a telefon. A lány most is szó nélkül hallgatta a parancsokat, aztán bontotta a vonalat.

- Vissza az autópályára - mondta.

- Hová megyünk?

- Csak vezess.

- Bekapcsolhatom a rádiót?

- Természetesen - mondta a lány.

Gabriel megnyomta a gombot, de semmi. A lány halvány mosollyal az arcán figyelte.

- Ügyes - mondta Gabriel.

- Köszönöm.
- Miért csinálod?
- Most viccelsz?
- Komolyan beszélek.
- Palesztina vagyok - mondta a lány. - Nincs más választásom.
- Tévedsz. Mindig van választásunk.
- Tudom, miben mesterkedsz - vágta rá a lány. - Megpróbálsz kiborítani a halálról és öngyilkosságról szóló meséiddel. Azt hiszed, így elbizonytalanodom.
- Álmomban sem gondoltam erre. Hosszú ideje harcolunk egymás ellen; tudom, mennyire bátor vagy, és ritkán veszíted el a fejed. Csak azt akarom tudni, miért vagy itt? Miért nem mentél férjhez, miért nem szültél gyerekeket? Miért nem éled az életed?
- Zsidók - mosolygott gúnyosan a lány. - Azt hiszitek, a világ összes szenvedését kisajátíthatjátok magatoknak. Vedd tudomásul, hogy ez nem kizárólag a ti előjogotok. Az én holokausztom is van olyan, mint a tiétek, mégis lenézed a szenvedésem, hogy feloldozást nyerj a bűntudat alól. Azt hiszed, én okoztam a sebeimet?
- Szívesen meghallgatlak.
- Az én történetem az elveszett paradicsomról szól. Az egyszerű emberekről, akiket a civilizált világ kiűzött a hazájukból, hogy a kereszténységet ne gyötörje tovább a holokauszt miatti bűntudat.
- Nem, nem - szakította félbe Gabriel. - Kímélj meg a propagandaszövegtől. A te történetedre vagyok kíváncsi. Hová valósi vagy?
- Egy táborban születtem - mondta a lány, majd hozzátette: - Egy libanoni táborban.
- Gabriel a fejét ingatta. - Nem azt kérdeztem, hol születted és hol nőttél fel. Azt kérdeztem, hová valósi vagy?
- Palesztinai vagyok.

- Persze hogy az vagy, de melyik részről?
 - Északról.
 - Ez megmagyarázza Libanont. Pontosan honnan?
 - Galileából.
 - Nyugat? Felső?
 - Nyugat-Galileából.
 - Melyik faluból?
 - Már nem létezik.
 - Mi volt a neve?
 - Nem mondhatom...
 - Volt neve?
 - Hogyne lett volna.
 - Bássa?
 - Nem.
 - Akkor talán Zib?
 - Nem.
 - Talán Szamária?
- A lány nem válaszolt.
- Szóval Szamária volt.
 - Igen. A családom szamáriai volt.
 - Hosszú utat tettél meg Párizsig, Palesztina. Meséld el, mi történt.

23 JERUZSÁLEM

EZ ALKALOMMAL A VARAS a miniszterelnök irodájában ült össze. Lev tájékoztatója gyorsan véget ért, mivel, a videokonferencia óta - az idő könnyörtelen múlását nem számítva - nem sok minden történt. Tel Avivban délután öt óra, Párizsban négy óra volt. Lev riadót akart fújni.

- Feltételezzük, hogy három óra múlva Franciaországban, valószínűleg Párizsban sor kerül egy nagyméretű terrortámadásra, és az egyik ügynökünk a helyszínen lesz. Ebben a helyzetben sajnos nem látok más megoldást - értesítenünk kell a franciákat.

- Mi lesz Gabriellel és a feleségével? - érdeklődött Mose Jariv, a Sabaktól. - Ha a franciák országos riadót fújnak, Kaled pillanatokon belül megöli őket.

- Kalednek nincs szüksége indokra és kifogásra mondta Shamron. - Pontosan ezt akarja tenni. Levnek igaza van, szólnunk kell a franciáknak. Erkölcsileg és politikailag is ezt kell tennünk.

- De nem mondhatom meg nekik, hogy kiküldtünk Marseille-be egy csapat ügynököt, hogy megöljenek egy palesztin terroristát - feszengett a miniszterelnök.

- Nem is kell - mondta Shamron -, de mindegy, mit mondunk, a végeredmény úgyis rossz lesz. Megállapodtunk a franciákkal, hogy előzetes tájékoztatás nélkül semmit sem teszünk az ő területükön, márpedig folyton megszegjük ezt a megállapodást. Igaz, a francia szolgálat hallgatólagos beleegyezésével, de ez nem változtat a tényeken.

- Akkor mit mondjunk nekik?

- Azt javaslom, maradjunk minél közelebb a tényékhez. Monyuk azt, hogy az egyik ügynökünket elrabolta egy Marseille-ben működő palesztin terrorista sejt. Azt mondjuk, az ügynökünk Marseille-ben nyomozott a római követségünk elleni merénylet ügyében. Továbbá elmondjuk nekik, hogy alapos okunk van feltételezni, hogy ma este hétkor Párizs lesz a célpont. Ki tudja? Ha a franciák elég nagy zajt csapnak, lehet, hogy Kaled elhalasztja vagy lefújja az akciót.

A miniszterelnök Levre nézett. - Mi a helyzet a csapat többi tagjával?

- A Hűség kihajózott a francia felségvizekről, és mindenki elhagyta az országot. Már csak Gabriel maradt Franciaországban.

A miniszterelnök megnyomott egy gombot a telefonkonzolján. - Hívja fel a francia elnököt. És szerezzen egy tolmácsot is; szeretném elkerülni a félreértéseket.

A FRANCIA ELNÖK éppen az Élysée-palota portrétermében tartózkodott, ahol a német kancellárral folytatott megbeszélést. Egy szárnysegéd diszkréten belépett és a fülébe súgott valamit. A francia vezető meg sem próbálta palástolni ingerültségét, amiért megzavarták - ráadásul pont egy olyan ember miatt, akit ki nem állhatott

- Nem várhat?

- Azt mondja, nagyon fontos biztonsági ügyről van szó.

Az elnök felállt és a vendégére nézett. - Elnézést kérek, kancellár úr.

A magas és elegáns francia követte a szárnysegédjét a másik helyiségbe, ahol rövidesen kapcsolták neki az izraelieket.

- Jó napot, miniszterelnök úr. Gondolom, komoly az ügy.

- Igen, elnök úr. Az országát sajnos nagy veszély fenyegeti.

- Feltételezem, terroristaveszélyről van szó.

- Pontosan.

- Mikor? Napok, hetek múlva?

- Órák múlva, elnök úr.

- Órák? És miért csak most értesít róla?

- Mi is csak most szereztünk róla tudomást.

- Tud valamit az akcióról?

- Csak az időpontot. Okunk van feltételezni, hogy egy palesztin sejt ma este hétkor készül lecsapni. Párizs a legvalószínűbb célpont, de nem tudjuk biztosan.

- Kérem, miniszterelnök úr, mondjon el mindent, amit tud.

A miniszterelnök két percig beszélt.

- Miért van olyan érzésem, hogy csak részben mesélte el a történetet? - kérdezte a francia elnök, amikor végzett.

- Sajnos mi sem tudunk többet.

- Miért nem tájékoztattak arról, hogy francia földön van a gyanúsítottjuk?

- Nem volt idő hivatalos egyeztetésre, elnök úr. Azonnal kellett cselekedni.

- És az olaszok? Ők tudják, hogy nálunk van a merénylet gyanúsítottja? Egy olyan merénylet, ami olasz földön történt?

- Nem, elnök úr. Nem tudják.

- Mily meglepő - mondta a francia elnök. - Van fényképük a feltételezett merénylőről?

- Sajnos nincs.

- Gondolom, az ügynökökről sem tudnak fényképet küldeni.

- A jelen körülmények között...

- Sejtettem, hogy ezt fogja mondani - mondta a francia. - Értesítem a nagykövetemet, hogy lépjen kapcsolatba az irodájukkal. Bízom benne, hogy teljes körű tájékoztatást kap az ügyről.

- Igen, uram.

- Valami azt súgja nekem, hogy ennek meglesznek a következményei, de ezzel majd ráérünk foglalkozni. Kérem, tájékoztasson.

- Sok szerencsét, elnök úr.

A francia lecsapta a telefont, és a szárnysegédére nézett. - Azonnal hívja össze a Group Napoleont mondta. - Addig beszélek a kancellárral.

HÚSZ PERCCSEL KÉSŐBB a francia elnök elfoglalta a helyét a Murat szalonbeli tárgyalóasztalnál. Körülötte a Group Napoleon vezető hírszerzői és biztonsági tisztjei, valamint kabinetminiszterei ültek. Ezt a csoportot a Franciaországot fenyegető közvetlen veszély elhárítására hozták létre. Az asztal végén a francia miniszterelnök ült. Az ország két első embere között, az asztal közepén egy nagyméretű bronzóra mutatta az időt: 16:35 óra volt.

Az elnök részletesen beszámolt arról, amit az izraeliektől hallott, amit több percnyi heves vita követett, mivel az információ forrása, az izraeli miniszterelnök meglehetősen népszerűtlen embernek számított Párizsban. Végül mindannyian egyetértettek abban, hogy a veszély túlságosan hihető ahhoz, hogy ne foglalkozzanak vele.

- Uraim, nyilvánvaló, hogy meg kell tennünk a szükséges óvintézkedéseket - mondta az elnök. - Önök milyen szintet javasolnak?

Amikor az al-Kaida megtámadta a Világkereskedelmi Központot és a Pentagont, a francia kormány az amerikaihoz hasonló, négy színű kódrendszert hozott létre. Azon a délutánon a második, azaz a narancs szint volt érvényben. Az első szint a sárga volt. A harmadik szint a vörös, ami automatikusan lezárta a francia légtér nagy részét, továbbá megerősítették a közlekedési rendszerben, valamint a Louvre és az Eiffel-torony környékén kiépített biztonsági rendszert. A legmagasabb, vagyis a bíbor szinttel gyakorlatilag hermetikusan lezárták az országot, beleértve a víz- és az áramszolgáltatást is. Az izraeliek figyelmeztetése alapján a Group Napoleon egyetlen tagja sem szándékozott életbe léptetni ezt a szintet.

- A támadás feltehetően izraeli vagy zsidó célpontra irányul - vélekedett a belügyminiszter. - Ám ha Róma méretű is lesz, akkor sincs szükség a bíborra.

- Egyetértek - mondta az elnök. - Elég lesz a vörös.

A Group Napoleon tagjai távoztak, és öt perccel később a francia belügyminiszter kilépett a Murat szalonból, hogy tájékoztassa a sajtó képviselőit.

- Hölgyeim és uraim - mondta komor arccal -, a francia kormány biztos forrásból értesült egy, a mai estére tervezett Párizs elleni terrortámadásról...

A BÉRHÁZ A RUE DE SAULE-on, a Montmartre csendesebb, északi részén volt, több utcányival távolabb a turistákkal teli Sacré-Coeur-től. A lakás kicsi volt, de kényelmes, tökéletes pied-à-terre azokra az alkalmakra, amikor a munka vagy egy romantikus kaland a fővárosba szólította Paul Martineau-t. Ahogy megérkezett a városba, a Luxembourg negyedbe ment ebédelni egy kollégájával, aki a Sorbonne-on tanított, majd átment St. Germaine-be, hogy találkozzon a leendő kiadójával. Háromnegyed ötkor benyitott a házba.

- Bonjour, Martineau professzor - mondta madame Touzet, a házmester, aki a kulcszörgésre azonnal kidugta a fejét az ajtón.

Martineau pusztit adott az asszony bepúderezett arcára és a kezébe nyomott egy. csokor liliomot, amit a rue Caulaincourt-on vásárolt. Mindig hozott egy kis apróságot madame Touzet számára.

- Nekem? - kérdezte az asszony. - Nem kellett volna, professzor.

- Nem bírtam ellenállni.

- Meddig marad Párizsban?

- Csak egy éjszakára.

- Tragédia! Máris hozom a postáját.

Rövidesen visszatért, kezében egy illatosított rózsaszín szalaggal átkötött levélcsomaggal. Martineau felment a lakásába. Bekapcsolta a tévét, beállította a Channel 2-re, aztán kiment a konyhába kávéfőzőt főzni. Megengedte a vizet, amikor meghallotta a francia belügyminiszter hangját. Elzárta a vizet és nyugodt léptekkel a nappaliba ment. A következő tíz percet döbbszent csendben a képernyő előtt állva töltötte.

Az izraeliek úgy döntöttek, riadóztatják a franciákat. Martineau számított erre és tudta, hogy ezzel apróbb változtatásokat kell eszközölnie a tervében. Felvette a telefont és tárcsázott.

- Szeretném megváltoztatni a helyfoglalásomat.

- A neve?

- Dr. Paul Martineau.

- A jegy száma?

Martineau bemondta.

- A helyfoglalása szerint holnap este térne vissza Aixen-Provence-ba.

- Igen, de sajnos közbejött valami, és hamarabb kell visszatérnem.
Kaphatnék egy jegyet valamelyik ma esti vonatra?

- A hét-ötvenes vonaton még vannak helyek.

- Első osztályon?

- Igen.

- Kérek egy jegyet.

- Hallotta a kormány közleményét a terrortámadásról?

- Nem szoktam túl nagy jelentőséget tulajdonítani ezeknek - mondta Martineau. - Ráadásul, ha megáll az élet, a terroristák győznek.

- Milyen igaz.

Martineau hallotta, ahogy a vonal másik végén bepötyögnek valamit a számítógépbe.

- Rendben van, Dr. Martineau. A helyfoglalás megtörtént A vonata hét-ötvenkor indul a Gare de Lyonból.

Martineau letette a telefont.

24 TROYES, FRANCIAORSZÁG

SZAMÁRIA? SZAMÁRIÁRÓL akarsz hallani? Igazi földi paradicsom volt. Egy édenkert. Gyümölcsösökkel és olajfaligetekkel. Dinnyét, banánt, uborkát és búzát termesztettünk. Egyszerű hely volt. Tiszta. Az életünket az ültetés és a betakarítás határozta meg. Az esők és a szárazság. Nyolcszázan éltünk ott. Volt egy mecsetünk, meg egy iskolánk. Szegények voltunk, de Allah mindent megadott nekünk, amire szükségünk volt.

Figyelj rá, gondolta Gabriel. Mi... a miénk... A lány huszonöt évvel az után született, hogy Szamáriát lesöpörték a térképről, de még most is úgy beszélt róla, mintha egész életét a falóban élte volna le.

- A nagyapám fontos ember volt. Nem volt muktár, de nagy befolyással rendelkezett. Negyven dunamnyi földje és egy nagy kecskenyája volt. Gazdagnak számított. Gúnyosan elmosolyodott. - Szamáriában a gazdagság azt jelentette, hogy csak egy kicsit szegény az ember.

A tekintete elsötétedett, majd lenézett a fegyverére és a mellettük elsuhanó francia szántóföldekre.

- Ezerkilehcszáznegyvennyolc a falum végét jelentette. Novemberben az ENSZ megszavazta a hazám fel- osztását, és a felét a zsidóknak adta. Nyugat-Galilea többi részéhez hasonlóan Szamária is a palesztin arab állam része lett volna, de természetesen nem így történt. A háború a szavazás másnapján kezdődött, és ami a zsidókat illeti, most már egész Palesztinát maguknak akarták.

Az arabok kezdték a háborút, akarta mondani Gabriel, Asszad al-Kalifa sejk, Beit Szájid ura, aki felrobbantotta a Netanyából Jeruzsálembe tartó buszt. De most nem volt alkalmas az idő a vitára. Gabriel nem akarta félbeszakítani a lányt.

- Mire gondolsz? - kérdezte a lány, és Gabrielre nézett.

- Hallgatlak.

- Igen, de közben valami másra gondolsz. Arra gondolsz, hogyan fogod elvenni a fegyverem? Vagy a menekülést tervezed?

- Nincs menekvés, Palesztina. Egyikünk számára sincs. Mesélj tovább.

A lány a tájat nézte.

- 1948. május 13-a estéjén a Hagana páncélozott járművei felsorakoztak az akrai úton. Az akció kódneve Ben-Ami hadművelet volt, és a Toknit Dalét részét képezte. - Gabrielre nézett. - Ismered ezt a kifejezést? Toknit Dalét, azaz D-terv?

Gabriel bólintott, és a Beit Szájid romjai között álló Dinára gondolt. Mennyi ideje is annak? Egy hónapja, de mintha évtizedekkel ezelőtt történt volna.

- Hivatalosan a Ben-Ami hadművelet célja a nyugat-galileai zsidó települések megerősítése volt, de valójában a hódítás és az annektálás. Tulajdonképpen azt a feladatot kapták, hogy romboljanak le három arab falut: Básszát, Zibet és Szamáriát.

Elhallgatott és Gabrielre nézett; látni akarta a reakcióját, majd folytatta a történetet. A rombolást Szamáriával kezdték. A Hagana hajnalhasadás előtt körülvette a falut, és az egészet megvilágították a gépkocsik reflektoraival. Némelyik katona piros kockás kafiját viselt, és amikor a falusi őrszem meglátta őket, azt hitte, hogy arab erősítés érkezett. Örömeiben a levegőbe lőtt, de a Hagana nyomban tűzzel viszonzta. A faluban kitört a pánik. Szamária lakosai bátran küzdöttek, de a Hagana fegyverei számára nem jelentettek nagy kihívást. Perceken belül kezdetét vette az exodus.

- A zsidók azt akarták, hogy menjünk el - folytatta a lány. - A falu keleti oldalát szándékosan őrizet nélkül hagyták, hogy elmenekülhessünk. Annyi időnk sem volt, hogy összecsomagoljunk néhány ruhaneműt vagy ennivalót. Csak rohantunk, de a zsidóknak ez sem volt elég. Amikor átrohantunk a mezőn, amit évszázadok óta műveltünk, többször is ránk lőttek. Öten haltak meg. Az utászok azonnal bevonultak, és menekülés közben hallottuk a robbanásokat. A zsidók porig rombolták a paradijsomunkat.

A szamáriaiak elindultak északra, Libanon felé. Hamarosan Bássza, Zib és néhány apróbb, keletre fekvő falu lakosai is csatlakoztak hozzájuk.

- A zsidók azt mondták, menjünk Libanonba - mondta a lány. - Azt mondták, várjunk néhány hétig, míg véget érnek a harcok, és akkor hazatérhetünk. Haza? Hol volt az már? A házainkat lerombolták... Így aztán tovább mentünk. Át a határon, a száműzetésbe. A feledésbe. És Palesztina kapui örökre becsukódtak mögöttünk.

REIMS: ÖT ÓRA.

- Húzd le - mondta a lány.

Gabriel az autópálya szélére kormányozta a Mercedest. Csendben ültek, a gépkocsi meg-megremegett a forgalomban. Aztán megcsörrent a telefon. A lány hallgatta, ezúttal hosszabban, mint korábban. Gabriel gyanította, hogy most kapja meg a végső utasításokat. Ez után a lány bontotta a vonalat, majd a telefont visszatette a táskájába

- Hová megyünk?

- Párizsba - felelte a lány. - Ahogyan sejtetted.

- Melyik irányba?

- Az A4-esen. Ismered?

- Igen.

- Az Párizs...

- ... északkeleti részébe vezet - fejezte be Gabriel a mondatot - Pontosan tudom, Palesztina.

Gabriel gázt adott, és rákanyarodott az autópályára. Megnézte a műszerfalon világító órát: 17:05. Egy útjelzőn a „PARIS 145” felirat suhant el mellettük. Száznegyvenöt kilométer Párizsig.

- Fejezd be a történeted, Palesztina

- Hol tartottunk?

- Libanonban - mondta Gabriel. - A feledésnél.

- A DOMBOKON TÁBOROZTUNK. Az arab testvéreink adományainak köszönhetően maradtunk életben, miközben vártuk, hogy Palesztina kapui ismét megnyíljanak előttünk. Vártuk, hogy a zsidók beváltsák az ígéretüket, amit azon a reggelen tettek, amikor elmenekültünk Szamáriából. De júniusban Ben Gurion kijelentette, hogy a menekültek nem térhetnek vissza. Tüske voltunk a zsidó állam testén. Akkor már tudtuk, hogy soha többé nem látjuk viszont Szamáriát. A paradicsom örökre elveszett.

Gabriel az órára nézett: 17:10. még százhusz kilométer Párizsig.

- ÉSZAK FELÉ MENTÜNK, Szidonba. A hosszú, forró nyarat sátrakban töltöttük, aztán amikor hidegre fordult az idő, még mindig sátrakban éltünk. Az új otthonunkat Ein al-Hilvehnek neveztük. Édes tavasznak. A nagyapámnak volt a legrosszabb. Szamáriában fontos embernek számított, művelte a földjeit, gondozta a kecskéit, eltartotta a családját, és most kegyelemkenyérre szorultak. Az első télen megbetegedett és meghalt. Nem akart élni - legalábbis Libanonban nem. A nagyapám Szamáriával együtt halt meg.

17:25. Párizs: 93 kilométer.

- AZ APÁM MÉG gyerek volt, de felelősséget kellett vállalnia az anyjáért és a két nővééréért. Nem dolgozhatott, a libanoniak nem engedték. Iskolába se járhatott - a libanoniak azt sem engedték. Nem voltunk jogosultak a társadalombiztosításra és az orvosi ellátásra. És érvényes útleveél híján el sem mehettünk. Állam nélküliek voltunk. Senkik és semmik.

17:38. Párizs: 52 kilométer.

- EIN AL-HILVEHBEN AZ APÁM feleségül vett egy szamáriai lányt. Az esküvő olyan volt, mint otthon, csak a környezet volt más. A paradicsom helyett nyitott fedelű csatornák és a tábor rozoga kunyhói között ünnepeltünk. Az anyám két fiút szült apámnak. Minden este mesélt nekik Szamáriáról, hogy sose felejtsék el az otthonukat. Mesélt nekik az al-Nakbáról, azaz a Katasztrófáról, és beléjük oltotta az al-Avdáról, vagyis a Visszatérésről szóló álmait. Nem volt választásuk. Amikor a fiúk elég idősök lettek, a Fatah elkezdte a kiképzésüket.

- És te?

- Én voltam a legkisebb gyerek. 1975-ben születtem, amikor Libanonban kitört a polgárháború.

17:47. Párizs: 37 kilométer.

-NEM HITTÜK, HOGY ISMÉT eljönnek értünk. Igen, mindent elveszítettünk - az otthonunkat, a falunkat, a földjeinket -, de Ein al-Hilvehben legalább biztonságban voltunk. A zsidók sohasem mennének Libanonba. Vagy mégis?

17:52. Párizs: 28 kilométer.

- BÉKE GALILEÁNAK HADMŰVELET - ez volt a neve. Istenem, még Orwell sem találhatott volna ki jobb nevet. 1982. június 4-én az izraeliek lerohanták Libanont, hogy egyszer s mindenkorra végezzenek a PFSZ-szel. Ismerős helyzet volt. Egy izraeli páncélos raj megjelent az északi úton, csak hogy ezúttal ez az út Palesztina helyett Libanonban volt, és a Hagana helyett most az Izraeli Védelmi Erők érkeztek meg. Semmi jóra nem számítottunk. Ein al-Hilveh Fatah földként, a palesztin diaszpóra fővárosaként volt ismert. Június 8-án megkezdődtek a harcok a táborért. Az izraeliek bevetették a légi deszantosait. A mieink oroszlánként harcoltak - utcáról utcára, házról házra, mecsettől kórházig védték a táborát. Mindenkit agyonlőttek, aki védekezni próbált. Már tudtuk, hogy ez a harc az utolsó emberig fog tartani.

Az izraeliek taktikát változtattak. Repülőikkel és tüzérségükkel valósággal leborotvták a táborát. Aztán az ejtőernyőseik lemészárolták az embereinket. Néhány óránként szünetet tartottak, és felszólítottak bennünket, hogy adjuk meg magunkat, de erre nem voltunk hajlandók. Egy hétig tartott. Az egyik bátyám már a csata első napján meghalt, a másikat a negyedik napon veszítettem el. A harcok utolsó napján az anyám kikúszott a romok közül. Gerillának nézték és agyonlőtték.

Amikor vége volt, Ein al-Hilveh romokban állt. A zsidók másodszor rombolták le az otthonomat. Elvesztettem a fivéreimet, elvesztettem az anyámat. És te azt kérdezed, miért vagyok itt. Szamária és Ein al-Hilveh miatt vagyok itt. Számomra ezt jelenti a cionizmus. Én nem választhattam, muszáj harcolnom.

- Mi történt Ein al-Hilvehnel? Hová mentél?

A lány megrázta a fejét. - Eleget mondtam. Túl sokat is.

- Meséld el a többit is.

- Vezess. Nemsokára találkozol a feleségeddel.

Gabriel az órára pillantott: 18:00 óra. Még tizenöt kilométer Párizsig.

25 ST. DENIS, ÉSZAK-PÁRIZS

AMIRA ASSZAF BECSUKTA maga mögött a lakásajtót. A hosszú betonlagúthoz hasonló folyosó félhomályban volt, az egyetlen fényforrást egy bágyadtan pislákoló fluoreszkáló égő jelentette. A kerekesszéket a lifthez tolta. Egy asszony - a beszéde alapján marokkói lehetett - a két gyerekével ordibált. Kicsit arrébb három afrikai fiú egy hordozható magnó mellett kuporogva amerikai hip-hop zenét hallgatott. Ennyi maradt a francia birodalomból, gondolta Amira, néhány karib-tengeri sziget, meg ezek a St. Denis-i bérházak.

A liftnél megnyomta a hívógombot, majd felnézett és látta, hogy az egyik szerelvény már el is indult lefelé.

Hál' istennek, gondolta. A liftek annyira régiek, hogy teljesen kiszámíthatatlanná váltak. A felkészülése alatt kétszer is gyalog kellett lemennie a huszonharmadik emeletről, mert nem működtek a liftek.

A liftajtó egy csengőszó kíséretében kinyílt. Amira begurította a kerekesszéket, és valósággal hátrahőkölt a tömény vizeletszagtól. Vajon a szegények miért pisilnek le a liftjeiket? - töprengett, ahogy lefelé haladtak a lifttel. Amikor az ajtó kinyílt, kigurította a széket a hallba, és vett egy nagy levegőt, de rögtön meg is bánta. Csak a szabadban, a hideg, friss levegőben érezte, hogy sikerült megszabadulnia a túlságosan szűk helyre összezárt emberek szagától.

A négy bérház közepén meghúzódnak udvar harmadik világbeli hangulatot árasztott - a hűvös alkonyban a férfiak a származásuk szerinti csoportokba gyűlve beszélgettek; az asszonyok bevásárlószatyrokat cipeltek, a gyerekek fociztak. Észre sem vették a kerekesszékhez kötött, meghatározhatatlan nemű és korú embert maga előtt toló fiatal, vonzó palesztin lányt.

Pontosan hét perc alatt ért ki a St. Denis pályaudvarra. Mivel itt metrómegálló is volt, nagy tömegekben özönlöttek ki az emberek. A jegypénztárnál azonnal észrevett két rendőrt - a riadó első jele. Indulás előtt megnézte a híreket, így tudta, hogy szigorú biztonsági intézkedéseket léptettek életbe a metrónál és az ország összes vasúti pályaudvaránál. De mit tudhatnak a St. Denis-ről? Vagon keresik-e az angliai pszichiátriáról elrabolt magatehetetlen asszonyt? Amira folytatta az útját.

- Elnézést, kisasszony - szólította meg egy fiatal, pedánsan vasalt egyenruhát viselő pályaudvari alkalmazott - Hová utazik?

Amira megmutatta a kezében lévő jegyeket, és a valóságnak megfelelően válaszolt: - A Gare de Lyont keresem.

- A mozgólépcső erre van - mosolygott a férfi.

- Igen, ismerem az utat.

- Segíthetek?

- Köszönöm, egyedül is boldogulok.

- Kérem, engedje meg.

Ilyen az én szerencsém, gondolta Amira. Egyetlen kedves alkalmazott van az egész metró területén, és annak is a St. Denis-en kell dolgoznia. De nem utasíthatja el a segítséget, mert azzal gyanúra adna okot. Bólintott és átadta a jegyeket a férfinak, aki átkísérte őket a forgósorompón, majd a zsúfolt folyosón elment velük a mozgólépcsőig, aztán megkereste a jegyen szereplő vágányt is. Amira egy pillanatig attól félt, hogy a vonat érkezését is képes megvárni, de a férfi további jó estét kívánt és felszállt a mozgólépcsőre.

Amira megnézte a menetrendet. Tizenkét perc. A karórájára pillantott, kiszámolta az időt. Semmi probléma. Leült egy padra és várt. A vonat tizenkét perc múlva megérkezett. Az ajtók sziszegve kinyíltak. Amira felállt, és felgurította a kerekes széket a vonatra.

26 PÁRIZS

HOL VAGYOK? VONATON? És ki ez az asszony? A kórházban láthattam? Mondtam Dr. Averynek, hogy nem kedvelem, de nem figyelt rám. Túl sokat forgolódott körülöttem. Túlságosan figyelt. Csak képzelődik, mondta Dr. Avery. A betegsége miatt van. Amirának hívják. Nagyon kedves, és rendkívül képzett. Nem, megpróbáltam szólni az orvosnak, hogy folyton figyel. Érzem, hogy történni fog valami. A lány palesztin. Látom a tekintetén. Miért nem hallgatott rám Dr. Avery? Lehet, hogy nem is mondtam meg neki? Nem vagyok benne biztos. Már semmiben sem vagyok biztos. Kapcsold be a tévét, Gabriel. Már megint rakétákat lőttek Tel Avivra. Mit gondolsz, ezúttal Szaddám a vegyi fegyvereket is beveti? Nem akarok Bécsben lenni most, hogy bombázzák Tel Avivot. Edd meg a tésztát, Dani. Nézd, Gabriel, mennyire hasonlít rád. Mintha Párizsban lennék, de csupa arabbal vagyok körülvéve. Hová hozott ez a nő? Miért nem eszel, Gabriel? Jól vagy? Rosszul nézel ki. Istenem, tűzforró a bőröd. Beteg vagy? Nézd, egy újabb rakéta. Istenem, add, hogy egy üres épületre essen. Nehogy eltalálja az anyám házáat. Ki akarok menni ebből az étteremből. Haza akarok menni, telefonálni akarok az anyámnak. Vajon mi történt azzal a fiúval, aki meglátogatott a kórházban? Hogyan kerültem ide? Ki hozott ide? És hová megy ez a vonat? Hó.

Istenem, mennyire gyűlölöm ezt a várost, de a hó megszépíti. Esik a hó Bécsben, miközben Tel Avivot bombázzák. Ma este dolgozol? Mikor jössz haza? Bocsánat, nem tudom, mi ütött belém, hogy kérdezősködöm. A francba. Csupa hó az autó. Segíts letakarítani a szélvédőket, mielőtt elmennél. Ó, és kapcsold be Daninak a biztonsági övét. Az utak csúszósak. Igen. Vigyázok. Gyere, Gabriel, siess már. Beszélni akarok az anyámmal. Szeretném hallani a hangját Puszilj meg, még egyszer, utoljára, aztán fordulj meg és menj el. Szeretem a járásod, Gabriel. Úgy lépkedsz, akár egy angyal. Utálom, amiért Shamronnak dolgozol, de mindig is szeretni foglak. Az ördög vigye el, nem akar beindulni az autó. Megpróbálom még egyszer. Miért fordulsz meg, Gabriel? Hová visz ez a nő? Miért kiabálsz, miért rohansz az autó felé? Fordítsd meg azt a kulcsot. Csend. Füst és tűz. Mentsd ki Danit! Siess, Gabriel! Kérlek, mentsd ki! Égek! Megégek! Hová visz ez a nő? Segíts, Gabriel. Kérlek, segíts.

27 PÁRIZS

A GARE DE LYON PÁRIZS 22. kerületében található, a Szajnától keletre. A pályaudvar előtt egy nagy közlekedési körforgalom, mögötte két nagy sugárút, a rue de Lyon és a boulevard Diderot keresztezi egymást. Paul Martineau az egyik zsúfolt kávéházban várakozott. Megivott még egy pohár Cotes de Rhone ásványvizet, majd intett a pincérnek, hogy hozza a számlát, amire végül öt percet kellett várnia. A pénzt egy kis borralaló kíséretében az asztalon hagyta, majd elindult a pályaudvar bejárata felé, ahol több rendőrautó és két rendőr várakozott.

Martineau hozzácsapódott egy kisebb csoporthoz, és bement az épületbe. Már majdnem az indulási csarnoknál volt, amikor valaki megveregette a vállát. Megfordult, és szembetalálta magát az egyik rendőrrel.

- Láthatnám az igazolványát, kérem?

Martineau elővette a tárcájából a francia személyi igazolványát, és odaadta a rendőrnek, aki hosszan tanulmányozta Martineau arcát, mielőtt belenézett volna az iratba.

- Hová megy?

- Aix-ba.

- Láthatnám a jegyét, kérem?

Martineau megmutatta.

- Itt az áll, hogy holnap kellene visszatérnie.

- Ma délután megváltoztattam a helyfoglalásomat.

- Miért?

- Korábban kell visszatérnem. - Martineau úgy döntött, ingerültebb hangnemre vált. - Mi ez az egész, kérem? Tényleg szükség van ezekre a kérdésekre?

- Sajnos igen, monsieur Martineau. Mi járatban van Párizsban?

Martineau válaszolt: a párizsi egyetem egyik professzorával ebédelt, majd találkozott a leendő kiadójával.

- Maga író?

- Régész vagyok, de egy könyvön dolgozom.

A rendőr visszaadta az igazolványát.

- Kellemes estét kívánok.

- Köszönöm.

Martineau megfordult, és a terminál felé indult. A menetrendnél megállt, majd felment a híres Le Train Bleu nevű étterem felé vezető lépcsőkön. A maître az ajtóban fogadta.

- Foglaltatott asztalt?

- Valójában a bárban találkozom valakivel. Azt hiszem, a hölgy már itt is van.

A maître félreállt, és Martineau bement a bárba, ahol odalépett a peronokra néző ablak mellett elhelyezett asztalok egyikéhez. Egy vonzó, negyvenes asszony ült ott, sötét hajában egy ősz tincessel. Martineau közeledtére felpillantott. A férfi lehajolt, és a nyakába csókolt.

- Hello, Mimi.

- Paul - suttogta a nő. - Annyira örülök, hogy látlak.

28 PÁRIZS

KÉT HÁZTÖMBNYIRE A GARE DE LYONTÓL: rue Parrot. 18:53 óra.

- Fordulj be ide - mondta a lány. - Parkolj le.
- Nem tudok leparkolni. Az egész utca tele van.
- Bízz bennem. Majd találunk helyet.

Abban a pillanatban a Hotel Lyon Bastille előtt kiállt egy gépkocsi, és Gabriel azonnal beállt a helyére. A lány a táskájába csúsztotta a Tanfogliót.

- Nyisd ki a csomagtartót.
- Miért?
- Tedd, amit mondtam. Nem érünk rá.

Gabriel megnyomta a nyitógombot, és a csomagtartó teteje tompa kattanással felnyílt. A lány kikapta a slusszkulcsot, és azt is a táskájába dobta, a fegyver és a műholdas telefon mellé, majd kiszállt az autóból. Hátrament a csomagtartóhoz és intett Gabrielnek, hogy kövesse. Gabriel lenézett. Egy nagy méretű, kerekekkel és kihúzható fogantyúval ellátott fekete műanyag bőröndöt látott.

- Vedd ki.
- Nem.
- Ha nem veszed ki, meghal a feleséged.
- Nem vagyok hajlandó bombát vinni a Gare de Lyonba.
- Márpedig be fogsz menni a pályaudvarra, és nem árt, ha úgy nézel ki, mintha utaznál valahova. Vedd ki a bőröndöt

Gabriel megnézte a cipzárt. Le volt lakatolva.

- Vedd ki.

A szerszámos rekeszben meglátott egy krómozott harapófogót

- Mit csinálsz? Azt akarod, hogy meghaljon a feleséged?

Két mozdulat, és a lakat lepattant a cipzárról. Gabriel kinyitotta a bőröndöt - tele volt csomagolópapírral. Megnézte a többi rekeszt is - üresek voltak.

- Most elégedett vagy? Idő van. Gyerünk, fogd a bőröndöt

Gabriel kivette és a járdára tette a bőröndöt. Közben a lány előreindult. Gabriel kihúzta a fogantyút, lecsukta a csomagtartót és utánaeredt. A rue de Lyon sarkán balra fordultak. A pályaudvar épülete előttük magasodott.

- Nincs jegyem.

- Nálam van a jegyed.

- Hová megyünk? Berlinbe? Genfbe? Amszterdamba?

- Menj, és ne kérdezősködj.

A boulevard Diderot sarkához érve Gabriel észrevette a pályaudvar előtt járőröző rendőröket, meg a rendőrautók kék villogóit.

- Figyelmeztették őket - mondta. - Egyenesen a biztonságiak karjaiban kötünk ki.

- Nem lesz semmi baj.

- Nincs is útlevelem.

- Nem lesz rá szükséged.

- És ha megállítanak?

- Bízd csak rám. Ha igazoltatnak, nézz rám, én majd gondoskodom róla.

- Hiszen éppen miattad fognak megállítani.

A Diderot sugárúton vártak, míg zöldre váltott a jelzőlámpa, majd átkeltek az úton. A bőrönd túlságosan könnyű volt, és Gabriel úgy érezte, gyanús lesz, ha maga után húzza. Beletehettek volna néhány ruhaneműt, hogy meglegyen a súlya. Mi lesz, ha megállítják őket? Mihez kezd, ha átkutatják a táskát, hogyan magyarázza meg a csomagolópapírt? És ha belenéznek Palesztina táskájába, és megtalálják nála a Tanfogliót? A Tanfoglio...

Elterelte a gondolatait az üres bőröndről és a lány táskájában lapuló fegyverről, és helyette megpróbált a menekülésre koncentrálni. A megoldás ott van valahol, csak rá kell jönnie.

A pályaudvar bejáratánál több rendőr és két katona őrködött; vállukon automata gépfegyverek lógtak. Időnként megállítottak egy-egy utast, igazoltatták, megnézték a csomagjaikat. A lány belekarolt Gabrielbe, és szaporább tempót diktált. Magán érezte a rendőrök tekintetét, de senki sem állította meg őket, így akadálytalanul bementek az épületbe.

Egy pillanatra megálltak a metróállomásra vezető mozgólépcsőnél. Gabriel kihasználta az alkalmat, és körülnézett. Tőle balra egy sor nyilvános telefonfülke; mögötte a Le Train Bleu-höz vezető lépcsők. A peron két végén egy-egy Relay újságosstand. Néhány méterre jobbra egy snackbár, fölötte egy menetrendtáblázat. Az óra 18:57-et mutatott.

- Látod azt a lányt, az első telefonfülkénél?

- Milyen lányt?

- Kék farmer, szürke pulcsi, francia, talán arab, akárcsak én.

- Igen, látom.

- Amikor az óra hat-ötvenhetet mutat, le fogja tenni a telefont. Akkor a helyébe lépünk. Megvár bennünket, míg odaérünk.

- És ha valaki hamarabb odaér?

- A lánnyal majd odafigyelünk, hogy ne történjen meg. Te tárcsázol egy számot. Készen állsz?

- Igen.

- Ne felejtse el a számot. Ha elfelejtet, nem fogom megismételni, és a feleséged meghal. Biztos, hogy készen állsz?

- Mondd már azt a kurva számot.

A lány megmondta, és amint az óra 18:57-et mutatott, Gabriel kezébe nyomott néhány fémpénzt. A lány ellépett a telefonfülkétől, mire Gabriel átvette a helyét, felvette a kagylót és bedobott néhány érmét. Gondosan tárcsázott, nehogy eltévessze. Valahol kicsengett a telefon. Egy, két, három csörgés...

- Nem veszik fel.
- Türelem. Valaki felveszi.
- Már hatszor csengett. Nem veszik fel.
- Biztos, hogy jó számot hívtál? Lehet, hogy elrontottad. Miattad fog meghalni a feleséged...
- Fogd be - förmedt rá Gabriel.

A csengetés abbamaradt.

29 PÁRIZS

JÓ ESTÉT, GABRIEL. - Egy döbbenetesen ismerős, női hang.

- Szólítsam inkább Herr Klempnek? Ugye, ezt a nevet használta, amikor ellátogatott a klubomba? Ugye, akkor is ez volt a neve, amikor felforgatta a lakásomat?

Mimi Ferrere. Holdacska.

- Hol van? Hol van Lea?

- A közelben.

- Hol? Nem látom.

- Egy perc múlva megtalálja.

Egy perc... Felnézett a menetrendre. Az óra 18:59-et mutatott. Két katona masírozott el mellette. Az egyikük Gabrielre nézett, aki elfordult és lehalkította a hangját

- Azt ígérték, ha eljövök, életben hagyják. Akkor hol van?

- Néhány másodperc múlva mindent megért majd.

A hang visszarepítette Kairóba, a zamaleki bárba. Azzal a céllal csalogatták oda, hogy végül elhelyezze a poloskát Mimi telefonjában, majd lehallgasson egy bizonyos Tonyval folytatott beszélgetést, ami elvezette a marseille-i lakáshoz. Vajon más oka is lehetett a kairói kirándulásnak?

Az asszony ismét megszólalt, de a hangját elnyomta a hangosbeszélő: A 765-ös számú, marseille-i szerelvény a D vágányról indul... Gabriel eltakarta a mikrofont. A 765-ös számú, marseille-i szerelvény a D vágányról indul... Biztos volt benne, hogy a telefonban is pontosan ezt hallotta. Mimi valahol a pályaudvar területén volt. Megpördült és meglátta az asszony fiatalos alakját, ahogy a kijárat felé igyekszik. A balján, a kezét az asszony farzsebébe süllyesztve, egy széles vállú, sötét, göndör hajú férfi. Gabriel aznap reggel, Marseille-ben már látta ezt a járást. Kaled eljött a Gare de Lyonba, hogy tankja legyen Gabriel halálának.

Gabriel nézte, ahogy kimennek az épületből, és eltűnnek a szem elől.

A 765-ös számú, marseille-i szerelvény a D vágányról indul...

Palesztinára nézett. A lány az órát figyelte, és az arckifejezéséből ítélve érezte, hogy Gabriel igazat mondott neki az úton. Mindössze néhány másodperc választotta el attól, hogy eljátssza a sáhid szerepét Kaled bosszúhadjáratában.

- Figyel rám, Gabriel?

A forgalom zaja - Mimi és Kaled egyre sietősebben elhagyják a pályaudvar területét.

- Figyelek - mondta -, csak azt nem értem, miért ültette mellém azt a három arabot akkor este a klubjában.

A 765-ös számú, marseille-i szerelvény a D vágányról indul...

D vágány... D, mint Dalét... Toknit Dalét...

- Hol van a feleségem, Mimi? Mondja meg, mit...

És akkor megpillantotta a férfit. A pályaudvar keleti végében a Relay újságosstand mellett állt. Fekete, műanyag bőröndje pontosan olyan volt, mint a Gabrielé. Akkor este Basimak hívták abban a kairói bárban. Basir Johnnie Walkert iszogatót jéggel, és Silk Cut cigarettát szívott. Jobb csuklóján egy Tag Heuer karórát viselt, és Mimi egyik pincérnőjének csapta a szelet. Basir is sáhid volt. Néhány másodperc múlva Basir bőröndje fel fog robbanni, a körülötte lévő több tucatnyi emberrel együtt.

Gabriel balra nézett, a peron másik végébe: a másik Relay standnál még egy sáhid, az övéhez hasonló bőrönddel. Akkor éjszaka a Nadzsid névre hallgatott. Nadzsid, mint túlélő. De ma este szó se lehet a túlélésről, Nadzsid.

Gabriel néhány lépéssel távolabb meglátta Tadzsibot. Egy szendvicset vásárolt, amit sohasem fog megenni. Ugyanaz a bőrönd, ugyanaz az üveges, halálra készülődő tekintet. Elég közel állt Gabrielhez, hogy láthassa, hogyan fogja működésbe hozni a bombát. A karja belső oldalán végigfutó fekete drótot a bőrönd kihúzható fogantyújához rögzítették, és Gabriel rájött, hogy a fogantyú gombja lesz a ravasz. Ha megnyomja a gombot, gyakorlatilag kioldja a bombát. Ez azt jelenti, hogy a három sáhid egyszerre fogja megnyomni a gombot. De hogyan jeleznek nekik? Megvan, az óra! Gabriel Tadzsibra nézett és látta, hogy a tekintetét a menetrend digitális órájára függeszti. 18:59:28...

- Hol a feleségem, Mimi?

A katonák gondtalanul fecseggve ismét elhaladtak mellette. Három arab férfi nyugodtan besétált a pályaudvarra, kezükben a robbanóanyaggal megtömött bőröndökkel, és a biztonsági erők észre sem vették őket. Mikor kapják elő a katonák a fegyvereiket? Az izraelieknek két másodperc is elegendő lett volna. De ezek a francia suhancok? Az ő reakcióidejük sokkal lassabb.

Gabriel Palesztinára nézett. A lány szeme könnyes volt, és idegesen húzogatta a táskája pántját. Gabriel szemügyre vette a pályaudvart, megpróbálta kiszámítani a robbanás szögeit.

- Hall engem? - szakította félbe Mimi a gondolatait.

- Igen.

- Gondolom, rájött, hogy a pályaudvar fel fog robbanni. Számításaim szerint harminc másodperc múlva. Két választása van. Vagy figyelmezteti az embereket, és megpróbál minél több emberéletet megmenteni, vagy önző módon a feleségével törődik. A kettő egyszerre nem megy, mert ha figyelmezteti az embereket, kitör a pánik, és nem fogja tudni kivinni a feleségét a pályaudvarról. Csak úgy mentheti meg az életét, ha hagyja, hogy emberek százai meghaljanak. Gondoljon bele - több száz emberélet egyetlen szerencsétlen roncsért. Szép kis erkölcsi dilemma, nem?

- Hol van?

- Mondja meg maga, Gabriel.

- A D peronon - vágta rá Gabriel. - A Dalet peronon.

- Nagyon jó.

- Nincs ott. Nem látom.

- Nézze meg jobban. Tizenöt másodperc, Gabriel. Tizenöt másodperc.

Azzal a vonal megszakadt.

AZ IDŐ KÜLÖNÖS MÓDON LELASSULT. Gabriel mintha Renoir vibráló palettáján keresztül látta volna a katonákat; a sáhidokat, ahogy az órára függesztik a tekintetüket; a táskájába kapaszkodó Palesztinát. És végül meglátta a csinos arab lányt, aki egy kerekes széket gurít, melyben egy

női alak gubbaszt. A vágányon a marseille-i vonat; egy-két méterre a halálraítélt asszonytól. Az utolsó kocsi ajtaja nyitva állt. Gabriel felnézett az órára. 18:59:50. Gabriel tapasztalatból tudta, hogy tíz másodperc maga az örökkévalóság lehet. Ő tíz másodperc alatt bement abba a párizsi udvarba, és tizenegy golyót eresztett Kaled apjába. Tíz másodperc se kellett ahhoz, hogy egy havas bécsi utcán megöljék a fiát és örökre elveszítse a feleségét.

Az első mozdulata annyira heves és gyors volt, hogy senki sem vette észre - hatalmasat csapott Palesztina koponyájára, és lerántotta a válláról a táskát, és megragadta a Tanfogliót. Tajib, a hozzá legközelebb álló sáhid nem figyelt rá - az órára koncentrált. Gabriel elővette a táskából a fegyvert, és a merénylőre emelte. Kétszer is meghúzta a ravaszt, tap-tap. Mindkét lövedék a mellkasán találta el a férfit, aki hátraesett. Ő már biztonságos távolságban volt a robbanóanyaggal megpakolt bőröndtől.

A lövések hangjára az emberek lekuporodtak, vagy a földre hasáltak. A Gabrieltől hat méterre álló katonák lekapták vállukról a félautomata fegyvereiket. A peron két végében a két sáhid, Basir és Nadzsid továbbra is az órára függesztett tekintettel állt. Nem volt idő mindkettőjükre.

- Bomba! A földre! A földre! - kiáltotta Gabriel franciául. Az emberek rémülten engedelmeskedtek, és Gabriel célba vette a Nadzsi nevű férfit. A francia katonák habozva nézték, mit művel. Gabriel meghúzta a ravaszt, és Nadzsi élettelenül roskadt a földre.

Gabriel a D peron felé rohant, ahol Lea a kerekesszékekben ült. Egyetlen pillanatra sem engedte el Palesztina táskáját, mivel abban volt a menekülésük kulcsa. Basir, a harmadik sáhid a pályaudvar közepe felé indult. Bizonyára látta, mi történt a két társával, így arra gondolhatott, hogy a peron közepén, a legnagyobb tömegben egyetlen bombával is jókora pusztítást okozhat.

Ha megáll, nemcsak ő, de Lea is meghal, tehát rohant, ahogy csak bírta. A D peron bejáratánál jobbra fordult. A peron üres volt - a lövések és Gabriel figyelmeztetése hatására az utasok a vonatokban kerestek menedéket, vagy megpróbálták elérni valamelyik kijáratot. Csak Lea maradt ott kiszolgáltatottan.

Gabriel az órára nézett: 19:00:00.

Megragadta Lea vállát, és felkapta a magatehetetlen testet a székből, majd a bőrönd felrobbanásával egy időben beugrott a vonatba. Egy villanás, egy hatalmas robaj. A légn nyomás nekiperéselte a vonat falának. Körülötte méregbe mártott anyacsavarok és szögek röpködtek. Mindent elborított a vér és az üvegcserepek.

FEKETE FÜST, elviselhetetlen csend. Gabriel Lea szemébe nézett, aki egyenesen ráemelte a pillantását. Tekintete különös nyugalomról árulkodott. Gabriel a táskába csúsztotta a Tanfogliót, majd felnyalábolta Leát és felállt.

Odakinn elkezdtek kiabálni az emberek. Gabriel körülnézett: a vagon mindkét oldalán kitörtek az ablakok. Az üvegdarabok megvagdosták azokat az utasokat, akik a helyükön ültek; legalább hatan halálos sérüléseket szereztek.

Gabriel lemászott a lépcsőkön, és a felismerhetetlenségig szétrombolt peron felé indult. A tető nagy része eltűnt. Ha egyszerre robban fel mindhárom bomba, valószínűleg az egész pályaudvar eltűnik a föld színéről.

Megcsúszott és elesett. A peron vértől volt síkos. Körülötte leszakadt végtagok és húscsapatok. Felállt, felemelte Leát és tovább botorkált. Bele se akart gondolni, mire taposott. Az egyik telefonfülke mellett másodszor is elcsúszott, és egyszer csak belebámult Palesztina élettelen szemébe. Vajon Gabriel ütése, vagy Tadzsib bombája ölte meg? Gabriel nem sokat töprengett rajta.

Újra felállt. A pályaudvar kijáratait eltorlaszolták a rémülten kifelé igyekvő utasok. Ha Gabriel abban az irányban akar kijutni, jó esélye van arra, hogy valaki felismeri. Kell lennie egy másik kijáratnak. És akkor eszébe jutott, hogy a metrótól is kijuthat az utcára.

Leát a mozgólépcsőhöz cipelte. Nem működött. Átlépett két holttesten, és elindult lefelé. A metróállomás tele volt sikoltozó utasokkal, a döbönt személyzet hiába próbálta megnyugtatni őket, de itt legalább nem volt füst, és a lába sem csúszott meg a vérben. Gabriel átment a boltíves aluljárókon, a rue de Lyon irányába. Az emberek kétszer is felajánlották a segítségüket, de ő csak megrázta a fejét és folytatta útját. A villanyégők pislákolnak, majd valami csoda folytán ismét életre keltek.

Két perc múlva egy lépcsősorhoz ért. Odafenn hideg eső szemerkélt. A rue de Lyonon volt. Megfordult és visszanézett - a pályaudvar előtt vadul villogtak a mentőautók fényei, a tetőből vastagon dőlt a fekete füst. Gabriel folytatta az útját.

- Jól van, monsieur? - kérdezte valaki. - A hölgynek nincs szüksége orvosra?

Nem, köszönöm, gondolta. Csak engedjenek utamra, kérem, és istenem, add, hogy a Mercedes ott legyen, ahol hagytuk.

A sarkon befordult a rue Parrot-ra. A gépkocsi még ott volt: Kaled ez egyszer hibázott. Átcipelte Leát az úton. Az asszony görcsösen a nyakába kapaszkodott. Vajon felismerte, vagy csak egy kórházi ápolónak vélte? Nemsokára már az anyósülésben ült, és nyugodtan nézte Gabrielt, aki gázt adott és a rue de Lyon sarka felé gurult, majd jobbra kanyarodott, és a Bastille irányába tartó széles sugárút felé hajtott. A lány táskájából kivette a műholdas telefont. Mire megkerülte a Piacé de la Bastille-i körforgalmat, a Saul király sugárúti iroda vonalban volt.

NEGYEDIK RÉSZ

SZAMÁRIA

30 PÁRIZS

A SZEMERKÉLŐ ESŐBŐL igazi tavaszi felhőszakadás lett. Közben besötétedett, de Gabriel hálás volt emiatt. A Place de Colombie közelében, egy csendes fasorban leparkolta az autót és leállította a motort. A sötétség és a zuhogó eső miatt biztos volt benne, hogy senki sem lát be a járműbe. Egy tenyérnyi helyen megtörölgette a szélvédőt, és kikukucskált rajta. A 4B szám alatti védett lakás az utca másik oldalán volt. Gabriel jól ismerte ezt a helyet; tudta, hogy a kapucsengőn a Guzman név áll. Azt is tudta, hogy a kulcsot sehol sem lehet elrejtetni, tehát mindig szólni kellett egy párizsi embernek, hogy kinyissa Ezzel a feladattal általában valamelyik bodelt, vagyis az Iroda egyik helyi emberét szokták megbízni. Gabriel megkönnyebbült, amikor tíz perccel az Irodával történt beszélgetés után az ázott fejű párizsi kaca, Uzi Navot, megkopogtatta a Mercedes szélvédőjét.

Navot bement a bérházba, és hamarosan fény gyúlt az egyik negyedik emeleti lakás ablakaiban. Lea nyugtalanul mocorgott, mire Gabriel ránézett, és mintha egy pillanatra összekapcsolódott volna a tekintetük. Megfogta Lea kezét - vagyis azt, ami maradt belőle. A csúnya, kemény hegektől most is elszorult a szíve. Az asszony egész úton feldúltnak látszott, de most kissé megnyugodott Gabriel ismét felnézett a negyedik emeleti ablakra

- Te vagy az?

Gabrielt megdöbbenettette Lea hangja, és hirtelen - kissé talán túlságosan is hirtelen - felkapta a fejét.

- Igen, én vagyok, Lea - felelte nyugodt hangon. - Én vagyok az, Gabriel.

- Hol vagyunk? - A hangja száraz volt, akár az őszi falevelek. - Mintha Párizsban lennénk. Párizsban vagyunk?

- Igen, Párizsban vagyunk.

- Ugye, az a nő hozott ide? Az ápolónőm. Megpróbáltam szólni Dr. Averynek... - aztán a mondat közepén elhallgatott. - Haza akarok menni.

- Hazaviszlek.

- A kórházba?

- Izraelbe.

Lea halványan mosolygott, és gyengén megszorította Gabriel kezét. -
Forró a kezed. Jól vagy?

- Jól vagyok, Lea.

Az asszony hallgatásba süppedt, és kinézett az ablakon.

- Nézd, hogy havazik - mondta. - Istenem, mennyire gyűlölöm ezt a várost, de a hó megszépíti. A hó még Bécsset is megszépíti, elfedi a bűneit.

Hol hajlottam ezeket a szavakat? - tűnődött Gabriel. És akkor hirtelen eszébe jutott, hogy amikor az étteremből az autóhoz mentek, Danit a vállán vitte, és Lea megszólalt: Esik a hó Bécsben, miközben Tel Avivot bombázzák.

- Gyönyörű - értett egyet Gabriel. - De most nem vagyunk Bécsben. Párizsban vagyunk. Emlékszel? A lány Párizsba hozott.

Lea már nem figyelt rá. - Siess, Gabriel - mondta. - Beszélni akarok az anyámmal. Hallani akarom a hangját.

Kérlek, Lea, gondolta Gabriel. Gyere vissza. Ne tedd ezt magaddal.

- Azonnal felhívjuk - mondta végül.

Figyelj oda, hogy rendesen be legyen kapcsolva Dani öve. Csúszósak az utak.

Dani jól van, Lea, mondta Gabriel azon az estén. Vezess óvatosan.

- Majd vigyázok - mondta az asszony. - Kérek egy puszit.

Gabriel odahajolt és az ajkát Lea összeroncsolt arcához nyomta.

- Egy utolsó csók - suttogta Lea.

Aztán a szeme tágra nyílt. Gabriel megfogta a sebhelyes kezét, és elfordult.

MADAME TOUZET kidugta a fejét az ajtón, amikor meghallotta Martineau lépteit.

- Martineau professzor, hál' istennek, maga az. Halálra aggódtam magam. Ott volt? Nagyon szörnyű volt?

Igén, pár száz méterre volt a robbanás helyszínétől, válaszolta Martineau a valóságnak megfelelően. És igen, szörnyű volt, bár nem annyira, mint remélte. A három bőröndbe rejtett robbanóanyagnak teljesen le kellett volna rombolnia a pályaudvart. Hiba csúszhatott a számításaikba.

- Főztem egy kis csokoládét. Nincs kedve megnézni velem a híradót? Nem szívesen nézem egyedül az ilyen borzalmat.

- Sajnálom, de hosszú volt ez a nap, madame Touzet. Azt hiszem, megyek és lefekszem.

- Párizs egyik büszkesége romokban hever. Mi jöhet még, professzor? Miféle elvetemült ember tesz ilyet?

- Gondolom, a mohamedánok, bár az ember sohasem tudhatja, mi jár a fejükben.

- Maga szerint összeesküvés van a háttérben?

- Igya meg a csokoládéját, madame Touzet. Ha szüksége van valamire, a lakásban vagyok.

- Jó éjt, Martineau professzor.

EGY ÓRA MÚLVA megérkezett a lakásba a bodel, egy Mose nevű marokkói zsidó. Két táskát hozott magával. Az egyikben ruhák voltak Gabriel számára, a másikban mindenféle élelmiszer. Gabriel bement a fürdőszobába és lehámozta magáról a ruhákat, amiket még Martiguesben parancsolt rá a lány, majd sokáig áztatta magát a zuhany alatt és nézte, ahogy apró patakokban lecsorog róla Kaled áldozatainak a vére. Átöltözött, és a piszkos ruhákat beletömte a táskába. Amikor visszament, a nappaliban félhomály volt, és Lea a kanapén aludt. Gabriel megigazította rajta a virágos paplant, majd kiment a konyhába. Navot, fakanállal a kezében, a tűzhely előtt szorgoskodott. A bodel az

asztalnál ült, és egy pohár bor felett merengett. Gabriel odaadta neki a piszkos ruhákkal teli táskát.

A bodel biccentett, és szó nélkül távozott a lakásból. Gabriel leült a helyére és Navotra nézett. A párizsi kaca zömök férfi volt, ugyanolyan magas, mint Gabriel, karja és válla erős, akár egy birkózóé. Kissé hasonlított Shamronra. A múltban összezördültek párszor, de Gabriel végül belátta, hogy a fiatal tiszt tökéletesen megállja a helyét a terepen. Utoljára a Radek-ügyben dolgoztak együtt.

- Ebből világgraszoló botrány lesz - jegyezte meg Navot, és Gabriel elé tett egy pohár bort.

- Mennyi idővel előtte figyelmeztettük őket?

- A franciákat? Két órát kaptak. Személyesen a miniszterelnök beszélt a szürke eminenciással, akinek volt néhány keresetlen szava, de aztán vörös riadót fújt. Te semmit sem hallottál erről? - kérdezte Gabriel, majd elmondta, hogy az autóban nem működött a rádió. - Csak akkor éreztem valamit ebből, amikor beléptem a pályaudvarra. - Ivott egy kis bort. - Mennyit mondott el nekik a miniszterelnök?

Navot közölte Gabriellel a beszélgetés részleteit.

- Mivel magyarázták, hogy Marseille-ben vagyok?

- Azt mondták, keresel valakit, akinek köze lehet a római merényletnek.

- Kaledet?

- Nem hiszem, hogy részletekbe bocsátkoztak volna.

- Van egy olyan érzésem, hogy nem ártana, ha egyeztetnénk a történeteinket. Miért nem riadóztatták korábban a franciákat?

- Szerintem arra vártak, hogy előkerülj. Meg aztán biztosak akartak lenni abban, hogy mindenki eltűnjön Franciaországból.

- És sikerült?

Navot bólintott

- Szerencsések vagyaink, hogy a miniszterelnök tájékoztatta az Élysée-palotát.

- Hogyhogy?

Gabriel elmesélte a találkozását a három sáhiddal. Kairóban egy asztalnál ültünk. Biztosra veszem, hogy valaki megörökítette az eseményt.

- Vagyis megrendezték az egészet?

- Hogy úgy tűnjön, én is részt vettem az összeesküvésben.

Navot a fejével a nappali felé intett. - Nem akar enni?

- Inkább hagyjuk aludni.

Navot egy tányér tojásrántottát tett Gabriel elé az asztalra

- A ház specialitása: gomba, Gruyère, friss zöldfűszerek.

- Harminchat órája nem ettem. A tojás után a tányért is felfalom.

Navot felvert még néhány tojást, amikor a telefon vörösen megvillant. Felkapta a kagylót, behallgatott, majd héber nyelven beledünnögött valamit és letette. Gabriel felnézett.

- Ki volt az?

- A Saul király sugárútiak. Egy órán belül kész a menekülési terv.

VÉGÜL MINDÖSSZE negyven percet kellett várni a tervre, amit egy biztonságos faxvonalon küldtek át a védett lakásba Navot a konyhaasztalnál dekódolta a három oldalas héber nyelvű szöveget, amit az Iroda Navat kódjával írtak.

- Varsóból indul egy El Al charterjárat - mondta Navot.

- A lengyel zsidó hazalátogat?

- Tulajdonképpen a tett színhelyére látogat. A haláltáboroknál járt egy turistacsoport - csóválta meg Navot a fejét. Ő Gabriellel és Radekkel, a náci gyilkossal együtt járta végig Treblinkát. - Képtelen vagyok felfogni, miért mennek el az emberek ilyen helyekre.

- Mikor indul a gép?

- Holnap este. Az egyik utast megkérlik, hogy másik időpontban, hamis izraeli útlevéllal utazzon haza.

- És Lea rajta lesz a gépen?

- Pontosan.

- És akadt már jelentkező?

- Három is. Most döntenek el, ki legyen az.

- Mivel magyarázzák Lea állapotát?

- Betegséggel.

- Hogyan visszük el Varsóba?

- Kicsoda? Mi? - csóválta Navot a fejét - Te egy másik útvonalon mész haza: Olaszországba indulsz, és éjszaka felvesznek a fiumicinói partokon. Ha jól tudom, ismered a környéket.

Gabriel bólintott. Jól ismerte azt a partszakaszt. - Szóval, hogyan jut el Lea Varsóba?

- Velem. - Navot látta, hogy Gabriel nem túl lelkes az ötletért. - Ne aggódj, nem lesz semmi baj. Egész úton mellette leszek, vigyázok rá. Három orvos van a csoporttal - jó kezekben lesz.

- Mi lesz vele Izraelben?

- A repülőtéren várja egy orvoscsoport a Herzl-hegyi pszichiátriáról.

Gabriel elgondolkodott a hallottakon, de nem volt abban a helyzetben, hogy megvétőzza a tervet.

- Hogyan jutok át a határon?

- Emlékszel arra a Volkswagen kisbuszra, amit a Radek-ügyben használtunk?

Hogyne emlékezett volna A hátsó ülés alatt egy rejtett rekesz volt, abban szállították át Radeket az osztrák-cseh határon.

- Az akció után visszahoztam Párizsba - mondta Navot - Egy tizenhetedik kerületi garázsban van.

- Fertőtlenítetted?

- Ne aggódj, tiszta - nevetett Navot. - Lényeg, hogy átjutsz benne a határon, egészen Fiumicinóig.

- Ki visz Olaszországba?

- Mose.

- Micsoda? Egy kölyökre akarod bízni az életemet?

- Tudja, mit csinál. Ráadásul Mózes a legalkalmasabb arra, hogy hazavigyen az ígéret földjére. Keresve sem találnál jobb embert nála.

31 FIUMICINO, OLASZORSZÁG

LÁTOM A JELET. KÉT RÖVID, egy hosszú. - Mose bekapcsolta az ablaktörlőket, és a Volkswagen kormányára hajolt. Gabriel nyugodtan ült mellette. Legszívesebben rászólt volna a fiúra, hogy lazítson, de aztán úgy döntött, hagyja, hogy élvezze ki a helyzetet. Az eddigi feladatai az éléskamra feltöltésében és az ügynökök utáni takarításban merültek ki, így egy éjféλι randevú az esőáztatta olasz tengerparton feltehetően a pályafutása csúcsát jelenti.

- Igen, ott van - mondta a bodel. - Két rövid villanás...

- ... meg egy hosszú. Az előbb is hallottam - mondta Gabriel, és kedélyesen hátba veregette a fiút. - Sajnálom, hosszú volt ez a néhány nap. Kösz a fuvart Vigyázz magadra és másí...

- ... határátkelőn fogok átmenni - fejezte be Mose a mondatot. - Az előző négy alkalommal is hallottam.

Gabriel kiszállt és átment a tengerpartra néző parkolón, majd átugrott egy alacsony kőfalón, és kiment a víz szélére.

Egy perccel később már a csónakban ült háttal Jakovnak, és a tekintetét a Hűségre függesztette.

- El se kellett volna menned - kiáltotta Jakov.

- Ha Marseille-ben maradok, nem menthettem volna meg Leát

- Ezt nem tudhatod. Talán Kaled is másképp játszott volna

Gabriel a vállát vonogatta. - Igazad van, Jakov. Másképp játszott volna Előbb megölte volna Leát, és a holttestét kidobta volna az út szélére, majd a három sáhidját a Gare de Lyonba küldte volna.

- Kemény menet volt - ismerte be Jakov. - És bátor. Kitüntetést érdemelnél.

- Kaled csapdába csalt, én meg beleestem.

Jakov a Hűség mellé kormányozta a csónakot. Gabriel felkapaszkodott a létrán és a fedélzetre ugrott, ahol Dina örömtől sugárzó arccal ugrott a nyakába

- A hangja - mondta Gabriel. - Hallani akarom a lány hangját.

DINA ELŐKERESTE A KAZETTÁT, és megnyomta a lejátszógombot

- Mit tettetek vele? Hol van?

- Nálunk van, de nem tudom, hol.

- Hol van? Válaszolj! Nekem ne beszélj franciául! Beszélj a saját nyelveden. Beszélj csak arabul.

- Igazat mondtam.

- Szóval tudsz arabul. Hol van? Felelj, vagy véged van!

- Ha megölsz, magaddal is végzel, a feleségedről nem is beszélve. Én vagyok az egyetlen reményed.

Gabriel megnyomta a STOP gombot, majd visszatekerte és még egyszer lejátszotta a felvételt.

„Ha megölsz, magaddal is végzel, a feleségedről nem is beszélve. Én vagyok az egyetlen reményed. ”

Majd még egyszer: "Én vagyok az egyetlen reményed."

Dinára nézett. - Lefuttattad az adatbázisban?

A lány bólintott. - Nincs találat.

- Nem számít - mondta Gabriel. - A hangján kívül más is van a kezemben.

- Micsoda?

- A története.

Elmesélte Dinának mindazt, amit a Párizs felé tartó úton hallott a lánytól, akinek a családját a Ben-Ami hadművelet során kitelepítették a nyugat-galileai Szamáriából.

- Szamáriából? Az egy nagyon kis, talán ezer lakosú település volt.

- A lány szerint nyolcszázan voltak. Úgy tűnt, mindent tud a történetekről.

- Nem minden számariai engedelmeskedett a parancsnak - mondta Dina. - Néhányan hátramaradtak.
- Mások meg visszalopóztak, mielőtt lezárták a határt Ha a nagyapja valóban létezett, valakinek emlékeznie kell rá.
- De még ha sikerül kiderítem a lány nevét, akkor sem megyünk vele semmire. Azzal nem kerülünk közelebb Kaledhez.
- Szerelmes volt belé.
- Ő mondta?
- Csak tudom, és kész.
- Gratulálok a megérzéseidhez. Mit tudsz még erről a lányról?
- Emlékszem a külsejére - mondta Gabriel. - Pontosan emlékszem a külsejére.

DINA TALÁLT A HAJÓN egy jegyzetömböt, és a konyhafülke egyik fiókjából két ceruza is előkerült. Gabriel letelepedett a kanapéra, és a halogénlámpa halvány fényénél nekilátott a rajzolásnak. Dina többször is meg akarta nézni, hogyan halad, de Gabriel szigorúan a szélfutta fedélzetre parancsolta. A lány a korlátnak támaszkodva nézte, ahogy az olasz partok lassan eltűnnek a láthatáron. Tíz perc múlva visszament a szalonba. Gabriel mélyen aludt a kanapén, mellette a halott lány portréja. Dina lekapcsolta a lámpát és hagyta, hogy pihenjen.

AZ IZRAELI FREGATT a harmadik napon, a délutáni órákban csendesen a Fidelity mellé siklott. Két órával később Gabriel, Jakov és Dina földet ért az egyik biztonságos légi bázison, Tel Avivtól északra, ahol az Iroda küldöttsége már várta őket. Félkörben álltak, és úgy néztek ki, mint néhány eltévedt idegen egy temetésen. Lev nem volt közöttük, de ő egyébként sem szokott törődni a veszélyes küldetésről visszatérő ügynökök üdvözlésével. Gabriel kiszállt a helikopterből, és megkönnyebbülten látta a sebesen feléjük robogó páncélozott Peugeot-t. Szó nélkül otthagya a többieket, és az autó felé indult.

- Hová olyan sietősen, Allon? - kiáltotta Lev egyik embere.

- Haza

- A főnök látni akar. Most.

- Akkor lemondhatott volna egy-két megbeszélést, és személyesen üdvözölt volna bennünket. Mondd meg Levnek, hogy most már bírja ki holnap reggelig. Mondd csak meg.

A Peugeot hátsó ajtaja kinyílt, és Gabriel beszállt. Shamron szótlanul méregette. Az utóbbi időben mintha éveket öregedett volna, és ahogy meggyújtotta a cigarettáját, a keze is jobban remegett, mint régebben. Gabriel ölébe tette a Le Monde egyik példányát. Gabriel lenézett és meglátott két fényképet - mindkettő őt ábrázolta: az egyik a Gare de Lyonban, közvetlenül a robbanás előtt; a másik Mimi Ferrere kairói klubjában készült, ahogy a három sáhid társaságában ül az asztalnál.

- Csupa spekuláció - szólalt meg végre Shamron -, éppen ezért sokkal károsabb ránk nézve. A cikk szerint te is részt vettél a pályaudvar felrobbantásában.

- És mi lehetett az indítékom?

- Természetesen a palesztinok lejáratása. Kaled ügyesen kitervelte ezt az egészet. Felrobbantotta a Gare de Lyont, majd szépen ránk kente az egészet.

Gabriel beleolvasott a cikkbe.

- Nyilván magas helyeken vannak barátai, többek között az egyiptomi és a francia titkosszolgálatnál. A Mukhabarat azonnal a sarkamban volt, amint Kairóba értem. Lefotóztak abban a klubban, aztán a robbantást követően elküldték a fényképet a francia titkosszolgálatnak. Minden Kaled tervei szerint alakult.

- Sajnos ez még nem minden. Tegnap reggel holtan találták David Quinnelt a kairói lakásában. Megölték. Nem árt, ha felkészülünk rá, hogy ezt is a mi nyakunkba akarják varrni.

Gabriel visszaadta az újságot Shamronnak, aki a táskájába süllyesztette.

- Már elkezdődött. A külügyminiszternek a jövő héten kellett volna Párizsba látogatnia, de a meghívást visszavonták. A diplomáciai- és külkapcsolatok ideiglenes szüneteltetését is fontolgatják. Tisztára kell mosnunk magunkat, különben véstesen megromlik a kapcsolatunk

Franciaországgal és az Európai Közösség többi országával.
Feltételezem, a kárt helyrehozzuk, de csak bizonyos fokig. A franciák végül még a Világkereskedelmi Központ elleni merényletet is képesek a nyakunkba varrni. Hogyan győzhetnék meg őket arról, hogy semmi közünk a Gare de Lyon felrobbantásához?

- De hiszen előre figyelmeztettétek őket a merényletről.

- Igen, de az összeesküvés-elmélet szerint ez is csak a mi bűnösségünket bizonyítja. Különbön honnan tudhattuk, hogy pontosan hét órakor fog felrobbanni az a bomba? Sajnos fel kell fednünk néhány kártyát, többek között téged is.

- Engem?

- A franciák szeretnének elbeszélgetni veled.

- Mondd meg nekik, hogy hétfő reggel az igazságügyi minisztériumban leszek. Ó, és a Crillonban szeretnék megszállni. Eddig még sose volt szerencsém a Crillonhoz.

- A franciákat majd elintézem - nevetett Shamron -, de Lev már más tészta.

- A bizottság?

Shamron bólintott. - A vizsgálat holnap kezdődik. Te leszel az első tanú. A tanúvallomásod több napig is eltarthat, és rendkívül kellemetlen lesz.

- Jobb dolgom is van, mint hogy Lev bizottsága előtt lopjam a napot.

- Például?

- Meg kell találnom Kaledet.

- Mik a terveid?

Gabriel elmesélte a szamáriai lány történetét.

- Ki tud még erről?

- Csak Dina.

- Csak csendesen - tanácsolta Shamron. - És az isten szerelmére, ne hagyj nyomokat.

- Arafatnak vastagon benne volt a keze. Megetette Mahmud Arvist, aztán megölte, hogy eltüntesse a nyomokat. És most elégedetten dörzsölgeti a tenyerét, mert azt hiszi, elvisszük a balhét a Gare de Lyon miatt.

- Már dörzsölgeti is - mondta Shamron. - Az újságírók a világ minden részéről a Mukata előtt várakoznak, és egymás sarkát tapossák, hogy ki készítsen vele interjút. Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy ujjal mutogassunk rá.

- Szóval akkor minden április tizenkilencedikén lélegzetvisszafojtva lessük, hogy mikor robban fel a következő követség vagy zsinagóga? - csóválta Gabriel a fejét. - Nem, Ari, meg kell keresnem azt a gazembert

- Most próbálj meg pihenni - veregette vállon Shamron.

- Látogasd meg Leát, aztán tölts egy kis időt Chiarával.

Igen - mondta Gabriel -, jót tenne egy csendes, nyugodt este.

32 JERUZSÁLEM

SHAMRON FELVITTE Gabrielt a Herzl-hegyre. Már sötétedett, amikor végiment a kórház bejáratához vezető fasoron. Lea új orvosa a hallban várt rá. A kövérkés, szemüveges, hosszú szakállú Mordekaj Bar Zvi mérhetetlen nyugalmat árasztott. Bemutatkozott, majd karon fogta Gabrielt és végigvezette egy jeruzsálemi homokkőből épült folyosón. Kiderült, hogy elég sokat tud a páciens kórtörténetéről.

- Azt kell mondanom, meglepően jól vészelte át.

- Beszél?

- Egy kicsit.

- Tudja, hol van?

- Néha, de már nagyon várja magát. - Az orvos a szemüvege felett Gabrielre sandított. - Meglepődött?

- Tizenhárom éve nem szólt hozzám.

Az orvos vállat vont. - Szerintem most sem fog beszélni.

Egy ajtóhoz értek. Az orvos bekopogott, és előreengedte Gabrielt. Lea egy fotelben ült az ablak mellett, és halványan rámosolygott a férfire. Gabriel arcon csókolta, majd leült az ágy szélére. Az asszony némán figyelte, aztán visszafordult az ablakhoz. Mintha ott se lenne.

Az orvos elnézést kért, és magukra hagyta őket. Gabriel csendben üldögélt, majd egy óra múlva belépett egy nővér és szólt, hogy Leának le kell feküdnie. Amikor Gabriel felállt, Lea megfordult.

- Hová indulsz?

- Azt mondják, pihenned kell.

- Folyton azt teszem.

Gabriel megcsókolta az ajkát.

- Egy utolsó... Holnap is meglátogatsz?

- És holnapután is.

Lea elfordult, és kinézett az ablakon.

NEM TALÁLT TAXIT, így felszállt egy zsúfolt buszra. Mivel nem talált üres helyet, megállt közepen. Egész úton úgy érezte, mintha negyven szempár figyelné meredten. A Jaffa úton leszállt és egy ideig várakozott a megállóban, de aztán meggondolta magát és gyalogosan vágott neki az útnak. A Makhane Jehuda piacnál egy pillanatra megállt, majd továbbment a Narkiss utcán. Chiara feltehetően meghallotta a lépteit, mert a lakás előtti lépcsőfordulóban várt rá. Lea sérülései után még döbbenetesebb volt a szépsége. Gabriel meg akarta csókolni, de a lány csak az arcát tartotta oda. Frissen mosott haja vaníliaillatot árasztott.

Bementek a lakásba, ahol Gabrielnek földbe gyökerezett a lába. Mintha nem is ugyanaz a lakás lett volna: mindenütt új bútorok, új szőnyegek, frissen festett falak. Az asztal megterítve, közepen gyertyák égtek. Chiara elfújta őket.

- Gyönyörű - szólalt meg Gabriel.

- Keményen dolgoztam, hogy befejezzem, mire hazajössz. Azt akartam, hogy úgy nézzen ki, mint egy igazi otthon. Merre jártál? - Igyekezett nyugodt hangon beszélni, de a férfi érezte rajta az ingerültséget.

- Ezt nem mondod komolyan, Chiara

- A helikopterem három órával ezelőtt szállt le, és azt is tudom, hogy nem mentél el a Saul király sugárútra, mert telefonáltak Lev irodájából. Meglátogattad őt.

- Persze hogy meglátogattam.

- Eszedbe se jutott, hogy először hozzám kellene eljőnnöd?

- Kórházban van. Azt sem tudja, hol van. Összezavarodott. .. Halálra rémült...

- Végre van bennünk valami közös.

- Ne csináld, Chiara

- Mit ne csináljak?

Gabriel a hálósobába ment. Chiara azt is újrabútorozta. A férfi oldalán lévő éjjeliszekrényen ott voltak azok a papírok, melyekről csupán egy aláírás hiányzott, hogy elváljon Leától. Chiara egy tollat is tett a szekrényre. Gabriel felnézett - a lány az ajtóból figyelte. Akár egy nyomozó.

- Mi történt az arcoddal?

Gabriel néhány szóban elmondta, hogy megverték.

- Fájt? - érdeklődött a lány közömbösen.

- Egy kicsit. - Gabriel leült az ágy szélére, és lehúzta a cipőjét. - Mennyit tudsz?

- Shamron azonnal szólt, amikor kiderült, hogy baj van. Folyamatosan tájékoztatott. Nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy biztonságban vagy.

Gabrielnek feltűnt, hogy a lány egyszer sem mondja ki a felesége nevét.

- Ő hogy van?

- Lea?

Chiara lehunyta a szemét és bólintott, mire a férfi az orvost idézte: „Meglepően jól vészelte át”. Aztán az ingét is levette. Chiara a szájához kapta a kezét. A három, tengeren töltött nap után a férfi sebei mélyvörösek és feketék voltak.

- Nem olyan rossz, mint amilyennek látszik - nyugtatta meg Gabriel a lányt.

- Voltál orvosnál?

- Még nem.

- Vetkőzz le, csinállok egy jó forró fürdőt - mondta Chiara, és kiment a szobából.

Gabriel hallotta a víz zubogását. Levetkőzött és kiment a lány után. Chiara megvizsgálta a sérüléseit, majd megsimogatta a haját. I

- Le kellene vágni. Ma este nem akarok egy ősz hajú férfival szeretkezni.

- Akkor vágd le - mondta a férfi, és leült a kád szélére. Hajvágás közben Chiara most is halkán dudorászott

valami bugyuta olasz slágert. Gabriel lehajtott fővel nézte, ahogy Herr Klemp ezüstös fűrtjei egyenként a padlóra hullnak. Eszébe jutott Kairó, ahogy félrevezették, és lassan forni kezdett benne a düh. Chiara kikapcsolta a nyírógépet.

- Tessék, újra a régi vagy. Fekete haj, őszülő halántékkal - mondta, majd megnézte a fürdővizet.

Gabriel lekapta a derekáról a törölközőt, és beleereszkedett a vízbe. Túl forró volt - Chiara mindig túl forró vizet enged -, de a fájdalom hamarosan megszűnt. A lány egy ideig a lakásról és a Gilah Shamronnal töltött estéről beszélt - mindenről, csak Franciaországról nem... Egy idő után átment a hálósobába, és halkán dudorászva levetkőzött. Mindig dúdolt, amikor levetkőzött.

CHIARA MÉGOLY FINOM és lágy csókjai is fájdalmat okoztak neki. Hevesen átadta magát a férfinak, mintha így akarná elfeledtetni vele Leát, és öntudatlanul belekarmolt a vállába.

- Azt hittem, meghaltál - mondta. - Azt hittem, soha többé nem látlak.

- Halott voltam - mondta Gabriel. - Sokáig halott voltam.

Chiara később felkapcsolta az éjjeli lámpát, és a papírokra nézett. Tudta, hogy Gabriel nem írta alá őket.

- Majd reggel aláírom - mondta a férfi.

Chiara odanyújtotta a tollat. - Írd alá most.

Gabriel lekapcsolta a lámpát. - Jobb dolgom is van annál.

Meghitten szerelmeskedtek.

- Ugye, nem akarod aláírni - kérdezte Chiara a könnyeivel küszködve.

Gabriel elhallgattatta egy csókkal.

- Hazudsz - mondta a lány. - A testeddel hazudsz, azt használod fel ellenem.

33 JERUZSÁLEM

REGGEL KORÁN KELT, és a szépen berendezett konyhában kávézgatott, meg újságot olvasott. A Kaled-üggyel kapcsolatos cikkek elszomorították. A Ha'aretz című lap „Tévedés-gate”-ként emlegette az akciót, és az Iroda minden igyekezete ellenére Gabriel neve is megjelent nyomtatásban. Párizsban a francia sajtó hosszan cikkezett a Le Monde-ban megjelent titokzatos fényképekről, és magyarázatot követelt a francia kormánytól, meg az izraeli nagykövettől. A francia külügyminiszter alaposan felkavarta a kedélyeket, amikor kijelentette, hogy „valószínűleg egy izraelinek is benne volt a keze a Gare de Lyon-beli holokausztban”. Másnap a lapok beszámoltak arról, hogy egy csapat garázda fiatal vandál módon tönkretett egy kóser pizzériát a rue des Rosiers-n. Chiara rendszerint egy órával később ébredt. Nyugtalanul olvasta a francia eseményekről szóló híreket, és minden nap telefonált Velencébe az anyjának. Aggódott a családjá miatt.

Nyolc órakor Gabriel elindult a Saul király sugárútira. Az eljárást a felső emeleti konferenciateremben folytatták le, hogy Levnek ne keljen sokat gyalogolnia, ha netán ő is részt akarna venni a kihallgatásban. Természetesen Gabriel volt a sztártanú, és minden egyes mozdulatát górcső alá vették attól a pillanattól kezdve, hogy visszatért a testületbe, egészen addig, míg sikerült elmenekülnie a lyoni pályaudvarról. Shamron jóslatával ellentétben senki sem akart bűnbakot faragni Gabrielből. Kollektív tévedésről, bocsánatos bűnről volt szó, ami azért következett be, mert a hírszerzés kétségbeesetten próbálta elkerülni az újabb katasztrófát. Ennek ellenére csak úgy záporoztak Gabrielre a kérdések. Nem gyanakodott Mahmud Arvisra? Egyszer sem kételkedett David Quinnell lojalitásában? Egyszer sem gondolt arra, hogy talán másképp alakultak volna a dolgok, ha Marseille-ben megfogadja a társai tanácsát, és nem megy el a lánnyal? Akkor legalább nem férhetett volna kétség az Iroda szavahihetőségéhez. „Igazuk van, és a feleségem halott lenne, a többi ártatlannal együtt”, mondta Gabriel.

Jossit, Rimonát, majd Jakovot és Dinát is egyenként a bizottság elé citálták. Gabrielnek fájt, hogy a tanúk padján kellett viszontlátnia őket. A karrierjének vége, de az ő aktájukban örökre sötét foltként fog szerepelni a Kaled-ügy.

Késő délután, amikor a bizottság visszavonult, Gabriel felment Leához a Herzl-hegyre. Néha a szobájában üldögélt; máskor, ha még világosban érkezett, beültette a kerekesszékre, és lassan bejárták a parkot. Az asszony minden alkalommal tudomásul vette a jelenlétét, és általában

váltak is néhány szót egymással. Egyre ritkábban került szóba Bécs, bár Gabriel sohasem tudta, pontosan mi járhat a fejében.

- Hová temetted el Danit? - kérdezte egyszer Lea.

- Az Olajfák-hegyére.

- Egyszer elviszel hozzá?

- Ha az orvos is megengedi.

Egyszer Chiara is elkísérte a kórházba, de a hallban várakozott.

- Nem akarsz találkozni vele? - A két asszony még sohasem látta egymást.

- Nem - felelte Chiara. - Azt hiszem, jobb, ha itt maradok. Nem magam miatt, hanem miatta.

- Nem fogja tudni, ki vagy.

- Dehogynem, Gabriel. A nők mindig megérik, ha a párjuk másba szerelmes.

Soha többé nem veszekedtek Lea miatt, bár Chiara makacs hallgatással és kétértelmű megjegyzésekkel vívta a csatáit. Lefekvés előtt mindig megnézte, hogy alá vannak-e írva a papírok.

A lakásban sem volt maradásuk, így aztán egyre gyakrabban étkeztek a városban. Esténként elsétáltak a Ben-Jehuda utcáig, vagy betértek a Monába, a Bezalel Képzőművészeti Akadémia régi kampuszán lévő divatos étterembe. Egy este végighajtottak az Egyes számú autópályán, és elmentek Abu Gosba, az egyetlen olyan arab faluba, ami túlélte a Dalet-terv kitelepítéseit. Egy étterem teraszán hummuszt és nyárson sült bárányhúst ettek, közben elképzelték, milyen lehetett volna az élet, ha annak idején Kaled nagyapja nem változtatta volna háborús övezetté a környéket. Chiara egy drága karkötőt vásárolt Gabrielnek emléke a falusi ezüstmívestől, majd másnap este, a György király utcában vett hozzá egy ezüstórát is. Emlékek, mondta. Apró kis ajándékok, hogy emlékezz rám.

Este egy üzenet várta őket a rögzítőn. Dina Szárid üzent, hogy talált valakit, aki tanúja volt Szamária lerombolásának.

MÁSNAP DÉLUTÁN, amikor a bizottság visszavonult, Gabriel elment Dináért és Jakovért a Senkin utcába. Északra mentek, néhány kilométerrel Caesarea után meglátták a Carmel-hegyet. Miután megkerülték a Haifa-öblöt, továbbmentek Akko irányába. Ahogy közeledtek Naharijához, Gabriel arra az éjszakára gondolt, amikor a Hagana katonái feljöttek ezen az úton, hogy lerombolják a nyugat-galileai arab falvakat. Ekkor egy különös, kúp alakú szerkezetet pillantott meg, ami fehéren emelkedett ki a narancsliget zöldéből. A szokatlan építményt a Lohamei Ha'Getaot kibuc emelte a holokausztban elpusztult gyermekek emlékére. A települést a háború után hozták létre a varsói gettó túlélői. A kibuc szélén, a magas fűben még láthatta Szamária romjait.

Már javában alkonyodott, amikor bekanyarodtak al-Makrba, majd megálltak egy kávéház előtt. Gabriel belépett, és a tulajdonostól Hamza al-Szamra holléte iránt érdeklődött. A pult mögött álló arab hűvös tekintettel méregette Gabrielt, akit nyilvánvalóan Sabak tisztnek nézett, majd kikísérte az utcára, és heves gesztikulálás kíséretében eligazította.

Ez volt a legnagyobb ház a faluban. Az udvaron játszadozó apró gyerekek számából ítélve a család több nemzedéke is itt lakott. Az udvar közepén egy öregember üldögélt. Szürke galabiját és fehér kafijját viselt, és méltóságteljesen pőfékelt a vízpipájából. Gabriel Jakov- val együtt megállt a kapuban, míg Dina az autóban maradt; Gábiel biztos volt benne, hogy az öreg sohasem állna szóba velük egy fedetlen fejű zsidó lány jelenlétében.

Al-Szamra felpillantott, majd egy gyors kézmozdulattal beljebb intette őket. Mondott néhány szót a legidősebb gyerekeknek, mire azonnal mellette termelt két szék. Aztán egy asszony - feltehetőleg az öreg lánya - kihozott három pohár teát. Mindezt még az előtt, hogy Gabriel egyetlen szóval is utalt volna a jövetelük cédára. Egy ideig némán kortyolgatták a teájukat, és nézték a játszadozó gyerekeket. A házból kiszűrődő villanyfényt és a tetőre szerelt parabolaantennát leszámítva a régi időket idézte.

- Valami rosszat tettem? - kérdezte az öreg arabul. Az arabok mindig erre gondoltak, amikor hívatlanul megjelentek náluk a kormány kemény, hivatalos külsejű emberei.

- Nem - felelte Gabriel. - Csak beszélni szeretnénk magával.

- Miről?

Gabriel elmondta, mire az öreg elgondolkodva pöfékelt egy sort. Hipnotikus szürke szeme és gondozott bajusza volt.

- Hová valósiak vagytok?

- Izrael völgyéből - mondta Gabriel.

Al-Szamra lassan bólintott. - És azelőtt?

- A szüleim Németországban születtek.

- És te? - nézett az öreg Jakovra.

- Haderából.

- És azelőtt?

- Oroszországból.

- Német és orosz - ingatta a fejét al-Szamra. - Ha nincsenek a németek és az oroszok, még most is Szamáriában élnénk.

- Ott volt azon az éjszakán, amikor elesett a falu?

- A falu melletti mezőn voltam. Egy lánnyal - tette

hozzá összeesküvő hangon.

- És amikor elkezdődött a razzia?

- Elbújtunk a mezőn és néztük, ahogy a családjaink elindulnak északra, Libanon felé. A következő napon is a mezőn maradtunk, és amikor ismét besötétedett, idejöttünk, al-Makrba. A családom, az apám, az anyám és a testvéreim mind Libanonban kötöttek ki.

- És az a lány, akivel a mezőn volt?

- Feleségül vettem. - Újabb pöfékelés. - Én is száműzetésben vagyok - csak idehaza. A zsidók elkobozták az apám szamáriai földjeit, és sohasem kaptam értük kárpótlást. Képzelve el: a holokauszt túlélői egy arab falu romjaira építették a kibucukat.

Gabriel felnézett a nagy házra. - Látom, jól boldogul.

- Sokkal jobban, mint a többi száműzött. Ha nem lett volna háború, mindannyian így élnénk. Én nem a zsidókat, hanem az arab vezetőket hibáztatom miatta. Ha Hadzs Amin és a többiek beleegyeznek a területmegosztásba, Nyugat-Galilea még mindig Palesztina része lenne. De ők a háborút választották, és áldozatoknak kiáltották ki az arabokat. Arafat is ezt tette Camp Davidben, nem? Fogta magát és elsétált, pedig megkapta a lehetőséget. Újabb háborút indított, és amikor a zsidók visszavágtak, siránkozott, hogy ő csak egy áldozat. Mikor tanulunk már végre? De gondolom, nem vagytok kíváncsiak egy öregember meséjére.

- Egy családot keresek a maga falujából, de nem tudom a nevüket.

- Ismertük egymást - mondta al-Szamra. - Még a romok között is meg tudom mutatni a barátaim és a rokonaim házáat. Mondj valamit erről a családról, és megmondom a nevüket.

Gabriel elmesélte az öregnek a lány történetét - azt, hogy a nagyapja a falu öregjei közé tartozott; fontos embernek számított, bár nem volt muktár; hogy negyven dunamnyi földjük és egy nagy kecskenyájuk is volt. Szamária eleste után északra mentek, a libanoni Ein al-Hilvehbe. Al-Szamra döbbenten végighallgatta Gabrielt, aztán megfordult és kihívott egy idős asszonyt a házból. Az elfátyolozott asszony gondosan kerülte Gabriel és Jakov tekintetét.

- Biztos, hogy negyven dunam földje volt? - kérdezte az öreg. - Nem harminc, nem húsz, hanem negyven?

- Nekem ezt mondták.

A férfi pőfékelt egy ideig. - Igazad van - mondta végül.

- Az a család Libanonban kötött ki, Ein al-Hilvehben. A dolgok rosszul alakultak a libanoni polgárháborúban. A fiúk katonák lettek, és hajói tudom, azóta mind meghaltak.

- Nem tudja a nevüket?

- Al-Tamari. Ha találkozol valamelyikükkel, add át nekik üdvözlétem. Mondd meg nekik, hogy jártam a házuknál, de ne említsd meg a villámat, mert csak összetörné a szívüket.

34 TEL AVIV

EIN AL-HILVEH? NEKED ELMENT az eszed! kiáltott fel másnap reggel Lev. Gabriel megvárta, míg Lev titkárnője kiment a mosdóba, és akkor surrant be az irodájába. A lány valószínűleg drágán meg fog fizetni a hanyagságáért.

- Senki sem mehet Ein al-Hilvehbe, és pont. Nem vitatkozom. Rosszabb, mint nyolcvankettőben. Féltucatnyi iszlám terrorszervezet állította fel ott a bázisát, és ha kíváncsi vagy a véleményemre, miután a képeddel tele vannak a francia lapok, nem éppen ideális hely a számodra.

- Pedig valakinek el kell mennie.

- Még azt sem tudhatod, hogy az öreg életben van-e egyáltalán.

Gabriel elkomorodott, majd szó nélkül leült az egyik bőrszékre, Lev íróasztalával szemben.

- De ha még életben van, meg tudja mondani, hová ment a lánya, miután elhagyta a tábort

- Talán igen - értett egyet Lev de lehet hogy semmit sem tud róla. Kaled valószínűleg megmondta a lánynak, hogy a családja biztonsági okokból semmit sem tudhat az ügyeiről. Az is lehet, hogy az egész szamáriai történet hazugság.

- Nem volt oka, hogy hazudjon nekem - mondta Gabriel. - Biztos volt benne, hogy meg fognak ölni.

Lev a kávéjába bámult. - Bejrútban van egy emberünk, aki segíthet Nabil Azurinak hívják.

- Mit tudsz róla?

- Libanoni palesztin. Mindennel foglalkozik: tartja a kapcsolatot a nyugatiakkal; van egy éjszakai klubja; fegyverekkel és néha hasissal is kereskedik. És természetesen nekünk is dolgozik.

- Fontos ember lehet a közösségében.

- Egy nagy szart - vágta rá Lev. - Ízig-vérig libanoni, de ha be akarunk jutni Ein al-Hilvehbe, hogy beszéljünk a lány apjával, keresve sem találunk nála alkalmasabb embert.

- Miért dolgozik nekünk?
- Természetesen pénzért. Nabil szereti a pénzt.
- Hogyan vesszük fel vele a kapcsolatot?
- Hagyunk egy üzenetet a bejrúti klubjának a telefonján, valamint egy repülőjegyet a Commodore Hotel recepciósnál. Nem szoktunk a saját pályáján beszélgetni vele.
- Hová szól a jegy?
- Ciprusra - felelte Lev. - Nabil Ciprust is szereti.

GABRIEL CSAK HÁROM NAPPAL KÉSŐBB tudott elutazni. Az utazási osztály intézett mindent. Larnaca népszerű úti cél az izraeliek számára, így nem kellett külföldi útlevelet hamisítani a számára, bár az akcióban nem használhatta a saját nevét, így az Iroda kiállított számára egy Michael Neumann névre szóló okmányt. Az indulás előtti napon a műveleti osztály engedélyezte számára, hogy egy biztonságos olvasóteremben tanulmányozza Nabil Azuri aktáját, majd a végén kapott egy borítékot, benne tízezer dollár készpénzzel, és sok szerencsét kívántak neki. Másnap reggel hétkor Gabriel kiment a Ben Gurion repülőtérre, és felszállt az El Al ciprusi járatára. Érkezéskor bérelt egy autót, és a közeli Palm Beach Hotelbe hajtott, ahol már várta a Saul király sugárúti iroda üzenete, miszerint Nabil Azuri délutánra volt várható. Gabriel a szobájában maradt, majd egy óra után lement ebédelni a medence melletti étterembe. Azuri már ott ült az egyik asztalnál, a jeges vödörben egy üveg drága francia pezsgő.

Sűrű, tömött bajusza volt, sötét, göndör haját ősz tincsek szántották. Amikor levette a napszemüvegét, Gabriel képtelen volt levenni a tekintetét a hatalmas, álmos, barna szemekről. A férfi bal csuklóján ott fénylett a kötelező aranyóra; amikor felemelte a pezsgőspoharát, a jobbján megcsörrentek az arany karkötők. Krémszínű pamutinget, és az utazástól gyűrött puplinnadrágot viselt. Arany öngyújtójával rágyújtott egy amerikai cigarettára, majd végighallgatta Gabriel ajánlatát.

- Ein al-Hilveh? Eszednél vagy?

Gabrielt nem érte váratlanul ez a reakció, hiszen Azuri számára az izraeli titkosszolgálat is csak egy volt a többi üzleti ügyei sorában, melynek

szerves részét képezte az alkudozás. A libanoni előrehajolt, és álmos szemeit Gabrielre emelte.

- Jártál ott mostanában? Az maga a Vadnyugat, csak éppen Khomeini módra. Ahogy kitették onnan a lábatokat, pokoli helyé változott. Láttad a Sötét zsarukat? Kívülállóknak semmi esélye. Cseszd meg, Mike. Igyál egy kis pezsgőt, és felejtsd el az egészet.

- Te nem vagy kívülálló, Nabil. Ismersz mindenkit, eljutsz mindenhová, és szépen megfizetünk ezért.

- Mire elég az, Mike? Ruhára, cigarettára, pezsgőre, na meg egy-két lányra.

- Drága ízlésed lehet, Nabil, mert láttam, mennyit kapsz tőlünk. Csinos kis jövedelemre tettél szert a cégemtől.

Azuri Gabrielre emelte a poharát. - Voltak közös dolgaink, nem tagadom, Mike. És máskor is szívesen segíték nektek, ezért leküldök valakit Ein al-Hilvehbe. Nekem túl veszélyes, nem vállalom.

Azuri intett a pincérnek, hogy hozzon még egy üveg francia pezsgőt. Szívesen evett-ivott az Iroda kontójára. Gabriel az asztalra dobta a borítékot. A libanoni nézte, de nem nyúlt érte.

- Mennyi van benne, Mike?

- Kétezer.

- Milyen pénzben?

- Dollárban.

- Szóval, akkor miben állapodunk meg? Felét most, felét a szállításkor? Én csak egy ostoba arab vagyok, de kétezer meg kétezer az négyezer, és annyiért nem viszem vásárra a bőröm Ein al-Hilvehben.

- Kétezer csak az előleg.

- És az információért mennyit kapok?

- Még ötöt.

Azuri megrázta a fejét. - Nem, még tízet kérek.

- Kapsz hatot.

- Kilencet,

- Hetet.

- Nyolcat.

- Megbeszéltük - egyezett bele Gabriel. - Kettőt előre, nyolcat szállításkor. Nem is olyan rossz fél napi munkáért. Ha jól viselkedsz, még benzinpénzt is kapsz.

- Ó, a benzint ti álcátok, Mike. A költségeim és a honoráriumom két külön tészta - A pincér kihozta a második üveg pezsgőt. Azuri megvárta, míg elmegy, majd megkérdezte: - Szóval, mit akarsz tudni?

- Meg kellene keresni valakit.

- Abban a táborban negyvenötezer menekült él, Mike. Segíts egy kicsit.

- Egy öregemberről van szó. Al-Tamarinak hívják.

Azuri ivott egy kis pezsgőt. - Nem olyan gyakori név, nem hiszem, hogy gondot okozna. Még mit tudsz róla?

- Nyugat-galileai menekült.

- A legtöbben onnan származnak. Melyik faluból?

Gabriel megmondta.

- A család?

- Két fia meghalt nyolcvankettőben.

- A táborban?

Gabriel biccentett. - Fatah katonák voltak. Úgy tudom, a feleség is meghalt.

- Pompás. Folytasd.

- Volt egy lánya, aki Európába ment. Deríts ki mindent róla. Hova járt iskolába, mit tanult, hol lakott, kivel feküdt le, vagyis mindent.

- A lány neve?
- Nem tudom.
- Kora?
- Harminc körüli. Folyékonyan beszélt franciául.
- Miért keresitek a lányt?
- Szerintünk vastagon benne volt a Gare de Lyon elleni robbantásban.
- Még életben van?

Gabriel nemet intett a fejével. Azuri egy ideig hallgatott. - Szóval, azt hiszitek, hogy a lány elvezet a nagyfőnökhöz? Az akció agyához?

- Valami olyasmi, Nabil.
- Mit mondjak az öregnek?
- Amit akarsz. Engem csak a végeredmény érdekel.
- Hogy nézett ki ez a lány? - kérdezte a libanoni.

Gabriel odaadott neki egy folyóiratot, amit a szobájából hozott le magával. Azuri kinyitotta, és a lapok között megtalálta a rajzot.

- Így nézett ki - felelte Gabriel. - Pontosan így.

A LIBANONI három napig nem jelentkezett. Gabriel már arra gondolt, hogy meglépett az előleggel, vagy megölték, amikor megpróbált bejutni Ein al-Hilvehbe. Aztán a negyedik reggelen megszólalt a telefonja. Azuri volt Bejrútból telefonált és közölte vele, hogy ebédre a Palm Beach Hotelben lesz. Gabriel letette a telefont, majd lement a partra kocogni. Utána visszament a szobijába, lezuhanyozott és átöltözött, és mire lement a medence melletti étterembe, Azuri már a második pohár pezsgőjét kortyolgatta.

- Micsoda szar hely, Mike. Maga a pokol.
- Tízezer dollárért valamivel többet szeretnék hallani. Megtaláltad az öreget? Életben van még?

- Megtaláltam.

-És?

- A lány 1990-ben hagyta el Ein al-Hilveht. Soha többé nem tért vissza.

- A neve?

- Fellah - mondta Azuri. - Fellah al-Tamari.

- Hová ment?

- Úgy tűnik, okos lány volt. Elnyert egy európai ENSZ ösztöndíjat, és az öreg azt mondta, fogadja el, és felejtse el Libanont.

- Hol tanult? - kérdezte Gabriel, bár már előre tudta a választ.

- Franciaországban - mondta Azuri. - Előbb Párizsban, aztán valahol délen. Az öreg nem tudta biztosan. Úgy tűnik, hosszabb-rövidebb ideig semmit sem tudott róla.

- Ebben biztos vagyok.

- Nem hibáztatta a lányát, azt akarta, hogy jobb élete legyen Európában. Nem akarta, hogy ő is részese legyen a palesztin tragédiának.

- A lány sohasem felejtette el Ein al-Hilveht - mondta Gabriel közönyösen. - Mit tanult?

- Régész volt.

Gabrielnek eszébe jutott, hogy a lánynak rövid körmei voltak, mint a fazekasoknak.

- Régész? Biztos vagy benne?

- Az öreg határozottan ezt állította.

- Van még valami?

- Igen - mondta a libanoni. - Két évvel később kapott egy furcsa levelet. A lány megkérte, hogy égesse el az összes fényképet és levelet, amit Európából küldött, de az öreg megőrizte őket. Néhány hét múlva megjelent nála egy fiú, és elégette a leveleket.

Káled valamelyik barátja, gondolta Gabriel. Kaled megpróbálta megsemmisíteni a lány múltját.

- Hogyan bírtad szóra az öreget?
- Megkaptad a kért információt, ne érdekeljenek a részletek, Mike.
- Megmutattad neki a rajzot?
- Igen. Elsírta magát. Tizenöt éve nem látta a lányát.

GABRIEL EGY ÓRA múlva kijelentkezett a szállodából és a repülőtérre hajtott, ahol megvárta a Tel Aviv-i járatot. Elmúlt éjfél, mire megérkezett a Narkiss utcába. Chiara már mélyen aludt. Amikor Gabriel bebújt melléje az ágyba, mocorgott egy kicsit, majd dűnnyögött valamit álmában és elhúzódott tőle. Gabriel az éjjeliszekrényére nézett. A papírok nem voltak ott.

35 TEL MEGGIDO, IZRAEL

MÁSNAP REGGEL GABRIEL felment az Armageddonra. A Skodáját a látogatók számára fenntartott parkolóban hagyta, és a tikkasztó napsütésben felkaptatott a hegytetőre. Egy pillanatra megállt, és lenézett az Izrael-völgyre. Számára a völgy a születése helyét jelentette, de a bibliakutatók és a világvége megszállottjai meg voltak győződve arról, hogy ezen a helyen fog bekövetkezni az apokalipszis, ahol összeméri erőit a jó és a rossz. A Tel Meggido már eddig is rengeteg vérontásnak volt a tanúja. Az évezredek során az asszírok, izraeliták, kánaániak, egyiptomiak, filiszteusok, görögök, rómaiak és a keresztes lovagok több tucat csatát vívtak meg a Szíria, Egyiptom és Mezopotámia határában lévő dombocska lábánál. 1799-ben itt verte meg Napóleon a törököket. A régészek szerint a dombtetőn lévő várost legalább huszonöt alkalommal rombolták le, majd újból felépítették.

A talajt végigszántó árkokban most is dolgoztak a régészek. Gabriel fülét megütötte az angol beszéd. Odament és lenézett. Két amerikai főiskolás - egy fiú és egy lány - dolgozott a gödörben.

- Lavon professzort keresem - mondta Gabriel.

- Ma reggel a K-ban dolgozik - nézett fel a lány.

- Nem értem.

- Az ásatási területet négyzethálóra osztottuk fel, így a leleteket a helyük alapján katalogizáljuk. Maga most az F mellett áll. Látja a jelet? Lavon professzor a K-nál dolgozik.

Gabriel a K jellel ellátott gödörhöz ment, és lenézett a munkába feledkezett, szalmakalapos alakra.

- Találtál valami érdekeset, Eli?

A férfi felnézett.

- Csak egy-két törött cserepet - mondta. - És te? Gabriel segített Eli Lavonnak kimászni a gödörből.

A KÉK PONYVA árnyékában ültek, és ásványvizet iszogattak. Gabriel lenézett a völgyre, és megkérdezte Lavont, mit keres Tel Meggidóban.

- Egy népszerű régészeti iskola, a bibliai minimalisták Salamon királyt mitológiai alaknak, amolyan zsidó Arthur királynak akarják beállítani. Mi megpróbáljuk bebizonyítani, hogy tévednek.

- Valóban élt?

- Hogyne - mondta Lavon -, és éppen itt, Meggidóban építtetett egy várost

Lavon levette a kalapját és leporolta vele a nadrágját. Most is úgy nézett ki, mintha a teljes ruhatárát - három inget - magára öltötte volna; a nyakán egy pamutkendő vöröslött. Kisimított egy kóbor tincset a homlokából és Gabrielre nézett.

- Mit keresel idefenn ebben a hőségben? - érdeklődött Gabriel.

Gabriel utoljára a Hassza Orvosi Központ ágyán látta Lavont.

- Csak önkéntesként dolgozom, kora délelőtt feljövök néhány órára. Az orvosom szerint kiváló terápia. - Lavon ivott egy kis vizet. - Ráadásul itt kapok egy kis leckét alázatból.

- Hogyan?

- Az emberek folyton jöttek-mentek ezen a helyen, Gabriel. Nagyon régen, egy rövid ideig a mi őseink is uralkodtak itt. Most ismét itt vagyunk, de ki tudja, meddig, és ki tudja, mit hagyunk magunk után? Remélem, többet, mint azt a ronda elválasztó falat.

- Én nem akarom ilyen könnyen feladni, Eli.

- Gondoltam. Hallom, sok dolgod volt mostanában.

Olvastam rólad a lapokban. A te világodban nem tesz jót az embernek, ha cikkeznek róla az újságok.

- Ez a te világod is volt, Eli.

- Egyszer - mondta a férfi -, nagyon régen.

1972 szeptemberében Lavon egy ígéretes ifjú régész volt, amikor Shamron beszervezte az Isten haragja akciócsapatba. Ájin, azaz nyomkövető volt, aki követte a Fekete Szeptember tagjait, és mindent kiderített a szokásaikról. A munkája rendkívül veszélyes volt, mert senki

sem fedezte, és gyakorlatilag egész nap a terroristák szeme előtt volt. Az ideg- és emésztőrendszere alaposan megsínylette ezt a munkát.

- Mennyit tudsz az ügyről, Eli?

- Félfüllel hallottam, hogy a római merénylet után hazajöttél. Aztán egy este megjelent nálam Shamron, és el- mondta, hogy Szabri fiát üldözöd. Igaz? Róma tényleg a kis Kaled műve volt?

- Már felnőtt, és nemcsak Rómát, de a Gare de Lyont is ő eszelte ki. És azelőtt a Buenos Aires-i és az isztambuli merényleteket is.

- Nem vagyok meglepve, a terrorizmus a vérében van. Az anyatejjel együtt szívta magába - csóválta meg a fejét Lavon. - Tudod, ha én fedeztelek volna, mint régen, nem hagytam volna, hogy megtörténjen ez az egész.

- Talán igazad van, Eli.

Lavon legendásan jó volt a terepen. Shamron azt szokta mondani, hogy Eli Lavon egy kézfogás közben is képes eltűnni az ember szeme elől. Évente egyszer bement az Akadémiára, hogy átadja titkait a következő generációnak.

- Szóval, mi szél hozott az Armageddonra?

Gabriel a kempingasztalra tett egy fényképet.

- Jóképű pokolfajzat - jegyezte meg Lavon. - Hogy hívják?

Gabriel letett egy másik fényképet is, mely ugyanazt a férfit ábrázolta, ezúttal Jasszer Arafat társaságában.

- Kaled?

Gabriel bólintott.

- Mi közöm hozzá?

- Azt hiszem, van bennetek valami közös.

- Mi lenne az?

Gabriel kinézett az ásatásra.

GABRIEL ÉS LAVON kísértelt az ásatás szélére, ahol Gabriel elmesélt mindent a régésznek - kezdve a milánói aktával, egészen a Nabil Azuritól kapott információig. Lavon szó nélkül végighallgatta, de időnként megvillant a tekintete.

- Azt hiszed, Fella al-Tamari ismerte Kaledet?

- Pontosan.

- Óvatos fickó lehet, ha ennyi évig sikerült észrevétlennek maradnia.

- Igaz - mondta Gabriel -, de biztos volt benne, hogy a lány úgylis meghal a pályaudvaron, és nem derül fény a titkaira. A lány szerelmes volt belé, hazudott miatta.

- Értem.

- Fella megkérte az apját, hogy égessen el minden levelet és fényképet, amit kapott tőle, ami azt jelenti, hogy valószínűleg Kaledet is megemlíthette.

- Meg is nevezte Kaledet?

Gabriel a fejét ingatta. - Ennél sokkal veszélyesebbet tett: feltehetően megemlíthette a másik nevét, a francia nevét.

- Vagyis a lányt teljesen normális körülmények között ismerte meg, és csak később szervezte be?

- Szerintem igen - mondta Gabriel. - Az apjának is ez volt a módszere.

- Máshol is megismerkedhettek.

- Vagy éppen egy ilyen helyen.

- Egy ásatáson?

- A lány régészetet tanult. Ki tudja, talán Kaled is. Vagy ő volt a tanár, akárcsak te.

- Vagy csak egy jóképű arab, akivel egy bárban akadt össze.

- Tudjuk a lány nevét, Eli. Azt is tudjuk, hogy régészhallgató volt. Fella elvezethet Kaledhez. Tudom, hogy így van.

- Akkor kövessük a nyomokat.
 - Most sajnos nem mehetek vissza Európába. Jó okom van rá
 - Miért nem szólsz az Irodának, hogy küldjék ki az embereiket?
 - Mert a párizsi fiaskó után senkinek sem akaródzik visszamenni Európába, hogy Kaled után nyomozzanak legalábbis hivatalosan nem. Mellesleg most én képviselem az Irodát, így téged bízlak meg ezzel a feladattal, Eli. Találd meg nekem. Értesz hozzá, megvannak az adottságaid.
 - Igen, de azóta kiestem a gyakorlatból.
 - Bírni fogod az utazást?
 - Ha nem túl kemény a terep, akkor igen. Az a te területed. Kettőnk közül te képviseled az erőt - mondta Eli, és rágyújtott egy cigarettára. Egy ideig a völgyet bámulta, majd folytatta: - Mindig az voltál, Gabriel.
 - Micsoda?
 - Az erős zsidó. Eljátszod az érzékeny művészt, de valójában sokkal jobban hasonlítasz Shamronra, mint gondolnád.
 - Ismét ölni fog. Talán kivárja a következő év áprilisát, de az is lehet, hogy másik célpontot keres, amivel csillapíthatja a vérszomját.
 - Lehet, hogy te is ugyanolyan vérszomjas vagy?
 - Egy kicsit - vallotta be Gabriel. - De ez nem csak a bosszúról szól, hanem az igazságról is. Ártatlan emberek életéről. Ugye, megkeresed nekem, Eli?
- Lavon bólintott. - Ne aggódj, Gabriel. Megtalálom, mielőtt újra ölni fog.
- Egy ideig hallgatták a csendet.
- Mi üldöztük el őket, Eli?
 - A kánaánitákat?
 - Nem, Eli. Az arabokat.
 - Tény, hogy nem marasztaltuk őket. Így könnyebb volt.

A NARKISS UTCÁBAN egy kék szedán várakozott. Gabriel felismerte a sofőrt, és felsietett a lépcsőkön. A nyitott ajtóban két bőrönd állt. Chiara a nappaliban ült; fekete, európai szabású kiskosztüm és magas sarkú cipő volt rajta. Az arcát kisminkelte. Gabriel még sose látta kisminkelt arccal.

- Hová mész?

- Pontosan tudod.

- Munka?

- Igen, természetesen munka.

- Mennyi ideig leszel távol?

A lány nem válaszolt, amiből Gabriel sejtette, hogy nem fog visszatérni.

- Ha vége, visszamegyek Velencébe. - Majd hozzátette: - Vigyázok a családomra.

Gabriel mozdulatlanul nézte a lányt. Chiara könnyei fekete patakokban csorogtak le az arcára. Egy dühös mozdulattal lesöpörte a könnyeket, majd kihúzta magát

- Mintha csalódtál volna bennem, Gabriel.

- Mi okom lenne rá?

- A sírás miatt. Te sose sírsz, ugye?

- Már nem.

Gabriel leült a lány mellé, és megpróbálta megfogni a kezét, de Chiara elhúzódott tőle, és egy zsebkendővel letörölgette róla az elkenődött szemfestéket.

- Nem szállhatok fel a gépre ezzel az arccal - mondta, amikor belenézett a púderkompakt tükrebe.

- Akkor jó.

- Akkor is elmegyek. Ráadásul te is ezt akarod. Sohasem küldenél el, ahhoz túlságosan jól nevelt vagy, de tudom, hogy ezt akarod. -

Összecsukta a kompaktot. Nem hibáztatlak érte. Furcsa, hogy még jobban szeretlek, mint ezelőtt. Bárcsak sohase mondtad volna ki, hogy feleségül akarsz venni.

- De hiszen akartam - mondta a férfi.

- Akartad?

- El akarlak venni, Chiara - mondta a férfi, majd habozva hozzátette -, de nem lehet. Lea a feleségem.

- A régi jó hűség, ugye, Gabriel? A megingathatatlan, fene nagy kötelességtudatod...

- Most nem hagyhatom el. Annyi mindenem ment keresztül.

- Egy hét múlva már nem is emlékszik - vágta rá Chiara, de Gabriel arcát látva megfogta a kezét. - Istenem, annyira sajnálom. Kérlek, felejtsd el.

- El van felejtve.

- Bolond vagy, ha hagyod, hogy kísétéljak az életedből. Senki sem fog úgy szeretni, mint én - mondta Chiara, és felállt. - De biztos vagyok benne, hogy még találkozunk. Ki tudja, lehet, hogy nemsokára újra együtt dolgozunk.

- Miről beszélsz?

- Az Irodában beszélnek ezt-azt.

- Mindig beszélnek ezt-azt. Nem kellene hitelt adnod a pletykáknak, Chiara.

- Egyszer valaki mondta, hogy sohasem fogod elhagyni Leát miattam. Bárcsak hallgattam volna arra a pletykára.

Chiara a vállára kapta a táskáját, majd lehajolt és megcsókolta Gabrielt.

- Egy utolsó csók - suttogta.

- Legalább engeddd meg, hogy kivigyelek a reptérre.

- Semmi szükség a könnyes búcsúra, de segíthetnél lecipelni a csomagokat.

Gabriel levitte a bőröndöket, és berakta őket a csomagtartóba. Chiara beszállt a hátsó ülésre, és becsukta maga mögött az ajtót. Gabriel az eukaliptuszfa árnyékában állva nézte a távolodó autót, majd felment az üres lakásba. Ekkor döbbsent rá, hogy még csak meg sem kísérelte maradásra bírni Chiarát. Elinek igaza volt: így könnyebb volt.

36 TIBÉRIÁS, IZRAEL

EGY HÉTTEL CHIARA távozása után Gabriel a Shamron családnál vacsorázott. Jonatan is ott volt a feleségével és három gyerekével együtt, és eljött Rimona meg a férje is. Mindkét Shamron gyerek a munkahelyéről jött, még egyenruhában voltak. Gabriel évek óta nem látta Shamront ennyire boldognak, aki szinte kivirult a gyerekei láttán. Vacsora után az öreg kivitte a fiát és Gabriel a teraszra Shamron csendben szemlélődött, míg Gabriel és Jonatan a mácávról, vagyis a helyzetről beszélgetett. Egy idő után az öreg a tekintetével jelezte a fiának, hogy négyszemközt szeretne beszélni Gabriellel.

- Értem, Abba - mondta Jonatan, és felállt. - Beszélgessetek nyugodtan.
- A Védelmi Erőknél dolgozik, ráadásul őrnagy - jegyezte meg Gabriel, amikor magukra maradtak. - Nem esik jól neki, ha így bánsz vele.
- Jonatannak megvannak a maga dolgai, akárcsak nekünk - felelte Shamron, majd személyes síkra terelte a beszélgetést. - Hogy van Lea?
- Holnap felviszem az Olajfák-hegyére, hogy megnézzé Dani sírját.
- Az orvos beleegyezett ebbe a kirándulásba?
- Ő is elkísér bennünket, ráadásul a Herzl-hegyi pszichiátria személyzetének a felét is magával hozza.

Shamron rágyújtott egy cigarettára. - Hallottál Chiaráról?

- Nem, de nem is számítok rá. Te tudod, merre jár?

Shamron színpadiasan a karórájára nézett - Ha az akció a tervek szerint zajlik, akkor most valószínűleg egy zermatti házikóban brandyzik egy bizonyos kétes hírű svájci úriemberrel. Ez az úr hamarosan jelentős fegyverszállítmányt akar útnak indítani egy libanoni gerillacsoportnak, akikről nem állíthatnám, hogy a mi érdekeinket képviselnék. Ki akarjuk derítem, mikor és hova indul el az a szállítmány.

- Kérlek, mondd, hogy nem akarjátok mézesmadzagként felhasználni a volt menyasszonyomat.
- Nincs tudomásom az akció részleteiről, engem csak a cél érdekel. Chiara pedig rendkívül erkölcsös teremtes, így keményen meg fog küzdeni svájci barátunkkal.

- Akkor sem tetszik.

- Ne aggódj - mondta Shamron. - Hamarosan te fogod eldönteni, mire fogjuk használni.

- Miről beszélsz?

- A miniszterelnök beszélni szeretne veled. Munkát akar ajánlani.

- Mi lenne az?

- Ki akar nevezni a műveleti osztály igazgatójává.

- Engem? Mire Lev vizsgálóbizottsága végez velem, annak is örülhetek, ha biztonsági őrként alkalmaznak valamelyik Ben-Jehuda utcai kávéházban.

- Ne aggódj, majd tisztázódik a helyzeted. Most semmi szükség a nyilvános, amerikai típusú őnostorozásra. Ha féligazságokat kell mondanom, ha a franciáknak kell hazudnunk, akiket cseppet sem izgat a túlélésünk, ám legyen.

- Lev akkor sem engedélyezi, hogy elfogadjam a kinevezést.

- Őt senki sem kérdezi. Lev megbízatása nemsokára lejár, és nem titok, hogy sem a Saul király sugárúton, sem a Káplán utcában nincsenek barátai. Senki sem fogja felkérni egy második táncra.

- Akkor ki lesz a következő főnök?

- A miniszterelnökkel készítettünk egy listát, de egyik név sem dolgozik az Irodának. Akárkit is választunk, jelentős operatív vezetői tapasztalattal kell rendelkeznie.

- Tudtam, hogy itt kötünk ki - mondta Gabriel. - Már akkor tudtam, amikor megláttalak Velencében.

- Bevallom, kissé önző vagyok. Az én megbízatásom is a végéhez közeledik. Ha a miniszterelnök megy, én sem maradok - és ez alkalommal nincs visszaút. Szükségem van rád, Gabriel. Szükségem van rád, hogy szemmel tartsd mindazt, amit létrehoztam.

- Az Irodát?

Shamron megrázta a fejét, majd az előttük elterülő tájra mutatott.

- Tudom, hogy meg fogod tenni - mondta. - Nincs más választásod. Nem véletlenül kaptad a Gabriel nevet Te vagy az, aki megvéded Izraelt a rágalmozóitól. Az ítélet a tűz angyala vagy.

Gabriel nem szólt, csak a tavat nézte. - Előtte el kell intéznem valamit.

- Eli megtalálja neked. Remek nyomozást folytattál.

- Fella vezetett rá azzal, hogy elmesélte az életét.

- A palesztinok már csak ilyenek. Másról sem tudnak beszélni. - Shamron előre hajolt, és a térdére könyökölt.

- Biztos vagy benne, hogy te akarsz mártírt csinálni Kaledből? Más is elintézheti.

- Tudom - mondta Gabriel -, de meg kell tennem. Shamron felsóhajtott. - Értem, de ezúttal egyedül fogsz

dolgozni. Nem lesz melletted a csapat, hogy aztán Kaled a maga javára fordítsa a helyzetet. Csak te meg ő.

- Úgy legyen.

Mindketten elcsendesedtek, és a Tibériás felé pöfögő hajót figyelték.

- Kérdeznék valamit - szólalt meg végül Gabriel.

- A Toknit Daletről akarsz beszélni. Beit Szájdírról és Szamáriáról.

- Honnan tudod?

- Sokáig barangoltál a palesztin fájdalom vadonjában. Természetes, hogy érdekel.

Gabriel ugyanazt a kérdést tette fel Shamronnak is, amit egy héttel korábban Eli Lavonnak: - Mi üztük el őket?

- Igen - vágta rá Shamron, majd gyorsan hozzátette: Bizonyos helyeken, bizonyos körülmények között. És ha engem kérdezel, többet is ki kellett volna üzni. Ebben az egyben tévedtünk.

- Ezt nem mondod komolyan, Ari.

- Megmagyarázom - mondta Shamron. - A történelem vesztes lapokat osztott nekünk. 1947-ben az ENSZ úgy határozott, hogy juttat nekünk egy földdarabkát, hogy államot alapítsunk rajta. Ne feledd, hogy Palesztina területének négyötödét már leválasztották, hogy létrehozzák rajta Transzjordánia államát. Nyolcvan százalékot! Az ENSZ a maradék húsz százalék felét, azaz tíz százalékot juttatott nekünk - egy síkságot a part mentén és a Negevet, de az arabok így is tiltakoztak. Képzeld el, ha 1937-ben igent mondanak, amikor a Peel Bizottság a területfelosztást javasolta. Hány millió ember élete múltott ezen! A nagyszüleid még ma is élnének. A szüleid és a nővérem is élne. De mit tettek az arabok? Nemet mondtak, majd Hitlerrel szövetkezve ünnepelték a halálunkat.

- Ez talán igazolja, hogy elűztük őket?

- Nem, de nem is ezért tettük. A háború következtében űztük ki őket - és hangsúlyozom, hogy ők robbantották ki ezt a háborút. Az ENSZ-től kapott területen ötszázezer zsidó és négyszázezer arab élt. Azok az arabok az ellenségeink voltak, céljuk a megsemmisítésünk volt. Ezt már abban a pillanatban tudtuk, amikor kikiáltottuk a függetlenségünket. Tudtuk, hogy egy pánarab katonai invázió célpontja leszünk. Elő kellett készítenem a csatateret. Nem vívhattunk meg egyszerre két háborút. Nem harcolhattunk az egyiptomiak és a jordániaiak ellen, míg a másik oldalon a Beit Szájid-i és szamáriai arabokkal is meg kellett küzdeni. Menniük kellett.

Shamron látta, hogy nem győzte meg Gabrielt

- Azt hiszed, lettek volna zsidó menekültek, ha az arabok megnyerték volna a háborút? Nézd, mi történt Hebronban. A zsidókat kihatották a város főterére, és lemészárolták őket. Megtámadtak a Scopus-hegyre igyekvő, orvosokból és ápolónőkből álló konvojt, és az utolsó emberig végeztek velük. Sőt, a biztonság kedvéért lelocsolták benzinnel a gépkocsikat, és felgyújtották őket, nehogy valaki véletlenül életben maradjon. Ilyen volt a mi ellenségünk. Az volt a céljuk, hogy mindannyiunkat megöljenek, nehogy visszatérjünk. És ma is ez a céljuk. Mindenkit holtan akarnak látni.

Gabriel elismételte azokat a szavakat, amiket Fellahtól hallott a Párizs felé vezető úton: Azt hiszitek, a világ összes szenvedését kisajátíthatjátok magatoknak. Vedd tudomásul, hogy ez nem kizárólag a ti előjogotok. Az én holokauszom is van olyan, mint a tiétek, mégis lenézed a szenvedésem, hogy feloldozást nyerj a bűntudat alól. Azt hiszed, én okoztam a sebeimet?"

- Persze, hogy ők okozták a sebeiket - mondta Shamron.

- De hiszen ez etnikai tisztogatás volt!

- Nem - tiltakozott Shamron. - Nézz csak körül, mindenhol találsz bizonyítékot Valamelyik este Abu Gosban vacsoráztál. Ha etnikai tisztogatás volt, akkor mivel magyarázod, hogy létezik az a falu? Hogy lehet az, hogy Nyugat-Galileában Szamáriának vége, míg al-Makr még most is áll? Megmondom: úgy lehet, hogy Abu Gos és al-Makr lakói nem akartak lemészárolni bennünket. De talán tévedtünk. Talán mindannyiukat ki kellett volna takarítani innen ahelyett, hogy megpróbáltuk ott tartani az arab kisebbséget.

- Akkor még több menekült lenne.

- Igen, de ha nem reménykednek a visszatérésben, talán beilleszkedtek volna Jordániában és Libanonban.

Így aztán a propaganda eszközeivé lettek, hogy lejárássák a sátáni zsidókat. Miért maradt Fellah al-Tamari apja ennyi év után is Ein al-Hilvehben? Miért nem fogadta be őket a többi arab állam, ahol ugyanazt a nyelvet beszélik, ugyanaz a kultúrájuk, ugyanahhoz az istenhez imádkoznak? Mert eszközként akarják felhasználni őket, hogy általuk megkérdőjelezhetővé legyen a létezéshez való jogom. Itt vagyok. Élek, lélegzem. Én létezem, de nem kérek rá engedélyt. És nincs hová mennem.

- Shamron Gabrielre nézett. - Csak szeretném, ha helyettem is rajtuk tartanád a szemed. A szemem már nem a régi.

Shamron hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. - Nem lesz már béke ezen a földön, de máskor sem volt. Amióta elhagytuk Egyiptomot, mindig harcoltunk valakivel - a kánaánitákkal, asszírokkal, filiszteusokkal, rómaiakkal, amalekitákkal. Azzal áltattuk magunkat, hogy az ellenségeink egy szép nap már nem fognak az életünkre tömi. Lehetetlent kértünk istentől. Igazság nélküli békét, jóvátétel nélküli megbocsátást. - Provokatív pillantást vetett Gabrielre. - Áldozat nélküli szerelmet.

Gabriel felállt.

- Mit mondjak a miniszterelnöknek?

- Mondd meg, hogy gondolkodom rajta.

- Az operatív állás nem a vég, Gabriel. Egy nap te leszel a főnök. A memuneh.

- Te vagy a memuneh, Ari. Mindig az leszel.

Shamron elégedetten nevetett. - Mit mondjak neki,

Gabriel?

- Mondd meg neki, hogy nekem sincs hová mennem.

JULIAN ISHERWOOD telefonhívását követően Gabriel megkapta azt a végső lökést, ami segítette neki Chiara utolsó nyomait is kitakarítani a lakásból. Megkeresett egy orosz emigránsokkal foglalkozó jótékonyági szervezetet, és másnap reggel két sovány moszkvai fiú felment hozzá, és elvitték a nappaliból a bútort; a kanapékat és székeket, a dohányzóasztalokat és lámpákat, az ebédlőasztalt, még a bronz- és kerámiaedényeket is, melyeket Chiara annyi gonddal válogatott össze. A hálószoba érintetlenül maradt, a lepedők és a párna kivételével, melyeken még most is érezni lehetett Chiara hajának vaníliaillatát.

A következő napokon a Narkiss utcában egyre-másra érkeztek a szállítóautók. Elsőnek egy nagy munkaasztal érkezett, melyet több fluoreszkáló és halogénlámpa követett. A neves londoni L. Cornelissen & Fia művészellátó bolt ecseteket, festékeket és egyéb eszközöket szállított. Egy leedszi vegyészeti cég több láda veszélyes oldószert küldött, ami igencsak felkeltette az izraeli posta figyelmét. Németországból egy drága mikroszkóp érkezett, míg Velencéből két darab nagyméretű tölgyfa festőállvány.

Az Erasmus Quellinusnak tulajdonított Dániel az oroszlán barlangjában című olajfestmény másnap érkezett. Gabriel a délután nagy részét azzal töltötte, hogy szétszedje a ládát, amelybe csomagolták, de a hatalmas vásznat csak Shamron segítségével sikerült felpakolnia a dupla festőállványra. Shamron kíváncsian nézegette a vadállatok közé vetett Dániel alakját, és késő estig ott maradt, míg Gabriel desztillált vízbe és ammóniába mártott vattapamacsokkal felfegyverkezve nekilátott letisztítani a festményről az évszázados koszt.

Visszazökkent a velencei munkaritmusba. Hajnalban kelt, és ellenállt a kísértésnek, hogy bekapcsolja a rádiót, mert nem akarta, hogy a vérontásról szóló hírek és riadók tönkretegyék az ihletét. Egész délelőtt a

stúdiójában maradt, majd késő éjszakáig dolgozott. A Saul király sugárúton a lehető legkevesebb időt töltötte; még a Lev lemondásáról szóló hírt is a rádióban hallotta, amikor autóval felment Leához a Herzl-hegyre. Az asszony egyre ritkábban emlegette Bécset, és gyakran kérdezgette Gabrielt a múltból.

- Hol ismerkedtünk meg, Gabriel?

- Bezalelben. Festő vagy, Lea.

- Hol házasodtunk össze?

- Tibériásban. Shamron Galileai-tengerre néző teraszán.

- És most restaurátor vagy?

- Umberto Continál tanultam, Velencében. Néhány havonta meglátogattál ott. Te voltál a brémai német lány. Emlékszel, Lea?

Egy júniusi fülledt délután Gabriel a személyzeti kávézóban kávézott Dr. Bar-Zvivel.

- Elhagyhatja valaha ezt a helyet?

- Nem.

- Még rövid időszakokra sem?

- Ennek nem látom akadályát - mondta az orvos. Tulajdonképpen egészen jó ötletnek tűnik.

Az elején egy ápolónő is elkísérte Leát, majd később, amikor megszokta a környezetet, Gabriel egyedül vitte haza. Az asszony a stúdióban üldögélt, és órákig nézte, ahogyan dolgozik. Gabrielt néha megnyugtatta, máskor elviselhetetlen fájdalommal töltötte el a jelenléte.

Legszívesebben felrakta volna az állványra, és újraalkotta volna az asszonyt, akit egy havas bécsi estén beültetett az autóba.

- Megvannak neked a festményeim?

Gabriel megmutatta neki a portrét, amit a hálósobájában őrzött. Amikor Lea rákérdezett a modellre, Gabriel azt felelte, ő maga volt az.

- Szomorúnak tűnsz.

- Fáradt voltam. Három éve nem láttuk egymást.

- Tényleg én festettem?

- Jó voltál - mondta Gabriel. - Még nálam is jobb.

Egy délután, amikor Gabriel Dániel sérült arcának

helyreállításával foglalkozott, Lea megkérdezte tőle, mit keresett Bécsben.

- A munkám miatt elhidegültünk egymástól. Azt hittem, biztonságban vagyok, és együtt lehetünk. Te, én, Dani. Ostoba hiba volt, és te fizetted meg az árát.

- Volt ott egy másik nő is, ugye? Egy francia lány. Valaki, aki az Irodának dolgozott.

Gabriel bólintott, majd folytatta a munkát.

- Ki tette? - kíváncsiskodott Lea. - Ki tette a bombát a kocsimba?

- Arafat volt. Nekem is meg kellett volna halnom, de a férfi, akit megbíztak a munkával, megváltoztatta a tervet

- Életben van még ez az ember?

Gabriel nemet intett a fejével.

- És Arafat?

Gabriel elmagyarázta az asszonynak, hogy Jasszer Arafat, Izrael halálos ellensége jelenleg néhány mérföldre, Ramallahban él.

- Arafat itt van? Hogy engedhettétek meg neki?

Az ártatlanok szókimondása, gondolta Gabriel. Abban a pillanatban lépteket hallott. Eli Lavon kopogás nélkül benyitott a lakásba.

37 AIX-EN-PROVENCE, ÖT HÓNAPPAL KÉSŐBB

A MISZTRÁL VÉGIGSÖPÖRT Bouches-du-Rhone völgyein és szurdokain. Paul Martineau kiszállt a Mercedes szedánjából, begombolta a terepen viselt vászonkabátját, és felhajtotta a gallérját. Beköszöntött a

tél Provence-ban. Még néhány hét, gondolta, aztán tavaszig le kell záratnom az ásatást.

A csomagtartóból kivette a hátizsákját, és elindult az ősrégi fal mentén. A fal végénél megállt. Ötven méterrel távolabb, a dombtető szélén egy festő dolgozott. Nem volt szokatlan látvány, hiszen Cézanne maga is imádta a Chaîne de l'Étoile-ra néző kilátást, de Martineau úgy vélte, nem árt, ha közelebbről is szemügyre veszi a festőt, mielőtt munkához látna.

Makarov pisztolyát áttette a hátizsákjából a kabátzsebébe, majd elindult a festő felé. A férfi háttal állt Martineau-nak, és fejtartásából ítélve minden bizonnyal a messzi Mont Sainte-Victoire-t bámulta. Ez néhány másodperccel később be is igazolódott, amikor Martineau vetett egy pillantást a Cézanne klasszikus tájképeit idéző vászonra.

A művész annyira belemerült a munkába, hogy meg se hallotta Martineau lépteit, és csak akkor nézett hátra, amikor a férfi megállt mögötte. Vastag gyapjúpulóvert és széles karimájú kalapot viselt, ami meg-megrebbent a szélben. Hosszú, ősz szakála ápolatlan volt, kezei festékfoltosak. Úgy tűnt, nem örül a váratlan látogatónak, de Martineau teljes mértékben megértette.

- Látom, szereti Cézanne-t - szólalt meg Martineau.

A festő kurtán biccentett, és folytatta a munkáját.

- Elég jó. Szívesen megvásárolnám.

- Sajnos már elkelt, de ha óhajtja, festhetek magának egy másikat.

Martineau átadott a férfinak egy névjegyet. - Az egyetemen megtalál. Az árról akkor tárgyalunk, ha elkészül a vászon.

A festő elvette a névjegyet, és a festékekkel meg ecsetekkel teli faládikába dobta. Martineau további jó napot kívánt, majd az ásatásra ment, ahol megkereste a helyet, ahol előző nap dolgozott. Lemászott a gödörbe, ahol eltávolította a kék ponyvát. A gödör alján egy kőbe vésett fej volt látható. Kinyitotta a hátizsákját, és kivett belőle egy kis vakolókanalat, meg egy ecsetet. Már éppen munkához akart látni, amikor egy árnyék vetődött a gödörre. Térdre állt és felnézett. Yvette-re, vagy az ásatáson dolgozó valamelyik régészhallgatóra számított, és meglepődött a kalapos festő láttán.

- Kérem, menjen el onnan, elállja a fényt.

A festő szó nélkül feltartotta a névjegykártyát, amit pár perccel korábban kapott Martineau-tól. - Rosszul írták le a nevét

- Elnézést, nem értem.

- Itt a Paul Martineau név áll.

- Igen, így hívnak.

- De ugye, nem az igazi neve?

Jeges borzongás futott végig Martineau hátán és nyakán. Alaposan végigmérte a gödör szélén álló alakot. Ő lenne az? A dús szakáll és a széles karimájú kalap elbizonytalanította. Aztán eszébe jutott a tájkép. Tökéletes Cézanne-utánpótlás volt, mind tónusában, mind textúrájában. Martineau a zsebe felé nyúlt, és megpróbált időt nyerni.

- Nézze, barátom, a nevem...

- Kaled al-Kalifa - fejezte be a festő a mondatot. A következő szavakat már arabul mondta: - Tényleg franciaként akarsz meghalni? Kaled vagy, Szabri fia, és Asszad, Beit Szájid Oroszlánjának az unokája. A kabátzsebedben az apád fegyvere lapul. Vedd elő. Mondd meg a neved.

Kaled ujjai ráfonódtak a Makarov markolatára, és már-már sikerült előhúznia a zsebéből, amikor az első lövés mellkason találta. A második lövedék akkora erővel érte, hogy a fegyver kicsúszott a kezéből. Hátrazuhan, és a feje nekicsapódott a sziklakemény talajnak. Ahogy lassan belesüllyedt az öntudatlanságba, felnézett és látta, ahogy a zsidó felmarkol egy kis földet a gödör széléről, majd a földet Kaled arcára szórja és még egyszer, utoljára felemeli a fegyverét. Kaled még látta a torkolattüzet, aztán beburkolta a sötétség. A valóság megpördült, és Kaled a múlt homályába veszett.

A FESTŐ HÁTRANYÚLT, és a nadrágja öve alá csúsztotta a Berettát, majd visszament a festőállványához. Az ecsetet fekete festékbe mártotta és aláírta a vásznat, majd megfordult és lement a dombról. Az ősrégi fal árnyékában elment mellette egy rövid, fekete hajú lány, aki kissé Fellahra emlékeztette. Köszönt neki, és felszállt a motorkerékpárjára. Egy perccel később már nyoma sem volt.

Vége